

Thanh Mai Không Gả Hai Lần

Contents

Thanh Mai Không Gả Hai Lần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59

Thanh Mai Không Gả Hai Lần

Giới thiệu

Một cô gái sẽ giả ngốc khi gặp người đàn ông cô ấy yêu, sẽ luôn dung túng cho anh ta. Một người đàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-khong-ga-hai-lan>

1. Chương 1

Vương Dĩ Cầm vừa xuống máy bay đã vội đón taxi, một mối xõa tóc ra, nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc. Lần này đi Hongkong bàn chuyện làm ăn thuận lợi hơn dự tính nên cô về Đài Bắc sớm hơn lịch trình ba ngày, cô không báo cho công ty, muốn nhân lúc này nghỉ ngơi một chút, nhân tiện đến xem nhà mới và hôn lễ có gì sơ xuất không.

Mười ngày nữa là hôn lễ của cô, toàn bộ hôn lễ này đều do cô chuẩn bị, chồng chưa cưới Lưu Đắc Chí của cô là một nghệ sĩ chỉ quan tâm đến nghệ thuật, từ lúc mới quen cô đã biết nên cô cam tâm tình nguyện một tay lo liệu hết thảy cho tương lai của họ.

Có người hâm mộ cô, nói cô may mắn.

Cô cũng thấy như vậy, tuy cô là trẻ mồ côi nhưng lúc ở cô nhi viện luôn được chăm sóc tốt, đến Đại học thì cô quen Lưu Đắc Chí, sau khi tốt nghiệp thì đính hôn rồi đi du học lấy bằng thạc sĩ với anh. Sau khi về nước cô chính thức thay Lưu Đắc Chí quản lý công ty của Lưu gia, được cha mẹ Lưu gia tin tưởng và yêu thích, Lưu Đắc Chí cũng luôn dịu dàng với cô.

Cũng có người nói cô ngốc, từ lúc hai người quen nhau cô đã phải trả giá rất nhiều, mang công việc về nhà làm, xử lý chuyện gia tộc anh, cô bận đến mức chẳng phân biệt nổi ngày đêm, trong khi anh lại nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống.

Lưu Đắc Chí trời sinh thích tự do nên không hề hứng thú với chốn thương trường xảo trá lừa gạt. Anh hoàn toàn không muốn đến Lưu thị làm, chẳng quan tâm đến việc làm ăn của công ty, cô là vợ chưa cưới của anh, thay anh gánh vác trách nhiệm đó cũng là phải đạo. Dù là chăm sóc cha mẹ Lưu gia, quản lý việc kinh doanh của Lưu thị hay chuẩn bị cho lễ cưới, chăm sóc Lưu Đắc Chí đều là việc mà vợ chưa cưới của anh phải làm, không thể so đo ai trả giá nhiều hơn được.

Lưu gia không ghét bỏ thân phận trẻ mồ côi của cô, cho cô đi du học với Lưu Đắc Chí, cô luôn biết ơn vì tất cả. Cô không có năng khiếu về kinh doanh nên đã phải nỗ lực rất nhiều để bù lại, rút ngắn khoảng cách, cô cố gắng rất nhiều, từ học tập đến việc thích ứng với Lưu gia và công ty Lưu thị.

“Cô ơi, tới nơi rồi.” Lời nói của người lái xe taxi khiến cô ngừng suy nghĩ, cô trả tiền rồi cầm hành lý xuống xe.

Vương Dĩ Cầm đi vào nhà mới của hai người, đó là một căn hộ chung cư cách không xa công ty Lưu thị. Từng viên gạch, từng vật trang trí trong nhà đều do cô tự mình chọn lựa, cô trang trí nhà như ngôi nhà trong mơ ước của cô, đây là nơi sau khi kết hôn cô sẽ cùng Lưu Đắc Chí sống hạnh phúc, sinh con dưỡng cái... Vương Dĩ Cầm mỉm cười nhìn vách tường thang máy, mọi mệt mỏi của chuyến công tác đều tan biến.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất, Vương Dĩ Cầm lấy chìa khóa ra mở cửa.

Ánh tịch dương ngoài cửa sổ sà vào, mơn trớn, chiếu rọi những đồ vật trong tổ ấm tương lai của cô.

Vương Dĩ Cầm bỏ hành lý xuống, đi loang quanh kiểm tra để bảo đảm mười ngày sau khi họ chuyển đến đây thì nơi này đã thơm mát rồi. Đầu tiên Vương Dĩ Cầm kiểm tra cánh cửa, sau đó đi vào phòng bếp rộng rãi. Đây là nơi cô tốn rất nhiều tâm huyết để trang hoàng, cô muốn sau khi kết hôn sẽ tự tay nấu cơm cho chồng con ăn, tuy tay nghề nấu nướng của cô rất kém... Tiếp đến là phòng cho khách, cuối cùng cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ chính.

Có lẽ do hiệu quả cách âm của căn phòng rất tốt nên phòng ngủ và bên ngoài cứ như hai thế giới khác nhau vậy.

So với bên ngoài yên tĩnh thì không khí trong phòng ngủ nhiệt liệt vô cùng, tiếng rên rỉ và tiếng thân thể va chạm nhau thoát ra khi cửa mở.

Vương Dĩ Cầm ngây ngốc đứng ở cửa phòng ngủ, không biết nên thét chói tai rồi đi vào hay nên chạy khỏi nơi này.

Chiếc giường lớn rất thư thái mà cô tự tay chọn, bộ chăn nệm màu đỏ thắm mà cô tự tay chọn, tỉ mỉ bài trí trên giường đang dung chứa hai cơ thể nóng bỏng quấn quýt lấy nhau, da thịt trắng nõn và màu đồng

kết hợp một chỗ đâm thẳng vào mắt và trái tim cô.

“Ọc... ọc...” Cô nôn hết thức ăn đã ăn trên máy bay ra, nước mắt rơi xuống, đầu óc cô trống rỗng, ngực cũng như bị ai khoét mất rồi.

Vương Dĩ Cầm ngồi co ro dưới đất, ôm bồn cầu rất lâu không thể nhúc nhích, mãi về sau mới có chút khí lực đứng lên, dùng nước lạnh rửa sạch mặt, cô nhìn mình trong gương, trang điểm kỹ càng lúc sáng ở Hongkong đã nhoe nhoẹt hết, khiến giờ đây trông cô thật nhếch nhác, tiêu tụy, quầng thâm đậm dưới mắt cũng lộ ra, cô ra sức vỗ vỗ mặt để bản thân tỉnh táo lại.

Vương Dĩ Cầm như cái xác không hồn thần thờ đi ra phòng khách, thấy hai người đàn ông đang ở đó, Lưu Đắc Chí mặc áo ngủ lộ ra làn da trắng nõn đang ngồi ở sô pha, phía sau anh ta là người có thân hình cao lớn, làn da ngăm đen Trương Hiến Dương – bạn học của họ, cũng là người cùng đi Mỹ du học với họ, khi về nước đã giúp đỡ cô không ít việc khi cô tiếp quản Lưu thị.

Cô quen biết Lưu Đắc Chí bao lâu thì cũng quen Trương Hiến Dương bấy lâu.

Nghĩ đến việc bọn họ sau lưng cô tư thông với nhau lâu như vậy khiến Vương Dĩ Cầm lạnh người, đầu ngón tay của cô cũng lạnh buốt, chân tay cứng đờ ra.

“Tiểu Cầm, xin lỗi em.” Lưu Đắc Chí vui mặt vào lòng bàn tay không dám nhìn Vương Dĩ Cầm, gượng gạo nói.

“Dĩ Cầm, xin lỗi cô.” Trương Hiến Dương thẳng thắn nhìn Vương Dĩ Cầm, trong mắt hiện lên sự áy náy xen lẫn vẻ kiên định.

Vương Dĩ Cầm vịn vào cửa phòng tắm, cố mở miệng vài lần mà cũng không thốt nên lời.

Cô không biết nên nói gì, cũng không biết nên làm gì.

Có ai nói cho cô biết trước ngày kết hôn nhìn thấy chồng chưa cưới của mình và trợ lý kiêm bạn học của mình quay cuồng trên chiếc giường tân hôn mà mình tự tay chọn thì nên phản ứng thế nào không?

Nên chạy tới đánh chồng chưa cưới hay là đánh Trương Hiến Dương? Nên khóc chạy đi hay ở lại chửi bới?

Cô không biết nữa, tứ chi cô nặng trĩu không thể cử động được, đầu óc cô trống rỗng không thể tự vấn điều gì.

Giấc mộng mười năm của cô đã vỡ tan như thế...

Chuyến tàu sáng không đông khách lắm, trong khoang chỉ lác đác có năm ba nhóm hành khách ngồi tụ lại một chỗ.

Vương Dĩ Cầm ngồi ở góc sáng sủa của khoang tàu, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghĩ đến những việc xảy ra hai bốn giờ qua khiến Vương Dĩ Cầm cảm thấy như mình đang gặp ác mộng vậy.

Cô vì Lưu gia đi ký kết hợp đồng ở Hongkong, cố hoàn thành nhanh để về Đài Bắc, thế nhưng chào đón cô lại là hình ảnh chồng chưa cưới của mình nằm trên giường với một người đàn ông khác.

Lưu Đắc Chí nói anh ta không muốn lừa cô, xưa nay anh ta chỉ thích đàn ông mà thôi.

Lưu Đắc Chí nói, lễ cưới của hai người cứ tiến hành như dự tính, anh ta sẽ tiếp tục có được cuộc sống nghệ sĩ tự do, còn cô tiếp tục quản lý công ty Lưu thị.

Lưu Đắc Chí nói, tốt hơn hết là cô nên sinh một đứa con để thừa kế sự nghiệp của Lưu gia.

Lưu Đắc Chí nói, dù thế nào cô cũng là người vợ duy nhất của anh ta...

Lưu Đắc Chí lải nhải rất nhiều, nói năng hùng hồn thuyết phục, Trương Hiến Dương đứng sau Lưu Đắc Chí, lúc thì sờ vai anh ta, lúc thì vuốt tóc xoa đầu anh ta, cũng thỉnh thoảng nhìn cô với vẻ ung dung bình tĩnh, không chút che giấu sự thân mật của họ, cả người cô lạnh băng đứng đó như thể cô mới thật sự là kẻ thứ ba vậy.

Mấy năm nay Lưu Đắc Chí và Trương Hiến Dương có rất nhiều dấu hiệu khả nghi, nhưng Vương Dĩ Cầm chưa nghi ngờ bao giờ, chỉ nghĩ quan hệ của họ cũng giống như quan hệ giữa cô và Trương Hiến Dương, chỉ là bạn bè đơn thuần.

Vương Dĩ Cầm không biết phải làm sao liền chạy đi, nhiều năm trôi qua nhưng nơi duy nhất cô có thể về chỉ có Đường Quả Ốc, cô rất muốn gặp viện trưởng Vương, muốn gặp lại bọn trẻ ở đó.

Khi cô còn quần tã đã bị người ta bỏ lại trước cửa Đường Quả Ốc, là viện trưởng Vương và các cô, dì, chú, bác ở Đường Quả Ốc đã nuôi cô khôn lớn, những đứa trẻ bị đưa đến Đường Quả Ốc đều không có tên, tất cả đều theo họ Vương của viện trưởng Vương, và tên cũng do bà đặt cho.

Cuộc sống vật chất ở Đường Quả Ốc không phong phú, nhưng viện trưởng Vương đã cho họ sự ấm áp và giáo dục tốt. Vương Dĩ Cầm chưa bao giờ tự ti vì xuất thân mồ côi của mình, nhưng cũng không giấu giếm khát vọng của bản thân. Cô khát vọng có được một gia đình thuộc về mình, vợ chồng yêu thương nhau, con cái ngoan ngoãn, cô sẽ dành tất cả tình yêu cho các con, để chúng lớn lên khỏe mạnh vui vẻ.

Không lâu sau khi Vương Dĩ Cầm nhập học đại học Đài Bắc với thành tích xuất sắc thì cô gặp Lưu Đắc Chí. Cách theo đuổi của Lưu Đắc Chí không giống những người con trai khác, khí chất tao nhã, dịu dàng như nước của anh ta đã chinh phục được trái tim cô, rất nhanh sau đó hai người qua lại với nhau. Trong một lần sinh nhật của Lưu Đắc Chí hai người đã say rượu làm loạn, sáng ngày hôm sau Lưu Đắc Chí đã cầu hôn cô, sau đó ít lâu họ đã đính hôn dưới sự chúc phúc của cha mẹ Lưu gia.

Sau khi tốt nghiệp với tài trợ của Lưu gia họ đã sang Mỹ du học, cô tiếp tục học kinh tế còn anh ta học nghệ thuật điêu khắc. Sau khi lấy bằng thạc sĩ trở lại Đài Bắc thì Lưu Đắc Chí bắt đầu cuộc đời nghệ sĩ của anh ta còn cô thay Lưu Đắc Chí kế thừa sự nghiệp của Lưu gia.

Trong quãng thời gian này, Trương Hiến Dương luôn góp mặt trong cuộc sống của hai người. Khi ở Mỹ ba người cùng thuê một căn nhà trọ, mỗi người một phòng, khi về Đài Bắc vẫn sống chung dưới hình thức đó, Vương Dĩ Cầm luôn thấy Trương Hiến Dương giúp đỡ cô rất nhiều, dù là trong cuộc sống thường ngày hay trong công việc.

Tính đến nay hai người đã đính hôn sáu năm, cha mẹ Lưu gia đã quyết định hôn lễ của họ chín ngày nữa sẽ cử hành, mà công việc của cô đến đêm trước hôn lễ mới kết thúc, nên cô vừa phải lo xử lý chuyện công ty vừa phải lo chuẩn bị hôn lễ, tuy công việc bẽ bộn khiến cô mệt chết, nhưng nghĩ đến mình sắp có một gia đình thì Vương Dĩ Cầm lại tràn trề năng lượng.

Không ngờ sự thật lại tàn nhẫn đến thế.

Trừ lần say rượu làm loạn kia, cô và Lưu Đắc Chí sống chung năm năm đều ngủ riêng. Lưu Đắc Chí nói anh ta tôn trọng cô, nên muốn giữ gìn đến đêm tân hôn, mà cô mỗi ngày đều bận bịu với sách vở nên cũng không nghi ngờ gì, dù sao Lưu Đắc Chí trong ấn tượng của cô vẫn luôn dịu dàng lịch thiệp như vậy.

Cô phải làm sao bây giờ?

Lưu Đắc Chí và Trương Hiến Dương đi rồi... Cô vẫn ngồi lì trong nhà mới đến nửa đêm, ngôi nhà mà cô tự tay bài trí, cố gắng tạo ra một không khí ấm áp giờ đây khiến cô rét buốt không ngừng, cô vào phòng tắm nôn một lần nữa rồi rời khỏi đó.

Đi taxi nửa vòng Đài Bắc đến nhà ga, Vương Dĩ Cầm mua vé tàu đi Đài Nam, kính sát trùng không biết đã rơi từ bao giờ, trước mắt cô là một mảng mơ hồ, tựa như tâm tình của cô đối với cuộc đời sau này vậy.

Vương Dĩ Cầm không muốn khóc nhưng nước mắt cứ không ngừng rơi.

Cô từng nghĩ đã tìm ra người đàn ông sống bên cô cả đời, thế nhưng người đàn ông mà cô tỉ mỉ chọn lựa lại lẫn lộn trên giường với người đàn ông khác, cảm giác buồn nôn lại dâng lên, Vương Dĩ Cầm cầm lấy túi xách chạy vào phòng vệ sinh, một đêm này, cô không ngừng nôn, tại sao Lưu Đắc Chí có thể làm chuyện đó trong ngôi nhà mới của họ chứ?

Vương Dĩ Cầm vẫn không ngừng vừa khóc vừa nôn trong phòng vệ sinh trên tàu, mãi đến khi có người không kiên nhẫn gõ cửa.

Cô dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt để mình tỉnh táo một chút, chênh vênh đi khỏi phòng vệ sinh, chưa được hai bước đã đụng phải một người đàn ông cao lớn, cô muốn xin lỗi nhưng cổ họng không thốt được lời nào. Cô không thấy được vẻ mặt của người đàn ông, chỉ nghe thấy tiếng gầm gừ tức giận của anh ta vang bên tai. Cô ngơ ngác bị người đàn ông đẩy một cái, ngã ngồi xuống đất, sững sờ, ngây ngốc, dường như cô đã mất hết tri giác, cô không nghe rõ âm thanh, không thấy rõ sự vật, ngày cả cử động cũng chậm chạp.

Vương Dĩ Cầm nắm chặt tay lại, cô không thể như thế này, cô không thể để viện trưởng Vương nhìn thấy cô như thế này, viện trưởng nói cô là đứa trẻ ngoan nhất, nghe lời nhất, thông minh nhất ở Đường Quả Ốc, cô không thể để viện trưởng lo lắng được.

Cầm lấy nước uống và đồ ăn vặt mà phục vụ tàu đưa ình, Vương Dĩ Cầm mở một chai nước, uống một hơi hết nửa chai, tri giác dần dần hồi phục, phục vụ tàu nhịp nhịp bàn chân tỏ vẻ không kiên nhẫn nhắc nhở cô, “Cô ơi, trả tiền đi.”

“Thật ngại quá!” Vương Dĩ Cầm lục lọi trong túi thể nào cũng không thấy ví tiền của mình, cô bối rối đổ hết những thứ trong túi bàn, mắt cô không nhìn rõ nên không thể không cúi sát xuống để nhìn, nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy ví tiền, chỉ toàn những vật dụng cá nhân của cô thôi.

“Cô ơi, tiền!” Giọng điệu phục vụ tàu ngày càng mất kiên nhẫn, tàu sáng ít khách, làm ăn không tốt nên tâm trạng cũng hỏng theo, lại gặp cảnh khách uống nước xong mà không chịu trả tiền, nếu đổi lại là người khác thì chắc nổi giận từ lâu rồi.

“Thật xin lỗi, tôi bị mất ví tiền rồi...” Tuy mắt không nhìn rõ lắm nhưng Vương Dĩ Cầm vẫn cảm nhận được sự mất kiên nhẫn và khinh bỉ mà phục vụ tàu dành ình, cô luôn miệng giải thích với chị ta.

“Ví tiền bị mất... Hừ!” Phục vụ tàu tức giận thở phì phì bằng mũi, đoán chắc là Vương Dĩ Cầm muốn quỵt tiền, đúng là thói đời bây giờ chẳng có ai tử tế cả, ngay cả mấy đồng tiền nước mà cũng không muốn trả.

“Thật xin lỗi, ví tiền của tôi bị mất thật mà, ngày mai tôi đến trả cho anh được không?” Vừa xấu hổ vừa quẩn bách khiến Vương Dĩ Cầm phát khóc.

“Cô gái, tiền này!” Người đàn ông cao lớn cường tráng đưa tiền cho phục vụ tàu, dùng cằm chỉ chỉ Vương Dĩ Cầm, “Không cần thối lại đâu.”

“Hừ.” Phục vụ tàu vẫn còn đầy một bụng những lời trách mắng chưa kịp nói, tức giận nhận tiền rồi đẩy xe hàng đi.

“Cảm ơn ngài.” Vương Dĩ Cầm mơ hồ thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn cường tráng, không nhận được ôm túi lui đến chỗ sáng sửa trên tàu, hình thể người đàn ông này tạo cho cô một áp lực vô hình, lại thêm mắt nhìn không rõ khiến cô thấy cực kỳ bất an.

“Ví tiền này.” Người đàn ông ngắn gọn thốt ra mấy chữ, đem chiếc ví tiền bằng da màu đen đặt trước mặt Vương Dĩ Cầm, xoay người tiến lại ngồi vào một chỗ khác trên tàu.

“Ví tiền của mình.” Vương Dĩ Cầm cầm ví tiền kê lên, cô mở ví ra kiểm tra, tiền mặt, thẻ tín dụng, giấy tờ vẫn còn đầy đủ, Vương Dĩ Cầm muốn cảm ơn người đàn ông kia nhưng cô không nhìn rõ mặt anh ta, cô cảm thấy người này tản ra loại cảm giác khó gần rất rõ ràng, Vương Dĩ Cầm cầm ví tiền định mở miệng mấy lần nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc, thu dọn những thứ trên bàn bỏ vào túi, ôm túi ngơ ngác, duy trì tư thế ngồi thẳng đến tận khi xuống tàu.

Thấy dáng đi chênh vênh, chậm chạp của Vương Dĩ Cầm khiến Phong Tiêu Dã bất giác cũng đi chậm lại.

Anh đã để ý đến cô từ khi bấm vé, lên tàu ở Đài Bắc.

Mới đầu cô đụng trúng anh, giọng run run nói “Thật xin lỗi.” rồi đi tiếp, chưa đầy ba giây sau thì lại va phải cây cột trong nhà ga, tiếp theo suýt nữa xô ngã một đứa trẻ... Dọc đường đi tình huống như vậy không ngừng tiếp diễn, cô cứ hồn bay phách lạc, lảo đảo đi trong nhà ga như vậy.

Phong Tiêu Dã không phải người nhiệt tình, anh bước nhanh hơn, khi chuẩn bị vượt qua cô gái đó thì ánh mắt tinh tường được rèn luyện hàng ngày do đặc tính công việc của anh chợt phát hiện vết bớt hình trăng lưỡi liềm sau vành tai cô. Phong Tiêu Dã đi chậm lại, lặng lẽ lại gần quan sát cô.

Cô trông thật tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch, tóc tai tán loạn, mắt sưng đỏ, môi khô nứt, ôm cái túi đen trong ngực.

Cô chắc chắn không nhận ra anh, thậm chí còn không thấy anh, nhưng dọc đường anh đều đi theo cô, thấy cô khóc khi ngồi ở góc tàu, nghe tiếng khóc dồn nén của cô từ ngoài phòng vệ sinh, khi thấy một gã lấy cắp ví tiền của cô, anh liền lấy lại giúp cô, khi trở về thì thấy cô hai mắt đầm lệ đang cố giải thích với phục vụ tàu bán đồ uống cho cô.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Cô sẽ đi đâu?

Phong Tiêu Dã đi chậm lại, giữ cự ly đi theo Vương Dĩ Cầm.

Vài đợt taxi chạy qua Vương Dĩ Cầm đều bị người ta giành, cô ngây ngốc đứng bên đường không biết phải làm sao, trước mắt mơ hồ, mà trong lòng cũng mơ hồ.

Phong Tiêu Dã nghiêm mặt bước đến, bắt một chiếc taxi, giành trước một người đeo kính, mở cửa xe ra, vỗ vai Vương Dĩ Cầm ý nói cô lên xe.

Vương Dĩ Cầm đang hoa mắt chóng mặt đột nhiên bị vỗ vai thì giật nảy người, đang định ôm túi hét lên thì chợt nhận ra người đàn ông đó đón xe giúp cô, Vương Dĩ Cầm xấu hổ vì ý nghĩ của mình, cô quay đầu muốn cảm ơn anh.

Ánh dương chói chang sau lưng Phong Tiêu Dã, khuôn mặt anh vì chói nắng nên cô không thấy được, nhưng hơi thở nóng bỏng mạnh mẽ phả ra từ người anh khiến cô mờ mịt, cô chớp mắt mấy cái muốn nhìn rõ mặt anh nhưng cô lại càng cảm thấy mờ mịt, thân thể Vương Dĩ Cầm mềm nhũn, ngã xuống.

Phong Tiêu Dã đỡ được Vương Dĩ Cầm, bế cô vào taxi, nói với tài xế, “Đến bệnh viện gần nhất.”

“Bệnh nhân đi tái phát bệnh viêm dạ dày mãn tính, do rối loạn dinh dưỡng nên bị xỉu, về sau chú ý điều chỉnh chế độ ăn uống, nghỉ ngơi, làm việc, cố gắng điều dưỡng thân thể, đừng ỷ vào tuổi trẻ mà phá hoại thân thể.” Vị bác sĩ lâu năm nói xong liền đi khỏi phòng bệnh.

Phong Tiêu Dã ngồi cạnh giường bệnh, nhìn chằm chằm mặt Vương Dĩ Cầm, anh chưa từng nghĩ khi trở lại Đài Loan người đầu tiên mà anh gặp lại là Vương Dĩ Cầm.

Phong Tiêu Dã lấy ví tiền ở túi sau quần jeans ra, nhìn tấm ảnh được giữ kỹ càng trong ví, đó là ảnh chụp một cô bé mặt mày thanh tú, cô chính là Vương Dĩ Cầm, ảnh này là khi cô lên trung học anh đã dắt cô đi chụp, anh vẫn luôn xem tấm ảnh này như bảo bối, luôn mang theo bên người.

Những năm gần đây anh đã đi rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều việc, nhưng người khiến anh thấy bận tâm và nhớ thương chỉ có Vương Dĩ Cầm. Trong ấn tượng của anh, cô là một cô bé có lúm đồng tiền ngọt ngào, con trai trong cô nhi viện đều thích cô, tính tình cô rất tốt, rất nhu thuận khiến ai cũng yêu quý.

Anh quyết định trở về Đài Loan vì đây là nơi anh quen thuộc, nhưng cũng là vì muốn trở về thăm Đường Quả Ốc, gặp viện trưởng Vương, gặp Vương Dĩ Cầm, tính ra năm nay cô đã hai mươi bảy tuổi, anh nghĩ anh sẽ gặp một Vương Dĩ Cầm hạnh phúc, đã lấy chồng sinh con, không ngờ anh lại gặp cô trong bộ dạng sa sút tiêu tụy như vậy.

Bác sĩ nói bệnh viêm dạ dày của cô là cho làm việc quá nhiều, ăn uống, nghỉ ngơi không điều độ, áp lực quá lớn tạo nên, vì sao cô không quý trọng bản thân? Bị thương của cô là vì đâu? Cô lập gia đình chưa? Có con chưa?

Nghi hoặc và thương tiếc cứ liên tiếp tràn đến, Phong Tiêu Dã lấy tay vuốt ve khuôn mặt của Vương Dĩ Cầm.

Mấy năm nay anh luôn muốn làm như vậy, nếu lúc trước không được nhận nuôi thì cuộc sống của anh sẽ như thế nào? Có lẽ anh sẽ vẫn là “Anh Tiểu Dã” của Vương Dĩ Cầm, vẫn bảo vệ, chăm sóc cô, đời cô lớn lên rồi cưới cô.

Anh nhớ rõ điều ước của Vương Dĩ Cầm lúc sinh nhật mười tuổi là mong lớn lên gả cho anh.

“Tiểu Cầm.” Phong Tiêu Dã mở miệng gọi tên người mà mình đã mơ được gặp không biết bao nhiêu lần, hốc mắt ẩm ướt, mà trái tim cũng ướt át theo.

Vương Dĩ Cầm từ từ tỉnh lại, mở mắt ra liền chạm ngay đôi mắt Phong Tiêu Dã, cô hơi nghi hoặc, đôi mắt này thoát nhìn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Sau đó cô cảm thấy bàn tay rần rở, mang theo nhiều vết chai đang đặt trên mặt cô, anh ở rất gần cô, gần đến mức dù có cận bốn trăm độ thì cô cũng thấy được vẻ mặt anh.

“A...” Vương Dĩ Cầm hoảng sợ, suy nghĩ cách thoát khỏi khống chế của Phong Tiêu Dã, dụng phải mu bàn tay đang cầm kim tiêm, kim tiêm trượt khỏi mu bàn tay cô rớt xuống giường, dịch truyền nhanh chóng thấm ướt tấm drap.

“Cẩn thận!” Phong Tiêu Dã bắt lấy cổ tay Vương Dĩ Cầm, ngăn cô tiếp tục cử động, tay kia nhấn nút gọi y tá.

2. Chương 2

“Thật xin lỗi...” Vương Dĩ Cầm cảm thấy bàn tay to lớn đang cầm cổ tay cô có một vết thương cũ, tròn tròn nằm trong lòng bàn tay, miệng vết thương bình thường sẽ không để lại vết sẹo như vậy, trừ khi... do súng gây ra. Vương Dĩ Cầm hoảng sợ, thét lên, cô liều mạng co quắp người lại, cố cách xa Phong Tiêu Dã một chút.

Phong Tiêu Dã nhận ra Vương Dĩ Cầm sợ anh, có cảm giác mắt mắt buông tay cô ra lùi về sau hai bước.

Đã nhiều năm trôi qua, cô đã hoàn toàn quên anh rồi.

Y tá chạy đến rất nhanh, cố định kim truyền lại cho Vương Dĩ Cầm, Vương Dĩ Cầm lén lút nhìn trộm Phong Tiêu Dã, mơ hồ thấy anh đứng ở góc phòng bệnh, cô vội nhắm mắt giả vờ ngủ, không biết phải đối mặt như thế nào với một người xa lạ như anh.

Tuy cô hiểu là anh đã giúp đỡ cô nhưng cô vẫn không thể không sợ anh. Anh rất cao, thân thể mạnh mẽ tráng kiện, tản mát ra loại khí tức khiến người ta sợ hãi.

Phong Tiêu Dã thấy mí mắt Vương Dĩ Cầm động động thì biết cô đang giả vờ ngủ, anh thở dài, xoay người đi vào phòng vệ sinh, lúc vô tình nhìn thấy mặt mình trong gương hơi ngẩn người ra.

Anh về Đài Loan đã hơn mười ngày, bắt xe đi khắp nơi không mục đích, khi thấy cô đơn lại đến cô nhi viện thuở nhỏ, rất muốn gặp viện trưởng Vương – người khiến anh cảm thấy thân thương như mẹ mình vậy, nhưng có một thứ cảm giác sợ hãi khiến anh không dám đi vào, lại quay lưng đi về phía nhà ga Đài Nam.

Không ngờ chuyện này lại khiến anh gặp lại Vương Dĩ Cầm.

Trong gương hiện lên hình ảnh một bộ mặt đầy râu ria xồm xoàm như người rừng, không thấy rõ diện mạo, Phong Tiêu Dã cuối cùng hiểu vì sao người đi đường lại nhìn mình như vậy, Vương Dĩ Cầm sợ hãi anh cũng đứng thôi. Tâm tình Phong Tiêu Dã tốt hơn một chút, huyết sáo đi đến quầy tạp hóa bệnh viện mua dao cạo râu và lược, vào phòng vệ sinh sửa sang lại mình.

Hơn nửa giờ sau khi anh trở lại phòng bệnh thì giường bệnh đã trống trơn, lạnh ngắt, xem ra anh vừa rời khỏi thì cô cũng bỏ đi ngay sau đó.

Trên tủ đầu giường có một ít tiền mặt và một cái nhẫn kim cương nhỏ, cùng một tờ giấy...

Cảm ơn anh, tôi không có nhiều tiền mặt, chiếc nhẫn này có lẽ sẽ bán được một ít tiền, cảm ơn anh đã đưa tôi đến bệnh viện và đóng viện phí giúp tôi.

Nháy mắt đã mười năm trôi qua, Vương Dĩ Cầm đã trưởng thành thật rồi. Anh nhớ trước đây cô không hề biết đề phòng ai, bây giờ còn thừa dịp anh bỏ đi để chạy trốn, nhưng mà, cô nghĩ như vậy cô thể chạy thoát được sao?

Đến khi taxi đi xa bệnh viện thì Vương Dĩ Cầm mới an tâm ngoái đầu nhìn lại.

Cô không biết phải đối mặt với người đàn ông như hổ báo kia thế nào, chỉ còn cách bỏ đi thừa lúc anh ra ngoài, cô hỏi y tá mới biết người đàn ông đó đã thanh toán viện phí và tiền thuốc men giùm cô rồi, tiền trong người cô không đủ để trả lại cho anh, cô buồn rầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út. Đây là nhẫn đính

hôn của cô và Lưu Đắc Chí, cô đã đeo rất nhiều năm, dường như nó đã biến thành một bộ phận trên người cô, không biết do cô mặc ra hay là chiếc nhẫn nhỏ đi mà khiến nó bó chặt lấy ngón áp út của cô, khiến cô phải dùng rất nhiều sức mới tháo nó ra được.

Bỏ lại nhẫn và tiền, viết giấy cảm ơn, sau đó Vương Dĩ Cầm lao ra khỏi phòng bệnh, bắt taxi, giờ cô muốn về cô nhi viện, ở bên cạnh viện trưởng Vương.

Taxi rất nhanh đến Đường Quả Ốc, Vương Dĩ Cầm trả tiền cho tài xế, xuống xe, đứng ngoài cổng ngẩng nhìn Đường Quả Ốc được trang trí như trong truyện cổ tích.

Năm cô thi Đại học, Đường Quả Ốc được một công ty nổi tiếng châu Á bảo trợ đã thay đổi hoàn toàn, có tài sản riêng của mình, có những thành lũy như trong truyện cổ tích cùng nhiều thiết bị trò chơi, viện trưởng Vương và bọn trẻ không phải lo lắng chuyện cơm áo nữa.

Cô có thể thuận lợi học xong Đại học cũng một phần nhờ vào sự giúp đỡ của công ty kia.

Trước đây một tháng cô sẽ về Đường Quả Ốc một lần để thăm viện trưởng và chơi với bọn trẻ, sau này khi cô đã đính hôn với Lưu Đắc Chí, đi du học rồi lại thay Lưu Đắc Chí kế thừa gia nghiệp thì càng ngày càng bận rộn, thứ duy nhất cô có thể làm cho Đường Quả Ốc chính là gửi về hơn nửa số lương của mình, tuy viện trưởng Vương nói Đường Quả Ốc giờ không thiếu tiền cô vẫn cứ gửi, xem như đó là chút lòng thành của cô dành cho Đường Quả Ốc.

Giờ đây cô mệt mỏi, tổn thương, viện trưởng Vương nhất định sẽ dùng vòng tay ấm áp chào đón cô, sưởi ấm cho cô.

“Tiểu Cầm? Tiểu Cầm!” viện trưởng Vương đang định ra ngoài thì thấy bóng người đứng trước cổng, bà lập tức chạy đến, dùng cánh tay mập mập ôm lấy Vương Dĩ Cầm, “Tiểu Cầm, nếu đã về sao lại không vào?”

“Viện trưởng...” Vương Dĩ Cầm mở miệng, nước mắt giàn giụa, “Viện trưởng...”

“Tiểu Cầm, Tiểu Cầm... Làm sao vậy? Nói cho viện trưởng biết con sao vậy?” Vương Dĩ Cầm đột nhiên khóc khiến viện trưởng Vương không biết phải làm sao, Vương Dĩ Cầm là đứa trẻ nghe lời, ngoan ngoãn và kiên cường nhất trong viện, cho dù những đứa trẻ khác có tranh giành thế nào thì cô cũng chỉ yên lặng nhường nhịn, xuất sắc đến mức viện trưởng Vương khen ngợi không ngớt. Vương Dĩ Cầm vỡ òa trong nước mắt khiến bà lo lắng, nhớ tới cú điện thoại buổi sáng của Lưu Đắc Chí, bà lại càng bất an hơn.

“Viện trưởng, viện trưởng...” Vương Dĩ Cầm biết cô đã khiến viện trưởng Vương sợ nhưng cô thật sự không kìm được, vừa nhìn thấy người viện trưởng như mẹ hiền này khiến những uất ức vào đau khổ của cô đều dâng lên, hóa thành trăm ngàn giọt nước mắt chảy xuống.

Viện trưởng Vương hủy bỏ lịch trình đã định, kéo Vương Dĩ Cầm vào khóc nức nở đến phòng ngủ của bà ở Đường Quả Ốc, để cô vùi vào lòng bà khóc cho thỏa.

“Tiểu Cầm, con có thể nói cho viện trưởng đã xảy ra chuyện gì không?” Không biết qua bao lâu, mãi đến khi tiếng thút thít của Vương Dĩ Cầm ngừng hẳn, viện trưởng Vương mới lo lắng hỏi.

“Viện trưởng, con không thể lập gia đình được, con thật sự không lập gia đình được...” Mắt Vương Dĩ Cầm đã sưng lên vì khóc, mũi cũng đỏ ửng, vô cùng đáng thương nhìn viện trưởng Vương, “Đắc Chí chỉ thích đàn ông...” Vậy mà cô lại ngu ngốc cho rằng hai người đó chỉ là bạn thân mà thôi.

Viện trưởng Vương sững sốt, không ngờ lại nghe được câu trả lời như vậy, vài năm nay bà cũng rất lo lắng việc Vương Dĩ Cầm kết hôn, tuy đã gặp Lưu Đắc Chí đưa Vương Dĩ Cầm về Đường Quả Ốc vài lần nhưng bà vẫn lo Vương Dĩ Cầm làm dâu nhà giàu có sẽ chịu nhiều cực khổ, nhưng không ngờ lại có chuyện thế này.

“Viện trưởng, con nên làm gì bây giờ? Con chỉ muốn có một gia đình, có một người chồng dựa vào lúc khó khăn, có hai đứa con thật đáng yêu. Viện trưởng, mong muốn của con rất quá đáng sao? Viện trưởng...” Về mặt Vương Dĩ Cầm yếu ớt và bàng hoàng chưa từng có, “Vậy mà Lưu Đắc Chí dám nói, hết thấy đều không ảnh hưởng đến việc con gả cho anh ta, con nên sinh một đứa con vì anh ta, cả đời con đều có thể sống như bà hoàng ở Lưu gia, nhưng tới bây giờ con cũng không muốn làm bà hoàng...”

Viện trưởng Vương đau lòng ôm Vương Dĩ Cầm vào ngực, “Chuyện đến nước này, dù thế nào ta cùng sẽ không đồng ý cho con bước vào Lưu gia đầu, trước tiên con cứ ở lại Đường Quả Ốc đi rồi tính tiếp!” Đứa trẻ của bà không cần làm bà hoàng giàu có sang trọng, trách nhiệm của bà là che chở cho chúng, để chúng có được hạnh phúc và vui vẻ đích thực.

Phong Tiêu Dã chiều hôm sau mới đến Đường Quả Ốc.

Anh ở khách sạn gần bệnh viện một đêm, vứt bỏ bộ quần áo như của người lang thang đi, cắt tóc, cạo râu cẩn thận, ngủ một giấc cho thoải, nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của Vương Dĩ Cầm khi gặp lại mình, Phong Tiêu Dã tràn đầy mong đợi.

Ánh nắng chiếu xuống, nhẹ vỗ về thành lũy như cổ tích và hoa cỏ trong Đường Quả Ốc, bọn trẻ chơi đuổi bắt trên cỏ, tiếng cười cuốn theo gió mát, cảnh tượng này đều là những gì Phong Tiêu Dã thường mơ, nhưng lại đẹp gấp trăm lần những giấc mơ của anh.

Khi anh đi khỏi Đường Quả Ốc, Đường Quả Ốc chỉ là tòa nhà ba tầng cũ nát, vì không nhận được tài trợ mà thu chẳng bù nổi chi, đất đai có thể bị thu hồi bất cứ lúc nào; khi anh ở Mĩ đã nghe tin Đường Quả Ốc được một công ty lớn giúp đỡ, đã khác xưa rất nhiều, mấy năm này ngoài việc quyên góp giấu tên cho cô nhi viện thì anh hoàn toàn không biết gì về Đường Quả Ốc cả.

Phong Tiêu Dã rất vui mừng, những đứa trẻ bất hạnh giống như anh giờ đây đã có thể trưởng thành trong sự sung túc và ấm áp rồi.

Điềm Điềm là một cô bé thân thể gầy yếu, không thể chạy nhảy như những đứa trẻ khác, đang đứng ở ban công nhìn Phong Tiêu Dã. Cô bé ôm búp bê vải, giống như chim cánh cụt lạc lè đi đến thành ban công, tò mò nhìn anh.

Phong Tiêu Dã ngồi xuống xoa đầu cô bé, màu mắt cô bé rất giống màu nho tím, ánh mắt trong suốt như sương mai, cô không hồng hào như những đứa trẻ khác, thay vào đó là sắc mặt tái nhợt, môi thâm tím.

“Anh trai.” Cô bé lấy hết can đảm vươn ngón tay trắng nõn ra, đụng đụng vào bàn tay to đang vịn vào thành ban công của Phong Tiêu Dã, thử làm quen.

“Ngoan.” Phong Tiêu Dã thấy cô bé nín thở, bộ dạng dè dặt đáng yêu không khỏi giương cao khóe môi.

“Anh trai.” Cô bé đến gần ban công hơn, dùng tay nắm lấy ngón tay Phong Tiêu Dã đôi mắt màu nhò sáng lên, “Anh trai.”

”Em tên gì?” Phong Tiêu Dã vịn mũi cô bé, vừa thấy thú vị lại vừa đau lòng, sao một cô bé xinh đẹp như phấn điêu ngọc mài thoát nhìn lại yếu ớt như vậy? Cha mẹ nào nhẫn tâm vứt bỏ đứa trẻ đáng yêu thế này chứ?

May là cô bé cũng may mắn như anh, gặp được viện trưởng Vương, được sống trong Đường Quả Ốc.

“Điềm Điềm.” Giọng nói trong trẻo phát âm rõ từng chữ, xoay người gọi viện trưởng Vương đang ngồi cạnh cây thừa lương già: “Mẹ! Mẹ! Anh trai này! Anh trai này!” Cô bé cọ cọ lòng bàn tay non mềm vào những nốt chai trên ngón tay thô ráp của Phong Tiêu Dã, cảm thấy thú vị nên vui vẻ cười khanh khách.

Viện trưởng Vương và Vương Dĩ Cầm đang ngồi trên thảm cỏ dưới gốc cây thừa lương già, vừa trò chuyện vừa nhìn bọn trẻ chơi đùa, nghe tiếng Điềm Điềm gọi, viện trưởng Vương đứng lên đi về phía ban công, Điềm Điềm còn quá nhỏ, không thể phân biệt được người tốt và người xấu nên bà không yên tâm để cô bé tiếp xúc với người ngoài.

Viện trưởng Vương và Vương Dĩ Cầm đi đến thành ban công, từ trên cao nhìn xuống thấy Phong Tiêu Dã đang ngồi vươn tay vào ban công cho Điềm Điềm chơi đùa.

Phong Tiêu Dã ngẩng đầu lên, cười toe toét với viện trưởng Vương.

“Cậu là...” Viện trưởng Vương đeo kính lão vào, nghi hoặc hỏi.

“Viện trưởng.” Phong Tiêu Dã đứng lên, vẫn cười với viện trưởng Vương.

“Tiểu Dã? Con là Tiểu Dã!” Viện trưởng Vương kích động vươn tay, nắm lấy cánh tay Phong Tiêu Dã, “Con là Tiểu Dã.”

“Viện trưởng, con là Tiểu Dã đây.” Thời khắc này, Phong Tiêu Dã lệ nóng vòng quanh.

“Tiểu Dã, Tiểu Dã!” Viện trưởng Vương muốn ôm Phong Tiêu Dã, chợt nhận ra bị ban công cản trở, vội buông Phong Tiêu Dã, chạy ra khỏi cửa chính, Phong Tiêu Dã cũng xoay người lau đi nước mắt ở khóe mắt, đi nhanh đến cửa chính Đường Quả Ốc, ở cửa chính được viện trưởng Vương mạnh mẽ ôm lấy, “Tiểu Dã, Tiểu Dã...”

Viện trưởng Vương vẫn luôn nhớ thương Phong Tiêu Dã, không biết sau khi anh được nhận nuôi có sống tốt không, nếu không phải lúc trước kinh phí của viện quá eo hẹp thì bà tuyệt đối sẽ không để cặp vợ chồng nước ngoài kia nhận nuôi Tiểu Dã... dù bà hiểu sống trong gia đình tốt thì Tiểu Dã mới có thể được chăm sóc và giáo dục tốt. Sau khi Tiểu Dã được nhận nuôi, bà liền mất liên lạc với anh, Tiểu Dã dường như là đứa con bà lạc mất, trở thành tâm bệnh của bà.

“Tiểu Dã?” Vương Dĩ Cầm đi sau viện trưởng Vương, ngơ ngác nhìn Phong Tiêu Dã đang khom người cho viện trưởng Vương ôm, ký ức bị phong kín của cô đã dần dần hé mở, “Anh Tiểu Dã?”

“Tiểu Cầm! Tiểu Cầm! Là Tiểu Dã đây! Là anh Tiểu Dã của con đây!” Viện trưởng Vương lau nước mắt, coi Phong Tiêu Dã như bảo vật dâng lên cho Vương Dĩ Cầm.

“Anh Tiểu Dã? Anh thật sự là anh Tiểu Dã?” Thân thể Vương Dĩ Cầm run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, không thể tin những gì mình vừa nghe vừa thấy.

“Tiểu Cầm, anh là anh Tiểu Dã đây.” Phong Tiêu Dã vươn tay về phía Vương Dĩ Cầm, “Lại đây để anh Tiểu Dã ôm một cái nào!”

Vương Dĩ Cầm dù sao cũng không còn là đứa trẻ nữa, cô do dự, chậm chạp bước về phía Phong Tiêu Dã, bị Phong Tiêu Dã ôm lấy, “Tiểu Cầm.” Phong Tiêu Dã thấp giọng, thì thào nói bên tai Vương Dĩ Cầm, nước mắt Vương Dĩ Cầm không không kìm được mà chảy xuống.

Cô cứ nghĩ cô đã quên rồi, giờ mới nhận ra cô vẫn nhớ rất rõ ràng. Khi anh Tiểu Dã được cặp cô chú người nước ngoài nhận nuôi phải rời khỏi Đường Quả Ốc cô đã trốn trong chăn kín đáo không cho phép mình khóc, không cho phép nước mắt mình níu chân anh Tiểu Dã, một dì trong Đường Quả Ốc nói Đường Quả Ốc không thể nuôi được nhiều người như vậy, có một đứa trẻ được nhận nuôi là chuyện rất tốt, nên cô đã mất đi anh Tiểu Dã như thế, từ đó về sau cô không bao giờ dám nhắc đến anh Tiểu Dã nữa, phong ấn anh ở góc sâu nhất trong ký ức mình, không dám chạm vào.

Phong Tiêu Dã bây giờ khiến Vương Dĩ Cầm cảm thấy rất xa lạ, Phong Tiêu Dã từ đầu đến giờ đều lạnh lùng kiệm lời khiến Vương Dĩ Cầm thấy hơi ngượng ngùng và lạ lẫm, chỉ có Vương viện trưởng là mặt mày rạng rỡ, vui mừng giới thiệu Phong Tiêu Dã với bọn trẻ ở Đường Quả Ốc, đứa con thất lạc của bà cuối cùng đã trở về rồi.

Sau khi ăn cơm trưa, Vương Dĩ Cầm cùng Phong Tiêu Dã và viện trưởng Vương cho bọn trẻ ngủ trưa, Điềm Điềm luôn ôm chặt Phong Tiêu Dã không buông, Phong Tiêu Dã nghe viện trưởng Vương nói mới biết Điềm Điềm vì bị bệnh tim mà bị bỏ lại ở cô nhi viện, mới năm tuổi đã phải trải qua hai cuộc phẫu thuật. Phong Tiêu Dã càng dịu dàng và kiên nhẫn hơn với Điềm Điềm, mà Điềm Điềm cũng cực kỳ thích Phong Tiêu Dã.

3. Chương 3

Chờ bọn trẻ ngủ rồi, Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm đi dạo trên hành lang ký túc xá của bọn trẻ.

Phong Tiêu Dã dừng ở cuối hành lang nhìn Vương Dĩ Cầm, Vương Dĩ Cầm bất giác thấy má mình nóng lên, bộ dạng cô bây giờ rất tệ, mắt sưng đỏ, tóc tai bù xù, mặc váy cũ của viện trưởng Vương, trên mũi gọng gao đeo mắt kính thời trung học, gọng kính rất lớn, mắt kính còn bị rớt một bên phải lấy dây kèm gia cố lại.

Vương Dĩ Cầm từ từ đi tới chỗ Phong Tiêu Dã, nhìn anh một cái rồi tiếp tục đi dọc hành lang, Phong Tiêu Dã đi theo, cách Vương Dĩ Cầm mấy bước chân, hai người một trước một sau đi ra khỏi Đường Quả Ốc, tiến vào khu rừng nhỏ.

Đây từng là nơi họ chơi trốn tìm, mười bốn năm trôi qua, những cây non năm xưa giờ đã thành đại thụ, mà những đứa trẻ ngây thơ cũng đã trưởng thành rồi...

Phong Tiêu Dã đứng trước một cái cây, lấy tay vuốt ve thân cây.

Vương Dĩ Cầm tò mò không biết Phong Tiêu Dã đang nhìn cái gì, do dự một lát rồi lại gần xem thử.

Tiểu Cầm và anh Tiểu Dã lớn lên sẽ lấy nhau.

Khi Vương Dĩ Cầm mười tuổi đã kéo anh Tiểu Dã mà cô thích nhất chạy vào rừng cây, chọn cái cây to nhất, lấy dao nhỏ thay bút khắc lên vài chữ, vì vậy mà bị viện trưởng Vương phạt.

Phong Tiêu Dã vươn tay vuốt ve những chữ viết đã bị biến dạng vì thân cây lớn lên, khóe môi nhẹ nhàng giương lên.

Hai má Vương Dĩ Cầm đỏ lên, cô núp lấy tay áo Phong Tiêu Dã, kéo tay anh ra khỏi thân cây, “Đừng nhìn nữa...” Vương Dĩ Cầm chạm phải vết sẹo ở lòng bàn tay Phong Tiêu Dã, giơ lên nhìn kỹ lại.

Đây là một vết sẹo hình tròn, có lẽ vì đã lâu rồi nên trông không đáng sợ như lúc mới bị thương, nhưng da thịt vẫn gồ ghề khiến người ta dường như cảm giác được những đau đớn cũ...

“Anh là người đàn ông trong bệnh viện!” Vương Dĩ Cầm buông tay anh ra, chỉ trích.

“Đúng vậy.” Phong Tiêu Dã ung dung dựa vào thân cây, nhìn mặt Vương Dĩ Cầm thoát đỏ thoát trắng.

“Sao ở bệnh viện anh không nói cho em biết?” Vương Dĩ Cầm bối rối nói.

“Trên tàu lửa cũng là anh.” Tâm trạng Phong Tiêu Dã rất tốt, nếu cô trách anh không nói cho cô biết thì bây giờ anh sẽ thành thật nói cho cô.

“A...” Vương Dĩ Cầm bụm mặt thét chói tai, nghĩ đến bộ dạng chật vật của mình đã bị anh nhìn thấy, cô liền muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, Vương Dĩ Cầm cảm thấy hoa mắt chóng mặt, trước mắt cô là anh Tiểu Dã, anh Tiểu Dã... Cô đã nghĩ không bao giờ... gặp lại anh Tiểu Dã ngày khi xưa cô một lòng muốn kết hôn nữa.

Phong Tiêu Dã kéo tay Vương Dĩ Cầm xuống, “Tiểu Cầm, em có sao không?”

Một bàn tay Vương Dĩ Cầm vẫn che mặt, trên mũi còn đeo một cái mắt kính buồn cười, cô như bị đóng đinh không thể nhúc nhích, trong mắt họ tràn ngập hình ảnh của nhau, thời gian và không gian xung quanh dường như đều biến mất.

Cô vẫn là cô bé mạnh mẽ đáng yêu, còn anh vẫn là anh trai ít nói những cực kỳ hiểu chuyện của cô.

Vương Dĩ Cầm cắn môi dưới, không dám mở miệng, sợ vừa nói ra thì nước mắt sẽ rơi xuống, cô phải để anh Tiểu Dã thấy cô tươi cười rạng rỡ, không thể vừa gặp đã để anh Tiểu Dã thấy cô khóc được.

Phong Tiêu Dã từ thân cây đứng thẳng lên, nắm lấy bả vai gầy yếu mà vững trãi của Vương Dĩ Cầm, kéo người cô vào trong lòng anh, “Tiểu Cầm, anh đã trở về, không bao giờ... đi nữa.” Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì thì anh đều sẽ bảo vệ em.

Tất cả nguy trang của Vương Dĩ Cầm sụp đổ trong phút chốc, cô dựa vào ngực Phong Tiêu Dã, khóc nức nở.

Mặt trời ban trưa ấm áp soi chiếu hai bóng hình đang nghẹn ngào ôm nhau.

Phong Tiêu Dã thì, sẽ không bao giờ để Vương Dĩ Cầm... phải khóc nữa, dù trời sập thì anh cũng sẽ đỡ cho cô, chỉ cần cô đồng ý.

“Vì sao không hồi âm thư của anh?” Ba năm sau khi đến Mỹ, anh mỗi tuần đều viết cho Vương Dĩ Cầm một lá thư, lá thư đầu tiên mong cô đợi anh, sau khi anh lớn lên chắc chắn sẽ trở về Đường Quả Ốc cưới cô,

nhưng viết thư đến ba năm mà anh vẫn không nhận được một lá thư hồi âm nào, anh nghĩ cô chắc đã quên anh từ lâu, nên mới không viết nữa.

“Thư nào?” Vương Dĩ Cầm nghi hoặc hỏi: “Em chưa từng nhận được bức thư nào hết, anh đã viết thư cho em sao? Em nghĩ anh đi khỏi Đường Quả Ốc liền quên em rồi!” Lúc ấy cô ngày đêm trông ngóng tin tức của anh Tiểu Dã, sau đó sự thất vọng cứ lớn dần, đến cuối cùng thì cô không còn mong đợi gì nữa.

“Anh đã viết rất nhiều thư cho em, anh nghĩ em đã quên anh rồi.” Phong Tiêu Dã nhớ tới những lá thư cũ, hai má anh lại nóng lên, anh không hiểu vì sao Vương Dĩ Cầm lại không bao giờ hồi âm thư anh, nhưng quá khứ đã là quá khứ, quan trọng là... bọn họ đã gặp lại, “Vì sao em lại khóc thảm thiết trên tàu như vậy?”

“Anh Tiểu Dã, em đính hôn rồi.” Vương Dĩ Cầm trầm mặc vài giây, sau đó quyết định nói cho anh Tiểu Dã biết.

Sắc mặt Phong Tiêu Dã thay đổi trong nháy mắt, tuy anh thường bị người khác nói là mặt lạnh, nét mặt không bao giờ thể hiện gì, nhưng một khắc kia, anh có thể cảm giác được vẻ mặt mình biến đổi.

Vương Dĩ Cầm ngồi xuống thảm cỏ, vấy dài trải ra, cô cúi đầu, bứt bứt mấy cọng cỏ mềm, “Tám ngày nữa chúng em sẽ kết hôn, nhưng hai ngày trước em lại phát hiện anh ta là đồng tính luyến ái, trước nay anh ta vẫn luôn đồng tính luyến ái, muốn hẹn hò với em, đính hôn với em chỉ vì thấy em nghe lời, nhu thuận, có đầu óc, có năng lực, có thể thay anh ta quản lý gia nghiệp, còn có thể che giấu việc anh ta là đồng tính luyến ái...” Đến đây, Vương Dĩ Cầm không nói được nữa, vì cô không thể đối mặt với việc người đàn ông ôn nhu mà cô muốn ở cạnh cả đời lại quá quái như vậy.

“Tiểu Cầm...” Phong Tiêu Dã giật mình, tức giận, anh muốn đánh gã đàn ông xấu xa không biết quý trọng người khác kia, nhưng điều giờ đây anh có thể làm chỉ là ôm lấy bờ vai Vương Dĩ Cầm, truyền cho cô chút ấm áp.

“Anh Tiểu Dã, đáng lẽ em nên vui vì trước khi kết hôn đã phát hiện ra chuyện này chứ không phải ngu ngốc đến mức đợi kết hôn xong mới biết đúng không?” Vương Dĩ Cầm khịt khịt mũi, ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Dã, cô kiên cường mỉm cười.

“Tiểu Cầm, không cần cười như vậy đâu, có anh ở đây, em muốn khóc thì cứ khóc, muốn chửi ai thì cứ chửi, đã có anh bảo vệ em rồi!” Phong Tiêu Dã cầm tay Vương Dĩ Cầm, đau lòng nói.

Vương Dĩ Cầm là người hiểu chuyện, biết cảm thông với người khác, nên khiến mọi người ai cũng thương, như khi trong viện có việc gì cần bọn trẻ làm, lực chú ý của viện trưởng Vương bị phân tán, có đứa trẻ cố làm nhiều việc để tranh thủ tình cảm, nhưng cô không như vậy, chỉ yên lặng hoàn thành việc mình được giao, khiến viện trưởng Vương yên tâm.

“Anh Tiểu Dã, may mà anh đã trở về rồi.” Sống mũi Vương Dĩ Cầm cay cay, nhưng cô biết lần này không phải vì bối rối mà vì vui vẻ.

Anh Tiểu Dã đã trở về, anh Tiểu Dã của cô đã trở về!

Lúc chạng vạng, Phong Tiêu Dã bế Diễm Diễm cùng Vương Dĩ Cầm đi ra ngoài. Diễm Diễm rất phấn khởi vì được ra ngoài cùng anh trai mà cô bé thích nhất và chị gái mà cô bé thích thứ hai. Phong Tiêu Dã nói mấy câu với Vương Dĩ Cầm, lấy tay đụng đụng mắt kính phải lấy kèm buộc cố định của cô, muốn Vương Dĩ Cầm cất kính mới.

Bọn họ cùng nhau đến cửa hàng mắt kính trên thị trấn, đo độ, lựa kính, ông chủ cửa hàng nói một câu: “Gia đình các cháu thật hạnh phúc,” khiến Vương Dĩ Cầm đỏ mặt, cô định phủ nhận nhưng thấy Phong Tiêu Dã hình như không có ý phủ nhận nên cô chỉ cúi đầu, Diễm Diễm vui vẻ ôm cổ Phong Tiêu Dã cười khanh khách.

Chờ mắt kính làm xong, bọn họ đi dạo loang quanh một chút, Vương Dĩ Cầm liên tục nhìn trộm Phong Tiêu Dã, thời gian dường như quay về mười năm trước, lúc anh Tiểu Dã nắm tay cô đi khắp nơi nơi trên trấn, dùng toàn bộ tiền tiêu vặt mà anh có để mua đồ ăn vặt cho cô...

Anh Tiểu Dã là người đối xử tốt với cô nhất thế giới, cũng tốt như viện trưởng Vương vậy, cô nhớ lại điều ước sinh nhật nhiều năm của cô là được gả cho anh Tiểu Dã.

Anh Tiểu Dã đã trở lại, anh Tiểu Dã đã trở lại! Hai má Vương Dĩ Cầm ngày càng đỏ rực lên.

“Chị Tiểu Cầm mặt đỏ rồi kìa, ăn kem đi!” Diễm Diễm ở trong lòng Phong Tiêu Dã vươn cánh tay mập mập ra đưa que kem đến sát miệng Vương Dĩ Cầm.

Vương Dĩ Cầm bối rối há miệng cắn một miếng thì răng bị buốt kêu lên, “Lạnh quá! Lạnh quá!”

Phong Tiêu Dã chăm chú nhìn Vương Dĩ Cầm, thấy bộ dáng ê răng rất đáng yêu, giống hệt như ngày xưa, thích nhất ăn kem, nhưng lại không chịu nổi ê răng.

“Lạnh quá! Lạnh quá!” Hai má Vương Dĩ Cầm đỏ bừng, hai tay ôm miệng làm nũng với Phong Tiêu Dã, nhìn vào mắt anh, sự dịu dàng và ấm áp trong mắt anh khiến lòng cô ấm lên, như như anh Tiểu Dã trước đây vậy, tuy bề ngoài luôn lạnh lùng ít nói nhưng đôi mắt luôn ấm áp khiến cô an tâm, vui vẻ.

Sau hai giờ đi dạo trên trấn nhỏ, Vương Dĩ Cầm có một mắt kính mới hợp với cô và sự thân thiết với Phong Tiêu Dã đã lâu không gặp; Phong Tiêu Dã đạt được sự vui vẻ khi thấy lúm đồng tiền của Vương Dĩ Cầm, còn Diễm Diễm thì cả chuyến đi luôn vui vẻ, cười suốt dọc đường, cũng ăn đến căng tròn bụng.

Buổi tối lúc đi ngủ, Vương Dĩ Cầm cảm thấy mình đã bình tĩnh hơn nhiều, nhìn chằm chằm tấm ván giường trong chốc lát, trở mình một cái rồi ngủ, có Đường Quả Ốc, có viện trưởng Vương, có anh Tiểu Dã ở bên cô, thì dường như không còn gì không thể vượt qua nữa.

Giờ Ngọ hôm sau, Đường Quả Ốc khá tĩnh lặng, bọn trẻ đều đã đi học, những đứa còn lại thì chơi đuổi bắt trên cỏ hoặc chơi trốn tìm trong rừng.

Một chiếc xe đất tiền tiến vào cửa Đường Quả Ốc, Lưu Đắc Chí tướng mạo nho nhã, dáng người thon nhỏ xuống xe, “Bạn nhỏ ơi, anh muốn tìm Vương Dĩ Cầm.” Người đàn ông nói với đứa nhỏ đang chơi gần đó.

“Chị Tiểu Cầm! Chị Tiểu Cầm!” Bọn trẻ tò mò nhìn ngó, tiếng gọi ầm ĩ truyền vào Đường Quả Ốc, Vương Dĩ Cầm mở cửa sổ một căn phòng trên tầng ba thò đầu ra, “Chuyện gì vậy?”

“Chị Tiểu Cầm ơi, có người tìm!” Bọn trẻ đồng loạt lấy tay bắt loa gọi cô.

Vương Dĩ Cầm thấy Lưu Đắc Chí đứng ngoài cửa, mặc một bộ veston màu trắng, mặt không chút tí vết, luôn chau chuốt để bản thân tươi tắn nhã nhặn, sắc mặt cô vừa mới tươi cười đã trở nên âm trầm. Vương Dĩ Cầm nhìn Lưu Đắc Chí một chút rồi xoay người đi xuống.

Phong Tiêu Dã đang ôm Diễm Diễm ngồi trên cỏ chơi, sức khỏe Diễm Diễm không tốt, không thể chơi cùng bọn trẻ kia được nên anh liền ôm cô cùng chơi với cô. Khi anh thấy Vương Dĩ Cầm uể oải đi xuống lầu, mở cổng ột người đàn ông đi vào thì anh đã biết anh ta là ai.

“Diễm Diễm, chúng ta về uống nước được không?” Không ai có thể ngờ Phong Tiêu Dã luôn trầm mặc ít nói ở trước mặt Diễm Diễm lại dịu dàng đến vậy, cùng Diễm Diễm nói rất nhiều chuyện, luôn dịu dàng với cô bé.

“Dạ.” Diễm Diễm ra sức gật đầu, cất giọng trong trẻo, “Diễm Diễm muốn uống nước, anh trai cũng uống nước nha.”

Phong Tiêu Dã không muốn thừa nhận giờ phút này anh đang có hành động rất đáng xấu hổ, anh lấy cớ bé Diễm Diễm đi tới đi lui trước cửa phòng mà Vương Dĩ Cầm và Lưu Đắc Chí đang ngồi nói chuyện, tỳ tãi lên cửa nhưng không nghe thấy động tĩnh gì.

“Diễm Diễm cũng muốn!” Diễm Diễm nhìn động tác của Phong Tiêu Dã thì mỉm cười, nghĩ anh trai đang chơi trò mới với cô.

“Hừ...” Phong Tiêu Dã vội bịt miệng cô bé, giọng cô bé rất có chất vang, nếu để người trong phòng nghe được thì tiêu, anh ôm Diễm Diễm trốn vào văn phòng cuối hành lang, rót nước cho cô bé uống.

Cô bé lập tức quên vừa rồi mình đang làm gì, cười khanh khách đút nước cho Phong Tiêu Dã uống, khẳng khái phải mọi người uống một ngụm mới là cách uống nước tốt, Phong Tiêu Dã có chút bồn chồn, nhìn qua cửa sổ thấy Vương Dĩ Cầm và Lưu Đắc Chí đã ra khỏi Đường Quả Ốc, lên xe, vội ôm Diễm Diễm ra khỏi phòng, vội như đang đi dạo.

Phong Tiêu Dã bế cô bé đi ra Đường Quả Ốc, thấy cửa xe đóng kín, từ xe chỉ thấy được tấm kính tối màu mà thôi. Phong Tiêu Dã không khỏi lo lắng, chẳng lẽ cô gái ngọc kia thỏa hiệp rồi? Thật sự muốn làm một cô vợ bù nhìn?

Nghĩ đến khả năng này khiến Phong Tiêu Dã sôi máu lên, người cứng ngắc, trong đầu xuất hiện ý nghĩ muốn đâm người đàn ông kia.

“Điềm Điềm, chúng ta đi xem chị Tiểu Cầm đang làm gì nha.” Phong Tiêu Dã tìm cớ, đem trách nhiệm đổ lên người cô bé.

“Dạ được dạ được, chị Cầm ơi!” Chỉ cần được ở cạnh anh trai mà cô bé thích nhất thì dù làm gì cô bé cũng sẽ hưởng ứng nhiệt tình.

Phong Tiêu Dã bế Điềm Điềm, từ từ đi đến thăm cỏ gần đó, phát hiện xe đang chấn động, anh giật mình bế Điềm Điềm đến khe hở duy nhất của tấm kính xe nhìn vào bên trong, thấy Lưu Đắc Chí đang đè Vương Dĩ Cầm ra, cổ xé quần áo cô. Vương Dĩ Cầm chật vật khóc lóc, liều mạng tránh né, khi ánh mắt nhìn thấy anh thì lại càng khóc lớn.

“Tiểu Cầm!” Phong Tiêu Dã sắp điên rồi, anh thả Điềm Điềm xuống đất, xoay lưng cô bé về phía xe, dặn cô bé: “Điềm Điềm ngoan, dùng sức che lỗ tai mau lên!”

“Dạ.” Điềm Điềm tưởng Phong Tiêu Dã đang bày trò chơi mới, lấy tay bịt chặt tai nhìn chằm chằm về hướng Đường Quả Ốc.

Phong Tiêu Dã đâm một đâm vào cửa xe, nghe thấy tiếng xương thịt va chạm với thủy tinh, chiếc xe rung lên nhưng kính xe vẫn không vỡ.

4. Chương 4

“Chết tiệt! Buông Tiểu Cầm ra!” Phong Tiêu Dã nổi điên lên, lại đâm vào cửa, ngón tay đã bị thương đến lộ cả da thịt bên trong, cửa kính xe phát ra tiếng trầm đục, những mảnh thủy tinh rơi xuống, Phong Tiêu Dã từ kính xe túm được thắt lưng của Lưu Đắc Chí, theo cửa kính xe lôi anh ta ra.

“Đồ khốn này! Mày dám ép buộc Tiểu Cầm!” Nắm tay rướm máu của Phong Tiêu Dã đâm túi bụi vào mặt Lưu Đắc Chí.

“Anh Tiểu Dã! Đừng đánh nữa!” Vương Dĩ Cầm tóc tai bù xù mở cửa lao xuống xe, nắm lấy nắm tay Phong Tiêu Dã đang đâm Lưu Đắc Chí không ngừng, “Điềm Điềm đang ở đây, anh đừng làm Điềm Điềm sợ! Đừng làm bọn trẻ sợ!”

Phong Tiêu Dã chợt bừng tỉnh, thấy bọn trẻ đang chơi đuổi bắt trên cỏ đã tụ tập lại đây, hoảng sợ nhìn anh và Lưu Đắc Chí, chỉ có mình Điềm Điềm nghe lời vẫn đang bịt lỗ tai, đưa lưng về phía họ.

“Tiểu Cầm! Em có sao không?” Phong Tiêu Dã buông Lưu Đắc Chí ra, anh ta ngồi bệt xuống đất run rẩy, Phong Tiêu Dã nắm lấy vai Vương Dĩ Cầm lo lắng hỏi.

“Em không sao, anh Tiểu Dã... Anh đã cứu em, em không sao...” Vương Dĩ Cầm bị sợ hãi.

Mục đích của Lưu Đắc Chí là buộc cô trở về với anh ta, cử hành hôn lễ như dự định, cô nhất quyết không chịu, Lưu Đắc Chí bảo cô lên xe, cô hoàn toàn không đề phòng gì, bọn họ ở chung nhiều năm nhưng chưa bao giờ ngủ chung phòng, trừ lần say rượu đó thì anh ta chưa từng động đến cô, ngay cả hôn môi cũng không có, bình thường chỉ hôn trán hay má thôi.

Không ngờ lần này anh ta lại dùng sức ép buộc cô, cô hoảng loạn tránh thoát đầu lưỡi anh ta, nghĩ đến anh ta làm vậy là vì muốn cô khuất phục thậm chí mang thai, Vương Dĩ Cầm thấy ghê tởm muốn chết, ra sức phản kháng, Lưu Đắc Chí tuy gầy gò nhưng dù sao vẫn là đàn ông, chiều cao và sức mạnh chiếm ưu thế hoàn toàn.

May mà anh Tiểu Dã đã đến! May mà anh Tiểu Dã đã cứu cô!

“Chúng ta trở về đi! Em không sao, em không muốn nhìn thấy anh ta nữa!” Vương Dĩ Cầm nắm tay Phong Tiêu Dã cầu xin, thân thể không ngừng run rẩy.

“Được, chúng ta trở về!” Phong Tiêu Dã xoay người, lấy thứ gì đó trong túi ra nhét vào cái miệng đang tràn trề máu tươi của Lưu Đắc Chí, “Cút đi, đừng để cho tao thấy mày nữa!”

Phong Tiêu Dã bế Diễm Diễm lên, Diễm Diễm bỏ tay bịt tai xuống, tò mò muốn quay đầu lại nhìn liền bị Phong Tiêu Dã ấn đầu vào ngực anh, “Ngoan, đừng lộn xộn!” Diễm Diễm nghe lời ôm cổ Phong Tiêu Dã không nhìn nữa, Phong Tiêu Dã khoác vai Vương Dĩ Cầm dìu cô vào trong Đường Quả Ốc.

Bọn trẻ đã bị dọa sợ, đứa nhỏ tuổi thì khóc òa lên, đứa lớn tuổi hơn thì lén nhìn những đốt ngón tay không ngừng chảy máu của Phong Tiêu Dã.

“Các con về phòng sinh hoạt xem TV đi, có điểm tâm và kem có thể ăn đấy!” Viện trưởng Vương từ trên lầu đi xuống, mang bọn trẻ đang hoảng sợ vào trong, dặn nhân viên khóa kỹ cửa, bà ôm lấy đứa trẻ khóc lớn tiếng nhất hỏi, “Có chuyện gì vậy?” Viện trưởng Vương nhỏ giọng hỏi.

Viện trưởng Vương ở trên lầu nhìn thấy Phong Tiêu Dã đánh Lưu Đắc Chí trước cổng Đường Quả Ốc, mà Vương Dĩ Cầm thì đang ôm bà vai run rẩy, bọn trẻ hoảng loạn khiến bà lo lắng vội lao xuống trấn an chúng.

“Tên kia muốn cưỡng bức Tiểu Cầm.” Phong Tiêu Dã nghiêng rằng nghiêng lợi nói, anh oán hận quay đầu lại nhìn Lưu Đắc Chí đang phun ra vật mà anh nhét vào miệng anh ta, đó là chiếc nhẫn đính hôn mà anh ta lừa Vương Dĩ Cầm, cũng là thứ rác rưởi trong mắt Phong Tiêu Dã.

“A!” Viện trưởng Vương đau lòng kêu lên, bà một tay bế đứa trẻ đang khóc, một tay ôm lấy bà vai Vương Dĩ Cầm, “Nhanh về phòng đi, sau này đừng gặp lại cậu ta nữa.”

Trong bọn trẻ chỉ có Diễm Diễm là từ đầu đến cuối chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, thoải mái ngồi ở phòng sinh hoạt xem TV, chơi đồ chơi, ăn đồ ăn vặt, viện trưởng Vương đi vào phòng Vương Dĩ Cầm thấy Phong Tiêu Dã đang lau nước mắt cho cô.

“Tiểu Cầm...” Viện trưởng Vương lo lắng.

“Con không sao, anh ta không đạt được mục đích, con thật không ngờ anh ta là người như vậy...” Hai tay Vương Dĩ Cầm vịn Phong Tiêu Dã nắm chặt, cảm giác được hơi ấm và kiên định của anh truyền qua khiến cô an tâm hơn rất nhiều.

Hành động của Lưu Đắc Chí khiến tổn thương trong lòng cô càng nặng nề hơn, khi biết hết thấy mọi chuyện từ lúc quen biết cho đến nay đều là một âm mưu đã khiến nàng đau đớn rồi, vậy mà anh ta còn muốn đập nát chút ảo tưởng cuối cùng của cô nữa, nếu cô không muốn làm vợ anh ta, chẳng lẽ anh ta không thể buông tha cho cô sao? Cho dù giữa hai người không có tình yêu thì ít ra cũng có tình bạn mà, vì sao không thể để lại chút kỷ niệm đẹp cho nhau chứ?

Cô trở nên mạnh mẽ như vậy là vì muốn giúp anh ta quản lý gia nghiệp, cô muốn anh ta vui vẻ, muốn gia đình họ có cuộc sống tốt đẹp.

Không ngờ cuối cùng trong đầu anh ta lại nảy sinh ý định tà ác như vậy, muốn dùng sức mạnh ép buộc cô gả cho anh ta. Chuyện này đã đánh mất chút cảm tình cuối cùng mà cô dành cho anh ta.

“Con nghĩ chắc anh ta bị bức bách quá mới phải làm vậy.” Vương Dĩ Cầm vẫn còn lạnh run, nhưng vẫn nói đỡ cho Lưu Đắc Chí.

“Tiểu Cầm, say này đừng gặp cậu ta nữa, hãy để chuyện này qua đi, rồi con sẽ gặp được một người đàn ông tốt, có cuộc sống hạnh phúc thôi.” Viện trưởng Vương nghe chuyện, vừa giận vừa thương, nhưng giờ đây chỉ biết động viên Vương Dĩ Cầm, giúp cô mau quên đi Lưu Đắc Chí thôi.

“Viện trưởng, anh Tiêu Dã, anh ta nói cha mẹ anh ta sẽ đến tìm con, con không muốn gặp họ, con không biết phải đối mặt với họ như thế nào...” Cho đến nay cha mẹ Lưu Đắc Chí vẫn đối xử rất tốt với cô, sau khi cô đính hôn với Lưu Đắc Chí cũng đổi cách xưng hô gọi họ là cha mẹ, cô không biết phải phản ứng ra sao nếu họ thuyết phục hay cầu xin, lại càng không muốn nghĩ rằng lòng tốt trước giờ của họ đều là giả dối.

“Tiểu Cầm...” Phong Tiêu Dã này giờ im lặng lau nước mắt cho Vương Dĩ Cầm, mấy đốt ngón tay vẫn chảy máu không ngừng giờ mới mở miệng: “Tiểu Cầm, em gả cho anh đi, để anh bảo vệ cho em!”

Vương Dĩ Cầm và viện trưởng Vương không dám tin những gì mình vừa nghe, viện trưởng Vương nhíu mày, bà biết Phong Tiêu Dã là đứa trẻ tốt, cũng biết trước đây cảm tình của hai người rất tốt, nhưng bà cũng nhớ rõ họ đã chia lìa mười mấy năm mà mới gặp lại nhau có vài ngày thôi.

Vương Dĩ Cầm hơi sững sốt, sau đó vội lắc đầu từ chối, “Không cần, em không cần anh Tiểu Dã thương hại...”

“Tiểu Cầm, không phải là thương hại! Em quên rồi sao? Từ lúc em tám tuổi đến lúc em mười ba tuổi, điều ước sinh nhật của em luôn là muốn gả cho anh, năm nào anh cũng nhận lời em, em gả cho anh đi, anh không thương hại cũng không đùa giỡn em đâu.” Rất lâu rồi Phong Tiêu Dã chưa từng nói nhiều như vậy, anh ôm lấy bà vai Vương Dĩ Cầm, nhìn sâu vào mắt cô, “Hãy tin anh, anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc!”

“Em, em không biết...,” Suýt chút nữa thì Vương Dĩ Cầm đã gạt đầu đáp ứng rồi, khi cô được Phong Tiêu Dã ôm lấy, nhìn chăm chú, cô có cảm giác mình bị anh mê hoặc, khiến cô thấy thật an tâm và tin tưởng, nhưng cô không thể xúc động như vậy được.

“Tiểu Cầm, hãy suy nghĩ về đề nghị của anh, anh rất thật lòng, anh thật sự muốn mang hạnh phúc đến cho em.” Phong Tiêu Dã lại nhấn mạnh thêm lần nữa.

“Được.” Vương Dĩ Cầm hạ tầm mắt, mi mắt vẫn còn vương lệ.

“Tiểu Cầm, con đi trông chừng bọn trẻ giúp ta đi để ta và Tiểu Dã nói chuyện riêng với nhau.” Viện trưởng Vương mở miệng nói, hai người này đều là con bà, đứa trẻ đã chịu tổn thương một lần rồi, tuyệt đối không thể có thêm lần thứ hai, “Nhớ an ủi bọn trẻ, chúng đã bị dọa sợ rồi.”

“Dạ,” Vương Dĩ Cầm biết dụng ý của viện trưởng Vương, cô liếc mắt nhìn Phong Tiêu Dã một cái, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như trước, đang chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt tràn ngập bình tĩnh và dịu dàng, cô vội dời mắt nhìn về phía viện trưởng Vương, viện trưởng Vương gật gật đầu với cô, cô lau nước mắt, đi ra ngoài khép cửa phòng lại.

Vương Dĩ Cầm vào phòng sinh hoạt giải thích với bọn trẻ Phong Tiêu Dã là vì bảo vệ cô nên mới đánh người, bọn chúng không nên sợ Phong Tiêu Dã, nhưng cũng không nên học theo hành động của anh, những đứa trẻ của Đường Quả Ốc đều là người hiểu chuyện, chúng nhìn nhau, sau đó đều gật đầu.

Vương Dĩ Cầm chơi với bọn trẻ mà lòng vẫn không yên, không ngừng đoán viện trưởng Vương sẽ nói gì với Phong Tiêu Dã, Phong Tiêu Dã sẽ trả lời như thế nào, lo lắng không biết Phong Tiêu Dã có vượt qua kỳ sát hạch của viện trưởng Vương hay không, anh sẽ bị viện trưởng Vương từ chối hôn sự hay bà sẽ thuyết phục anh không cần phải lấy cô.

Lúc ôm Diễm Diễm, Vương Dĩ Cầm đột nhiên phát hiện cô đang suy nghĩ đến việc gả cho Phong Tiêu Dã.

Vương Dĩ Cầm thấy mình điên rồi mới có thể có thể có suy nghĩ điên cuồng như vậy.

Đúng là trước đây cô thích Phong Tiêu Dã, Phong Tiêu Dã thật sự là mối tình đầu của cô, nhưng tình cảm cô dành cho Phong Tiêu Dã đã bị cô phong ấn từ sau khi anh đi rồi, mà mấy năm nay cô một mực cố gắng trở thành vợ của Lưu Đắc Chí, muốn đạt được kỳ vọng của cha mẹ Lưu gia, muốn Lưu Đắc Chí có thể thoải mái ở nhà làm công việc nghệ thuật của anh ta, không ngờ...

“Chị Cầm!” Diễm Diễm được Vương Dĩ Cầm ôm trong lòng không chịu được tích mịch lay bà vai cô, “Chị Cầm ơi!”

“Sao vậy em? Diễm Diễm? Em muốn uống nước sao?” Vương Dĩ Cầm bị Diễm Diễm gọi thì bừng tỉnh, vội hỏi han cô bé đang ngọ nguậy trong lòng cô.

“Chị Cầm, anh trai sao không ở đây? Anh trai đâu rồi?” Diễm Diễm hỏi vẻ nghiêm túc.

Vương Dĩ Cầm không thể không giương khóe môi, “Chị chơi với em không được sao? Sao phải nhất định là anh trai chứ?”

“Diễm Diễm thích anh trai nhất, thích chị Cầm thứ nhì thôi!” Cô bé vội vàng bày tỏ nỗi lòng.

“Vậy mẹ viện trưởng thì sao? Em không thích mẹ viện trưởng à?” Vương Dĩ Cầm nắn nắn mũi Diễm Diễm, cố ý hỏi.

“Diễm Diễm tất nhiên thích mẹ rồi!” Diễm Diễm vội nói lớn: “Diễm Diễm thích mẹ mà.”

“Vậy Diễm Diễm thích mẹ hay thích anh trai hơn?” Vương Dĩ Cầm cố ý khi dễ cô bé.

Diễm Diễm quả nhiên bị hỏi khó, vươn bàn tay mập mập thăm tính toán tột cùng nên thương ai hơn.

Vương Dĩ Cầm thấy Diễm Diễm nghiêm túc như vậy thì mở nụ cười, mạnh mẽ hôn một cái lên khuôn mặt đáng yêu của Diễm Diễm, “Bảo bối nhỏ của chị!” May mà cô bé này xếp cô ở vị trí thứ hai, nếu không chuyện khiến cô bé khó xử lại lên rồi.

“Em không phải tên Bảo Bối, em là Diễm Diễm mà.” Cô bé còn cố ý sửa đúng tên cho Vương Dĩ Cầm nghe.

“Ha ha ha ha!” Vương Dĩ Cầm lại hôn Diễm Diễm, bảo bối này chắc chắn là lễ vật trời ới đáng yêu như vậy.

Vương Dĩ Cầm cười đến rơi nước mắt, lúc cô đang lau nước mắt thì thấy Phong Tiêu Dã đi vào phòng sinh hoạt, cô cảm giác không khí trở nên khác thường, cả người cô đều thấy bứt rứt, cô vội nén tiếng cười khoa trương của mình lại, thầm khinh bỉ bản thân, ngượng ngùng chỉnh lại tư thế cúi đầu ôm Diễm Diễm ngồi.

“Tiểu Cầm, viện trưởng đồng ý gả em cho anh rồi, xin em hãy tin tưởng anh, gả cho anh em nhất định sẽ hạnh phúc.” Lúc Phong Tiêu Dã đi đến chỗ Vương Dĩ Cầm thì có một bé trai ôm lấy chân anh, anh liền bế bé lên, ngồi xuống cạnh Vương Dĩ Cầm, thì thầm bên tai cô.

Vương Dĩ Cầm kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào cái nhìn chăm chú của Phong Tiêu Dã.

Bọn họ nhìn nhau một lát, sau đó Vương Dĩ Cầm nhẹ nhàng gật gật đầu, “Anh Tiểu Dã, em đồng ý.”

Thời khắc này, từ đáy lòng Vương Dĩ Cầm tin tưởng Phong Tiêu Dã sẽ khiến cô hạnh phúc, cô cũng sẽ cố gắng làm một người vợ tốt mang đến hạnh phúc cho anh Tiểu Dã.

Vương Dĩ Cầm nghĩ cô chấp nhận lời cầu hôn của Phong Tiêu Dã là ý nói họ sẽ lấy kết hôn làm mục đích để hẹn hò, không ngờ sáng sớm hôm sau đã bị viện trưởng Vương gọi dậy, bắt cô rửa mặt chải đầu, đeo kính sát trùng, trang điểm trang nhã.

“Chúng ta định làm gì vậy?” Vương Dĩ Cầm hỏi hai cô gái ở gần đó, sáng sớm các cô đã được viện trưởng Vương gọi đến giúp đỡ.

“Buổi sáng đi công chứng, buổi chiều là hôn lễ của em, em không biết thật hả Tiểu Cầm?” Tiểu Viên và Tiểu Phong cười hì hì giúp Vương Dĩ Cầm trang điểm, “Mới hồi nào em và Tiểu Dã hay chơi đùa với nhau, không ngờ bây giờ các em lại kết hôn thật.”

“Công chứng?” Vương Dĩ Cầm bị dọa hoảng sợ, bọn họ bàn bạc chuyện kết hôn bao giờ vậy?

“Đúng vậy, mau xuất phát thôi!” Tiểu Viên và Tiểu Phong cùng nhau đẩy Vương Dĩ Cầm ra khỏi phòng.

“Tiểu Cầm.” Phong Tiêu Dã và viện trưởng Vương đã chờ ở ngoài cửa từ lâu, Phong Tiêu Dã cầm lấy tay Vương Dĩ Cầm.

“Công việc quan trọng hôm nay của chúng ta là kết hôn sao?” Vương Dĩ Cầm nhìn về phía Phong Tiêu Dã đang mặc bộ veston đen.

“Phải, việc trọng đại hôm nay của các con chính là kết hôn, buổi chiều sẽ đãi khách ở Đường Quả Ốc, tất cả đã chuẩn bị tốt rồi.” Viện trưởng Vương mặc một bộ đồ mới, đáp thay Phong Tiêu Dã.

“Nhưng...” Mọi chuyện phát triển quá nhanh, cô và Phong Tiêu Dã mới gặp lại nhau vài ngày, cô nhận lời cầu hôn của anh còn chưa tới mười lăm giờ trước, vậy mà giờ họ sẽ kết hôn sao?

“Tiểu Cầm, em có tin anh không?” Phong Tiêu Dã cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp đang ngượng ngùng của cô dâu, nhẹ giọng nói.

Vương Dĩ Cầm ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Dã, tuy vẻ mặt anh không biểu cảm nhiều nhưng cô thấy được niềm vui sướng vô tận trong mắt anh, loại vui sướng ấy khiến cô nhớ lại niềm vui của chính mình khi anh Tiểu Dã đáp ứng sẽ lấy cô mỗi lần cô nói ra điều ước trong sinh nhật của mình.

Vương Dĩ Cầm ra sức gật gật đầu, “Chúng ta kết hôn đi!” Đời người đôi khi nên điên cuồng một lần, hai mươi bảy năm nay của cuộc đời cô đều sống theo quy củ, lần này cô muốn điên cuồng một lần, mong có thể chạm đến cuộc sống mà cô mong muốn.

5. Chương 5

“Các con nhanh đi thôi, đừng để lỡ mất giờ tốt.” Viện trưởng Vương ngắt lời họ, cùng họ đi ra cổng.

Công ty tổ chức tiệc cưới mà Phong Tiêu Dã thuê đã tới Đường Quả Ốc, đang chuẩn bị cho tiệc cưới buổi chiều, bọn trẻ thấy náo nhiệt thì cười hì hì chạy khắp nơi, vừa trông thấy Vương Dĩ Cầm ăn mặc trang trọng liền kêu lên: “Chị Tiểu Cầm thật xinh đẹp! Chị Tiểu Cầm thật xinh đẹp! Cô dâu thật xinh đẹp!”

Vương Dĩ Cầm đỏ mặt, càng lúi sút vào vòng ôm của Phong Tiêu Dã, vui trong ngực anh khiến cô cảm thấy rất an toàn và ấm áp.

“Cô dâu yêu chú rể! Chú rể yêu cô dâu!” Bọn trẻ thấy Vương Dĩ Cầm ngượng ngùng thì càng trêu Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm.

Đối mặt với sự nhiệt tình ngây thơ của bọn trẻ, hai má Vương Dĩ Cầm lại càng đỏ, Phong Tiêu Dã cũng lúng túng không biết làm sao. Bọn họ cứ ngắc đi dưới những ánh nhìn chăm chú và tiếng trêu chọc của bọn trẻ ra khỏi Đường Quả Ốc, lên xe, xe đưa viện trưởng Vương, Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm đến nơi đăng ký kết hôn trên trần nhỏ cách đó không xa.

Viện trưởng Vương là người được Phong Tiêu Dã mời đến để xác nhận thân phận, người làm chứng là người anh quen khi thực hiện nhiệm vụ cuối cùng Tô Y Dương, Tô Y Dương đã mang theo vợ đang mang thai Vu Thụy Mĩ chạy xe suốt đêm đến đây để làm người làm chứng.

“Mình không muốn mang Tiểu Mĩ theo, phụ nữ đang mang thai ngồi xe sẽ rất mệt nhọc nhưng cô ấy nhất định không chịu, nhất định muốn đến xem ai có can đảm lớn như vậy, nguyện ý gả ột tảng băng.” Lúc giới thiệu vợ mình là Vu Thụy Mĩ, Tô Y Dương đã nói như vậy.

Vu Thụy Mĩ ngượng ngùng nhéo Tô Y Dương một cái khiến anh kêu lớn mất hết hình tượng.

Vương Dĩ Cầm nhìn Tô Y Dương và Vu Thụy Mĩ với cặp mắt ngưỡng mộ, tình cảm vợ chồng họ thoát nhìn rất tốt, sáu tháng sau sẽ có một cục cưng đáng yêu ra đời. Nghĩ đến ước mơ của bản thân, Vương Dĩ Cầm lại thấy hơi mất mát, sau đó cô khôi phục tinh thần rất nhanh, cô sẽ gả cho anh Tiểu Dã, nếu Tô Y Dương và Vu Thụy Mĩ hạnh phúc thì cô và anh Tiểu Dã cũng có thể như vậy. Vương Dĩ Cầm tròn mắt nhìn Phong Tiêu Dã và Tô Y Dương nói chuyện với nhau, đoán chắc họ là bạn bè của nhau.

Dưới sự chứng kiến của hai người làm chứng, bọn họ hoàn thành thủ tục đăng ký kết hôn, trở thành một cặp vợ chồng hợp pháp.

Khi ra khỏi văn phòng đăng ký trong ánh nắng rực rỡ, viện trưởng Vương và Tô Y Dương đều mừng cho họ, Phong Tiêu Dã không biểu cảm nhiều, nhưng khóe môi và ánh mắt đều cười đã bộc lộ sự vui sướng của anh, chỉ có cô dâu mới là ngây ngốc bị chú rể kéo đi.

Khi về Đường Quả Ốc, viện trưởng Vương ngồi xe của Tô Y Dương còn Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm thì vẫn ngồi chiếc xe lúc đến, Phong Tiêu Dã gắt gao nắm lấy tay Vương Dĩ Cầm, trên tay anh và cô đeo cặp nhẫn cưới có kiểu dáng giống nhau.

Vương Dĩ Cầm không thể tin cô đã thật sự gả cho Phong Tiêu Dã. Phong Tiêu Dã không biết đã mua cặp nhẫn cưới trang nhã này từ bao giờ, ở nơi đăng ký kết hôn quỳ xuống cầu hôn cô, mọi chuyện đẹp tựa như mơ vậy, Vương Dĩ Cầm thẹn thùng nhìn trộm Phong Tiêu Dã, về sau anh chính là người thân nhất của cô, hai người là một gia đình, sẽ cùng nhau sinh ra những đứa con đáng yêu,...

Ánh mắt Phong Tiêu Dã không cách nào dời khỏi khuôn mặt Vương Dĩ Cầm.

Từ khi gặp lại Vương Dĩ Cầm, anh như có một cuộc sống mới vậy. Trước đó, anh thậm chí còn định không kết hôn; song mọi chuyện xảy đến rất tự nhiên, anh không thể chịu được khi thấy Vương Dĩ Cầm đau lòng, không thể không để tâm đến khát vọng của Vương Dĩ Cầm, thế là anh đã vươn tay ra, bắt được cô. Mặc dù

lời đề nghị của anh rất đường đột, nhưng mọi chuyện về sau anh đều suy tính cẩn thận rồi mới làm, không phải do xúc động nhất thời.

Mười năm nay đối với anh nơi nào trên thế giới cũng đều giống nhau, anh chỉ là người khách qua đường với chúng mà thôi. Mãi đến khi gặp lại Vương Dĩ Cầm thì trái tim anh cuối cùng đã tìm thấy chốn đi về bình an. Anh muốn ở lại Đài Loan sinh sống, mục tiêu của đời anh bây giờ là bảo hộ Vương Dĩ Cầm thật tốt, bảo hộ thiên thần duy nhất tồn tại trong ba mươi năm cuộc đời anh, mang lại hạnh phúc cho cô.

Hai má ửng đỏ của Vương Dĩ Cầm khiến trái tim Phong Tiêu Dã bỗng trở nên rộn rã. Anh ôm lấy khuôn mặt Vương Dĩ Cầm rồi hôn cô. Lúc công chứng anh cũng đã hôn cô, nhưng khi ấy chỉ là cái hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, lần này, anh quyết định thuận theo ý mình mà hôn cô, cô cũng nên làm quen dần với sự thân mật của anh, dù sao hai người cũng đã là vợ chồng chân chính rồi.

Cái hôn bất ngờ của anh khiến Vương Dĩ Cầm hoảng sợ, động tác của Phong Tiêu Dã tuy dịu dàng song cũng rất mãnh liệt, còn hơi thở quen thuộc mà ấm áp của anh phả vào mặt cô. Phong Tiêu Dã là chồng của cô, là anh Tiểu Dã mà cô tin tưởng nhất Đường Quả Ốc ngày xưa, nghĩ đến đây, cơ thể cứng ngắc vì kinh ngạc của Vương Dĩ Cầm dần thả lỏng, ngẩng đầu hưởng thụ cái hôn đầy dịu dàng nhưng rất mãnh liệt của anh.

Cảm nhận được sự phối hợp của Vương Dĩ Cầm, hai tay Phong Tiêu Dã càng ôm chặt khuôn mặt cô, nhẹ nhàng liếm môi cô, để cô quen với cảm giác và hương vị của anh, sau đó mới từ từ mở khớp hàm đang cắn chặt vì hồi hộp của cô ra, đưa lưỡi thăm dò.

Nụ hôn dịu dàng, tràn ngập thương tiếc bỗng trở nên nóng bỏng, hai tay Phong Tiêu Dã từ từ dời xuống phía dưới khuôn mặt Vương Dĩ Cầm, ngón tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nhạy cảm sau gáy cô tạo cho cô cảm giác thư thái, bàn tay còn lại của anh ôm lấy lưng cô, kéo cô kề sát vào ngực anh.

Vì lái xe hai mươi năm của Đường Quả Ốc là chú Trương vẫn luôn chú tâm lái xe nên hoàn toàn không thấy cái hôn nóng bỏng của hai người ngồi sau.

Vương Dĩ Cầm nhanh chóng bị cuốn vào cơn lốc tình.

Trong miệng cô, đầu lưỡi anh đang mạnh mẽ truy đuổi lưỡi cô, môi anh mút chặt lấy môi cô, tay cô không biết đã đặt lên ngực anh từ bao giờ, hòa theo động tác của anh mà từ từ thăm dò vòm ngực anh.

Khoái cảm kích liệt bao trùm Phong Tiêu Dã, thân thể anh nóng như lửa đốt, dục vọng nổi lên mạnh mẽ, dội lên giữa hai chân cô.

Phong Tiêu Dã phải nỗ lực lắm mới dời khỏi môi Vương Dĩ Cầm được. Anh ôm chặt cô vào lòng, anh không muốn phải xấu hổ với bọn trẻ ở Đường Quả Ốc, trong đầu cố nghĩ đến những nội dung được huấn luyện trước kia để làm hạ nhiệt dục vọng trong lòng.

Vợ anh ngọt ngào như thế này, mềm mại như thế này, lại còn phối hợp vô điều kiện với hành động của anh, nghe theo những đòi hỏi của anh, thử thách như vậy so với xuân dược còn ghê gớm hơn. Tay anh chậm rãi vỗ về lưng Vương Dĩ Cầm, trong lòng bất giác thấy thật nồng thật say.

Vương Dĩ Cầm tựa vào ngực Phong Tiêu Dã, cúi đầu thở dốc. Trong khoảnh khắc khi Phong Tiêu Dã rời khỏi môi cô, suýt nữa cô đã mở miệng ngăn anh, thì ra kích tình nam nữ ngọt ngào và mãnh liệt như vậy, khiến cô hít thở không thông song cũng khiến cô lưu luyến chẳng muốn rời.

Cô biết, vì đây là anh Tiểu Dã, nên cô mới có thể an tâm như thế, mới nguyện ý mở rộng lòng mình như thế.

Phong Tiêu Dã nhìn Vương Dĩ Cầm, son môi của cô đã bị anh ăn sạch, môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ lên, anh vội dời tầm mắt đi tránh cho thú tính bản thân nổi dậy giục giã anh nhào vào cô.

Khi họ đi đăng ký kết hôn trên trần nhỏ thì Đường Quả Ốc đang hân hoan chuẩn bị cho tiệc đãi buổi chiều.

Tiệc cưới sẽ tiếp đãi người của Đường Quả Ốc và hàng xóm xung quanh, tuy thông báo vội vàng, nhưng những đứa trẻ đã trưởng thành từ Đường Quả Ốc miễn là có thời gian và khả năng thì đều vội về tham dự hôn lễ của cặp vợ chồng xuất thân từ Đường Quả Ốc này.

Khi Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm xuống xe thì thấy rất nhiều người đã chờ ở đó, lạ có, quen có, có rất nhiều bạn bè ngày xưa lớn lên với họ trở về tham dự hôn lễ, gửi đến họ những lời chúc phúc chân thành nhất.

Tiệc cưới tổ chức trên thảm cỏ của Đường Quả Ốc, chi phí do chú rể gánh vác, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều dùng thứ tươi ngon nhất, đồ ăn đều là món mà bọn trẻ thích, những đứa trẻ Đường Quả Ốc phải đi học cũng được phép nghỉ học nửa buổi để tham dự hôn lễ. Tiệc cưới vô cùng náo nhiệt, viện trưởng Vương hết lần này đến lần khác giải vây cho chú rể, chặn rượu giúp anh.

Phong Tiêu Dã xử sự rất đúng mực, tuy vẻ mặt anh không được thân thiện như người khác, nhưng bọn trẻ vốn không sợ anh, mà phần lớn khách khứa dự tiệc đều là bạn bè thuở nhỏ của anh, nên không khí tiệc cưới rất gần gũi, khách mời kính rượu, chúc rượu, dốc hết sức trêu đùa chú rể, nhưng Phong Tiêu Dã cũng không tức giận. Anh uống rượu, tán gẫu, phô bày rõ sự vui sướng của người mới kết hôn.

Đây không phải là lần đầu Đường Quả Ốc tổ chức hôn lễ, lần này tiệc cưới cũng được tổ chức theo cách truyền thống, tuy náo nhiệt nhưng tiết kiệm, tựa như tiệc đoàn viên vậy.

Một chiếc xe đắt tiền bỗng dừng ở cổng Đường Quả Ốc, vợ chồng có quý khí bức người Lưu Khang Thái xuống xe. Họ đứng ở cạnh cửa lớn nhìn khung cảnh vô cùng vui vẻ trong Đường Quả Ốc, trước cửa chính còn dán chữ Hỷ khổ lớn.

“Này cháu, cho bác hỏi hôm nay Đường Quả Ốc có chuyện gì mà vui vậy?” Lưu Khang Thái hỏi Quốc Trung Sinh mới đi từ nhà vệ sinh ra.

“Là do chị Tiểu Cầm và anh Tiểu Dã kết hôn ạ!” Đứa trẻ Đường Quả Ốc Quốc Trung Sinh trả lời rất lễ phép, cậu vịn tay vào thành ban công, “Bác ơi, bác có chuyện gì ạ?”

“Bác muốn tìm Vương Dĩ Cầm.” Lưu Khang Thái hoàn toàn không nghĩ “Chị Tiểu Cầm” và Vương Dĩ Cầm là cùng một người, “Cháu giúp bác đi gọi cô ấy ra đây được không?”

Quốc Trung Sinh do dự vài giây rồi gật gật đầu, “Xin bác chờ chút ạ.” Cậu chạy nhanh về chỗ tiệc cưới, tìm viện trưởng Vương, nói có người đến tìm cô dâu, viện trưởng Vương nhìn thấy vợ chồng Lưu Khang Thái, bà đi về phía Vương Dĩ Cầm đang cùng Phong Tiêu Dã đang trò chuyện với mấy người bạn nổi khổ, nói cho cô biết có người muốn gặp cô.

Vương Dĩ Cầm nhìn ra cổng, tâm tình vui sướng lập tức tan thành mây khói, bàn tay căng thẳng của cô bị Phong Tiêu Dã nắm chặt lấy, Phong Tiêu Dã ôm vai cô, thì thầm bên tai cô: “Cho dù xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng cùng nhau đối mặt nha.”

“Được.” Vương Dĩ Cầm ra sức gật gật đầu, “Viện trưởng, xin người tiếp khách giúp con, con đi gặp họ một lát.”

“Các con không sao chứ?” Viện trưởng Vương bộc lộ tâm tình của người mẹ lo lắng muốn bảo vệ con, bà sợ con bà sẽ bị người ta khi dễ, lại tổn thương thêm lần nữa.

“Viện trưởng, xin người cứ yên tâm, con sẽ bảo vệ Tiểu Cầm.”

Chân mày viện trưởng Vương cuối cùng cũng giãn ra. Vì sao bà lại đồng ý cuộc hôn nhân thoát nhìn như trò đùa này? Không phải do bà hy vọng Tiểu Dã mà bà tin tưởng sẽ bảo vệ, quan tâm và yêu thương Tiểu Cầm sao? Chúng đã là vợ chồng, hẳn là nên cùng tiến cùng lui, có lẽ bà nên tin tưởng chúng.

Phong Tiêu Dã sánh vai cùng Vương Dĩ Cầm rời khỏi tiệc cưới huyên náo, đến chỗ vợ chồng Lưu Khang Thái.

Người đến càng gần thì mặt mày Lưu Khang Thái và Trương Phượng Chi càng nhăn nhó.

Vương Dĩ Cầm mặc một bộ sườn xám cách điệu, trang điểm kỹ càng; người đàn ông đang ôm cô phong thái hiên ngang, vẻ mặt lạnh lùng, dáng người cao ngất khiến người đối diện có cảm giác bị uy hiếp.

Vợ chồng Lưu Khang Thái có dự cảm không tốt, “Cậu ta là ai vậy? Sao lại ôm cô như vậy?” Trương Phượng Chi trước giờ vẫn không thích Vương Dĩ Cầm lắm lớn giọng tra xét.

“Bác trai, bác gái, hôm nay là ngày vui của cháu, đây là chồng cháu: Phong Tiêu Dã.” Vương Dĩ Cầm nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi của mình, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên, “Tiểu Dã...” Vương Dĩ Cầm kìm lại chữ “Anh” trong cổ họng, “Hai người này là... cha mẹ anh ta.”

“Vương Dĩ Cầm, sao lại thế này, cô phải giải thích rõ ràng cho tôi!” Trương Phượng Chi thét chói tai.

“Bà xã, đừng như vậy!” Tuy sắc mặt Lưu Khang Thái cũng tái đi nhưng vẫn duy trì được bình tĩnh.

“Vào trong rồi nói.” Phong Tiêu Dã mở cổng ra, khí thế mạnh mẽ của anh dễ dàng khiến người ta khuất phục, anh không thèm nhìn vợ chồng Lưu Khang Thái lấy một lần, ôm Vương Dĩ Cầm đi vào sảnh chính của Đường Quả Ốc, họ cần một phòng riêng, anh không muốn khiến quấy rầy bọn trẻ, làm chúng sợ.

“Bà xã, đừng như vậy, đừng quên mục đích của chúng ta...” Lưu Khang Thái nhỏ giọng khuyên Trương Phượng Chi, tuy ông có cảm giác chuyện này có lẽ không thể cứu vãn được nữa.

Bọn họ đi đến phòng khách của Đường Quả Ốc, Vương Dĩ Cầm định rót nước thì bị Phong Tiêu Dã cản lại, anh đứng dậy rót nước cho vợ chồng Lưu Khang Thái, “Tiểu Cầm đã lấy tôi rồi.” Khi Lưu Khang Thái nhận chén nước, Phong Tiêu Dã thản nhiên nói một câu.

Về mặt Lưu Khang Thái cứng đờ, Trương Phượng Chi tính mở miệng thì bị ông ngăn lại, ông nhìn Vương Dĩ Cầm đang ngồi co ro phía đối diện, “Tiểu Cầm, là thật chứ?”

“Bác trai, bác gái, đây là sự thật.” Vương Dĩ Cầm ngẩng đầu lên nhìn Lưu Khang Thái, cô thấy mình không có lỗi gì với họ, mà ngược lại, chính họ mới là người có lỗi khi giúp con giấu giếm cô.

“Aizz...” Lưu Khang Thái thở dài thườn thượt, có lẽ động cơ lúc đầu là sai, nhưng ông thật sự thích Vương Dĩ Cầm, muốn cô thay con mình quản lý gia nghiệp và che giấu cho con ông thoát khỏi gièm pha của người đời, “Thật ra cháu không cần làm vậy đâu, bác biết cháu lấy Đắc Chí sẽ phải chịu ảm ức, nhưng ở Lưu gia, cháu sẽ có được địa vị trong xã hội thượng lưu, có thể tiếp tục quản lý công ty của Lưu gia, có thể làm một quý bà giàu sang cả đời.”

Vương Dĩ Cầm đang định trả lời thì Phong Tiêu Dã trước giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói đã đoạt trước, vì đau lòng và phần nộ thay cô mà nắm chặt tay Vương Dĩ Cầm, “Đó đều là những thứ ông muốn, nhưng ông biết Tiểu Cầm muốn gì không?” Sắc mặt Phong Tiêu Dã vốn đã lạnh, lại thêm ngữ khí lạnh như băng khiến không khí cuộc nói chuyện trở nên dọ dẫm.

“Cậu biết cô ta muốn gì sao? Các người mới quen nhau vài ngày, hay đã qua lại với nhau lâu rồi?” Trương Phượng Chi lớn tiếng phản bác, làm ra vẻ ý vị thâm trường, “Cô dám lén lút với người khác sau lưng con tôi...”

“Bác gái, cháu và Tiêu Dã không phải mới quen nhau, chúng cháu là bạn từ nhỏ, vì sao cháu và Lưu Đắc Chí không thể lấy nhau chắc bác cũng biết rõ, cháu không muốn nghe những lời suy đoán vô căn cứ của bác.” Vương Dĩ Cầm bình tĩnh bẻ lại, bác gái muốn nói cô thế nào cô không quan tâm, nhưng không được động đến anh Tiểu Dã của cô.

6. Chương 6

Cho dù trước kia đã gặp không ít chuyện ngược đời nhưng Phong Tiêu Dã vẫn bị tức giận bởi những lời này, người phụ nữ này đang nói gì vậy? Cả nhà họ hòa nhau lừa gạt Tiểu Cầm, trước kia đã khiến cô làm trâu làm ngựa cho Lưu gia, vậy mà giờ đây khi lời nói dối bị vạch trần còn dám quay ngược lại hoài nghi hành vi của Tiểu Cầm sao?

Vương Dĩ Cầm nắm chặt bàn tay Phong Tiêu Dã, ngăn anh mở miệng.

“Nhưng...” Nhìn những âu yếm mà Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm dành cho nhau, Trương Phượng Chi càng nghĩ càng thấy nghi ngờ.

“Phượng Chi!” Lưu Khang Thái ngắt ngang những lời nói lỗ mãng của vợ, là Lưu gia họ sai trước, nếu cứ tiếp tục cãi chày cãi cối thì hơi quá đáng, “Tiểu Cầm, dù sao thì bác cũng không muốn tương lai cháu phải hối hận.”

“Bác trai, cảm ơn bác, cháu sẽ không hối hận về quyết định này của mình, cũng sẽ không hối hận đã bỏ qua cuộc hôn nhân lừa gạt với nhà bác.” Vương Dĩ Cầm nghiêm túc đáp: “Lưu gia có thể cho cháu sự giàu sang, nhưng không thể cho cháu cuộc sống như cháu muốn được.”

“Được rồi, chuyện hôn nhân cũng không thể miễn cưỡng, nhưng mà...” Lưu Khang Thái liếc mắt nhìn Phong Tiêu Dã này giờ vẫn ôm Vương Dĩ Cầm, có chút kiêng dè sự tồn tại của anh, “Cháu biết đấy, về nguyên nhân hủy bỏ hôn lễ, có thể sẽ có chút xúc phạm cháu...”

“Cháu hiểu mà bác trai, cháu không ngại đâu.” Vương Dĩ Cầm nhéo nhéo lòng bàn tay Phong Tiêu Dã để anh kiềm chế, những việc nhỏ này cô không để tâm.

“Cảm ơn cháu.” Lưu Khang Thái càng nghĩ lại càng thấy tiếc, lần đầu gặp Vương Dĩ Cầm ông đã biết cô là cô gái tốt, không giống như loại con gái ham hư vinh thời nay. Cô nguyện ý dùng đôi vai gầy yếu của mình để gánh vác thay Lưu Đắc Chí, phụ nữ đâu phải ai cũng có thể mạnh mẽ như vậy. Thật đáng tiếc, Đắc Chí lại không có phúc cưới được cô. “Bác còn một yêu cầu quá đáng nữa, trước đây công ty có rất nhiều nghiệp vụ do cháu phụ trách, tạm thời bác không thể tìm được người tiếp nhận...”

“Bác trai, chờ cháu lo ổn thỏa chuyện này rồi sẽ quay về xử lý tốt chuyện công ty rồi mới rời đi ạ.” Vương Dĩ Cầm quan tâm nói.

Aizz! Lưu Khang Thái tiếc hận thở dài, đây là cô gái thật tốt mà, “Cảm ơn cháu, vậy hai bác đi trước.”

“Khoan đã!” Trương Phượng Chi vẫn ngồi ở đó, “Nếu về sau chúng ta không liên quan đến nhau nữa thì nên giải quyết cho rõ ràng chuyện tiền bạc, mấy năm nay cô đã lấy của chúng tôi bao nhiêu tiền, nào là tiền du học, nào là tiền mua xe, mua đồ hiệu khi cô đi làm, cô cũng nên trả lại cho Lưu gia chứ?”

“Phượng Chi, bà nói bậy bạ gì đó!” Lưu Khang Thái giận tái mặt, không thể tin vợ mình lại nói như vậy, nhà họ vốn phải xấu hổ với Vương Dĩ Cầm vì đã làm lỡ mất thời con gái của người ta, thế mà vợ ông còn dám đòi tiền?

Vương Dĩ Cầm hít sâu một hơi, nắm chặt tay Phong Tiêu Dã, tuy trông cô không có vẻ mạnh mẽ, nhưng nói sao thì cũng đã trải qua tôi luyện trên thương trường, đủ tư cách làm phó tổng một công ty, sao có thể ngoan ngoãn để người khác o ép chứ, “Bác gái, cháu thừa nhận tiền du học của cháu là do Lưu gia cho, nhưng sau khi cháu tốt nghiệp đi làm cho Lưu gia thì được nhận lương theo mức cơ bản trả cho Thạc sĩ, hơn nữa khi cháu ký kết hợp đồng cho Lưu thị vẫn luôn có hoa hồng, nếu bác nghi ngờ có thể nói nhân viên kế toán của Lưu thị giải trình cho bác biết tiền lương và hoa hồng mà một phó tổng nhận được là bao nhiêu, có lẽ cháu nên được nhận nhiều hơn chứ?”

“Cô là đồ vong ân phụ nghĩa!” Trương Phượng Chi không hiểu chuyện làm ăn, nhưng phản ứng bình tĩnh của Vương Dĩ Cầm và Lưu Khang Thái khiến bà ta thẹn quá hóa giận.

“Phượng Chi, calm miệng!” Lưu Khang Thái cực kỳ tức giận, tuy quy mô Lưu thị không lớn, nhưng ở trên thương trường cũng có chút tiếng tăm, hành vi của vợ mình khiến ông cảm thấy mất mặt.

“Bác trai, chắc bác cũng hiểu, cháu không nợ Lưu gia gì cả, từ hôm này trở đi, Lưu gia cũng không thiếu cháu cái gì!” Vương Dĩ Cầm ngồi ngay ngắn như đang đàm phán làm ăn vậy, phụ nữ khi bước chân vào chốn thương trường phải chịu không ít trở ngại, cô đều có thể vượt qua, nên cô hoàn toàn không sợ Trương Phượng Chi, nhưng năm qua là do cô tôn trọng, không muốn so đo với bà ta mà thôi, nếu bà ta đã muốn rạch rồi trắng đen thì cô nguyện ý thành toàn cho bà ta.

“Cô...” Trương Phượng Chi bị chồng trách mắng thì mặt tái mét đi, quý bà như bà mà lại phải chịu thua Vương Dĩ Cầm.

Khóe môi Phong Tiêu Dã hơi gợn lên, anh dùng ánh mắt thưởng thức để nhìn Vương Dĩ Cầm đang mạnh mẽ đáp trả người phụ nữ kia. Thật không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà anh lại có thể phải lòng cô gái lúc kiên cường lúc lại yếu ớt này, anh yêu cô, giờ đây anh biết anh đã yêu cô thật rồi.

Thiên thần của anh đã trưởng thành, trở nên quật cường như vậy, mê người như vậy, cô đã khiến anh mê đắm.

“Tiểu Cầm, bác xin lỗi, xin con thứ lỗi ấy lời lỗi mắng của bác gái, hai bác đi trước.” Lưu Khang thái kéo vợ đứng dậy.

“Bác đi thông thả ạ!” Vương Dĩ Cầm cũng đứng dậy tiễn khách.

Lưu Khang Thái lời Trương Phượng Chi đang lửa giận ngút trời lên xe, sau đó qua kính thủy tinh nói: “Tiểu Cầm, chúc con hạnh phúc.”

“Cảm ơn bác trai!” Vương Dĩ Cầm cười, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cô biết, cuộc đời chệch đường ray của cô đã trở lại con đường đúng đắn, những gì liên quan đến Lưu gia đều đã thành quá khứ rồi.

Sau khi tiễn vợ chồng Lưu Khang Thái đi, tâm tình Vương Dĩ Cầm rất tốt, khi cô quay lại tiệc cưới cùng các chị em uống rượu, tán gẫu thì luôn vui vẻ, nụ cười rạng rỡ của cô khiến hoa hồng trên bàn tiệc cũng bị lu mờ vài phần.

Tiệc cưới kéo dài đến tối thì khách khứa mới bắt đầu ra về. Tô Y Dương phải kéo Vu Thụy Mĩ ra khỏi bọn trẻ ở Đường Quả Ốc, mới gặp gỡ ít giờ mà Vu Thụy Mĩ đã thành bạn thân của mấy đứa trẻ này rồi, bọn họ nước mắt giàn giụa, lưu luyến không muốn rời nhau, Tô Y Dương thấy vậy thì vừa thương lại vừa buồn cười, ai không biết lại tưởng anh là kẻ xấu muốn chia rẽ cô và các con nữa. Tô Y Dương hết dụ dỗ rồi hứa hẹn sau này sẽ thường xuyên mang cô đến đây chơi với bọn trẻ thì Vu Thụy Mĩ mới đành lòng lên xe.

“Các con đi trước đi, nơi này sẽ có người dọn dẹp sạch sẽ mà.” Viện trưởng Vương ngăn Vương Dĩ Cầm đang muốn dọn dẹp.

“Đi đâu ạ?” Vương Dĩ Cầm đã uống rất nhiều rượu, có điều rượu đãi khách là rượu trái cây có độ cồn thấp, hơn nữa tittle lượng của cô không tồi nên cô chỉ hơi choáng váng chứ chưa say.

“Tiểu Dã, các con đi trước đi.” Viện trưởng Vương nói Phong Tiêu Dã.

“Cảm ơn viện trưởng, người cũng vất vả cả ngày rồi, tối nghỉ ngơi sớm một chút.” Phong Tiêu Dã tạm biệt viện trưởng Vương, anh bố trí nhân viên dọn dẹp đâu đó rồi mang bé Vương Dĩ Cầm say rượu lên xe.

“Chúng ta đi đâu đây?” Vương Dĩ Cầm ngồi ở ghế phụ, ngay cả dây an toàn cũng do Phong Tiêu Dã cài cho cô, người hơi choáng váng nhưng tâm tình lại rất tốt.

“Khách sạn.”

“Sao lại muốn đến khách sạn?” Ở Đường Quả Ốc không phải rất tốt sao? Vì sao phải lãng phí tiền ở khách sạn!

“Tiểu Cầm, đừng nói em quên đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta chứ?” Phong Tiêu Dã có lòng tốt nhắc nhở cô, sau đó chuyển tâm lái xe.

Câu nói của anh khiến Vương Dĩ Cầm trở nên căng thẳng, cô thật sự đã quên đêm nay là đêm tân hôn, cô không còn sống độc thân như trước nữa.

Phong Tiêu Dã dừng xe ở bãi đỗ xe của khách sạn du lịch lớn nhất ở trấn trên, mang Vương Dĩ Cầm vẫn đang chìm trong cõi mộng xuống xe, tay trong tay đi vào khách sạn, tối qua anh đã đặt phòng trăng mật ở đây, cũng nói người mang đồ tắm đến rồi.

Nghe tiếng mở khóa phòng, Vương Dĩ Cầm lại càng căng thẳng, tay chân cô lóng ngóng, thiếu chút nữa là cho Phong Tiêu Dã xem tướng đi tay chân cùng bên của cô rồi.

“Uống nước đi.” Dáng vẻ khấn trương của Vương Dĩ Cầm khiến Phong Tiêu Dã buồn cười, anh bế Vương Dĩ Cầm đặt xuống sofa, rót cho cô ly nước, lúc chiều cô đã uống rất nhiều rượu, “Anh tắm trước.... hay em tắm trước?”

“Không, không, không cần, anh tắm trước đi...” Vương Dĩ Cầm bối rối nói lắp, chớp chớp mắt, hai gò má đỏ ửng, không dám nhìn Phong Tiêu Dã.

“Anh sẽ xong ngay.” Khóe môi Phong Tiêu Dã gọi lên bỏ lại cho Vương Dĩ Cầm bốn chữ rồi cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Vương Dĩ Cầm cầm ly nước tròn mắt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy chiếc giường lớn cách đó không xa thì cô căng thẳng đến mức dạ dày bắt đầu đau.

Cô thể không phải cô đang sợ, cũng không phải không muốn động phòng với anh Tiểu Dã, nhưng mà... Cô cũng không rõ cảm giác này là gì nữa, dù sao với cô mà nói, anh Tiểu Dã cũng không phải là người yêu ngày đêm cận kề để thoải mái làm những chuyện tế nhị như thế này.

Nếu biết sớm thì lúc chiều cô đã uống rượu có độ cồn cao rồi, sau đó say khướt thì bây giờ đã không phải lo lắng rồi.

“Anh tắm xong rồi, anh giúp em xả nước rồi đây.” Lúc Vương Dĩ Cầm còn đang nghĩ đông nghĩ tây thì Phong Tiêu Dã đã mặc áo tắm màu trắng đi ra, anh vừa lau khô tóc vừa ngồi xuống cạnh Vương dĩ Cầm, cố ý dón cô vào góc sofa, “Hay là em muốn anh giúp em tắm?”

“Em đi tắm đây!” Vương Dĩ Cầm lao vào phòng tắm, sau đó lại lao ra lấy quần áo, vừa rồi cô thấy Phong Tiêu Dã lấy quần áo từ một chiếc va ly nhỏ. Khi lấy quần áo nhìn đồ lót của Phong Tiêu Dã và cô để chung một chỗ thì hai má cô nóng muốn cháy khét.

Phong Tiêu Dã thưởng thức vẻ khẩn trương và ngượng ngùng của Vương Dĩ Cầm, anh không định uống phí đêm tân hôn này, nếu đã cưới cô thì anh muốn thật sự có được cô, rũ bỏ hết quá khứ của cô, muốn lòng cô và thân thể của cô đều thuộc về anh.

Vương Dĩ Cầm đã tắm xong từ lâu.

Làn da đã bị nước làm nhẵn lại, tóc cũng đã sấy khô, khuỷu tay cũng đã cạo đi cạo lại, ngay cả da chết lâu ngày không để ý của gót chân cũng đã kỳ sạch sẽ, tai dán vào cửa phòng tắm nghe động tĩnh bên ngoài, tiếc là phòng khách sạn cách âm rất tốt, ngoài cửa rất im ắng, ngay cả tiếng TV cũng không có.

Kỳ cạo đến khi không còn gì để kỳ nữa, cô bắt đầu soi gương. Trong gương là hình ảnh của cô với hai gò má ửng hồng, đôi mắt rạng rỡ, so với vẻ tái nhợt tiêu tụy của vô số đêm vội vàng tháo trang sức ngày trước thì khác nhau một trời một vực, giờ phút này tâm trạng cô rất tốt, nếu không có người đàn ông nào ở ngoài chờ cô động phòng thì có lẽ còn tốt hơn nữa.

Có lẽ anh Tiểu Dã đợi không được đã ngủ rồi. Vương Dĩ Cầm tự an ủi bản thân, buổi chiều anh bị chuốc rất nhiều rượu, anh vì hôn lễ mà vất vả cả ngày, anh chắc chắn đã ngủ rồi. Trước kia cô nghe thư ký ở công ty nói, đàn ông khi mệt mỏi sẽ không thể “cứng” được, đúng, nhất định là như vậy!

Vương Dĩ Cầm vỗ vỗ hai má, đeo mắt kính, cố lấy can đảm mở cửa phòng tắm ra.

Nhưng kỳ vọng của cô đã không thành hiện thực, dưới ngọn đèn phòng tân hôn vàng nhạt, Phong Tiêu Dã đã nằm trên giường, áo tắm vì động tác của anh mà rơi lỏng ra, để lộ vòm ngực rắn chắc và đôi chân của anh. (Thật ra bản raw nó là “đôi chân phủ đầy lông rậm rạp” nhưng mình nghe vậy thấy hải quá nên đã cắt xoẹt luôn rồi >.

Hai mắt anh sáng ngời nhìn cô, cô mặc một chiếc váy ngủ màu trắng có hoa nhỏ, khuy cài kín từ cổ đến mắt cá chân, loại áo ngủ này đúng là khiêu chiến tính nhẫn nại của đàn ông. Cô tựa như một đóa sen mới nở, tươi mát như vậy, hấp dẫn như vậy, tuy không để lộ một tấc da thịt nào nhưng lại kêu gọi kinh khủng, đừng nói chỉ là cởi một hàng dài nút thắt, cho dù có phải vượt qua mười quả núi cao thì anh cũng phải có được cô.

Vương Dĩ Cầm cảm giác xương cốt toàn thân đều đơ ra, cô không dám cử động, cũng không dám nhìn anh, cúi đầu nhìn mũi chân mình, hai má càng ngày càng đỏ.

“Lại đây.” Phong Tiêu Dã trầm giọng ra lệnh như đế vương, giọng nói ẩn chứa chút ngang ngược và mê hoặc.

Vương Dĩ Cầm hoảng sợ, đứng sát vào cửa phòng tắm, hai chân không động đậy gì.

“Hay là em muốn anh qua đó?” Phong Tiêu Dã làm bộ đứng dậy.

Vương Dĩ Cầm lập tức chạy nhanh như chớp đến bên giường, đứng như học sinh tiểu học trước mặt Phong Tiêu Dã.

“Cầm, em sợ anh à?” Phong Tiêu Dã ngồi dậy, nhìn vào mắt Vương dĩ Cầm.

Vương Dĩ Cầm không chút nghĩ ngợi lắc đầu, “Không sợ!”

“Anh sẽ không làm hại em, hãy tin anh.” Phong Tiêu Dã trầm giọng hứa hẹn, nắm lấy bả vai Vương Dĩ Cầm kéo cô lên giường, để cô nằm thẳng trên giường, anh xoay người nằm đè lên người cô, đôi chân trắng kiện của anh chen vào giữa hai chân cô ngăn chúng khép lại, ngực anh áp chặt vào ngực cô.

Vương Dĩ Cầm căng thẳng nhắm mắt lại, người cứng ngắc như người gỗ.

Phong Tiêu Dã tháo mắt kính của Vương Dĩ Cầm đặt trên tủ đầu giường, “Tiểu Cầm, hãy mở to mắt nhìn anh.”

Giọng nói trước giờ luôn lạnh băng của Phong Tiêu Dã giờ trở nên đầy mê hoặc trong ánh đèn vàng.

Vương dĩ Cầm chớp chớp lông mi, từ từ mở mắt ra, thấy hơi thở cô đang hòa tan vào hơi thở anh.

Ánh mắt họ gặp nhau, dây dưa, lửa tình dần dần dấy lên.

Phong Tiêu Dã bị ánh mắt mơ màng của Vương Dĩ Cầm hấp dẫn, không thể kiềm chế cúi xuống hôn cô.

“Đợi đã!” Hai tay Vương Dĩ Cầm vội chống trên ngực anh, thân thể anh nóng quá, khiến cô cũng thấy ấm áp theo, rất dễ chịu, “Hay chúng ta xem TV một chút đi?”

“Không thể.” Phong Tiêu Dã từ chối ngay, lại cúi người xuống.

“Vậy chúng ta nói chuyện phiếm được không?” Vương Dĩ Cầm luống cuống đưa ra đề nghị khác.

“Đêm nay trừ làm tình ra thì cái gì chúng ta cũng không làm!” Phong Tiêu Dã túm lấy hai tay Vương Dĩ Cầm đang đặt trên ngực anh, đặt lên đầu cô, dứt khoát che đi môi cô, phá vỡ hoàn toàn kế hoạch kéo dài thời gian của cô.

Anh muốn cô, tối nay nhất định phải yêu cô.

Vương Dĩ Cầm giống một con cừu nhỏ bị làm thịt, không thể phản kháng, thân thể cô căng cứng, tinh thần khẩn trương.

7. Chương 7

Phong Tiêu Dã cố kiên nhẫn dụ dỗ hôn môi cô, ngón tay mơn trớn lòng bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu của cô, đầu lưỡi tí mĩ liếm môi cô, lướt qua răng cô, mở hàm ngọc của cô để tiến vào trong, dụ dỗ thâm dò miệng cô.

Thân thể Vương Dĩ Cầm dần thả lỏng, sự dụ dỗ của anh khiến cô nhớ tới tình huống xảy ra ban ngày trên xe.

Đầu lưỡi Vương Dĩ Cầm động đậy, dè dặt đụng chạm với đầu lưỡi Phong Tiêu Dã.

Phong Tiêu Dã nhận được tín hiệu hồi đáp của Vương Dĩ Cầm, anh buông tay cô ra, bàn tay dời về phía bả vai cô, ngón tay dụ dỗ vuốt ve da thịt cô.

Môi lưỡi hai người nhiệt liệt giao triền một chỗ, truy đuổi qua lại mạnh mẽ lạ thường.

Bàn tay Phong Tiêu Dã cũng không nhàn rỗi, bắt đầu thăm dò gáy cô, ngón tay thô ráp chậm rãi lướt qua da thịt non mịn của cô, từ gáy xuống bả vai, anh hôn cô nồng nàn, ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo cô, một cái, hai cái, ba cái,...

...

Từ hôm nay trở đi, anh sẽ không còn cô độc trên cõi đời này nữa, anh đã có người để bảo vệ, có mục tiêu để cố gắng.

Đó là, mang lại hạnh phúc cho cô.

Vương Dĩ Cầm ngủ đến chạng vạng hôm sau mới tỉnh dậy.

Ráng chiều xuyên qua cửa kính lớn rơi trên tấm lưng trắng như tuyết của cô, tấm chăn đỏ thắm che khuất phần dưới eo cô, hai má cô cọ cọ vài cái vào gối, từ từ mở mắt.

Cô không còn đủ sức để kinh ngạc, vì người cô chỗ nào cũng đau nhức, cả người như bị vật nặng đè lên. Cô vẫn giữ tư thế nằm sấp, nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, mọi chuyện ngày hôm qua dần hiện lên trong đầu cô, từ chuyện tiệc cưới đến chuyện xảy ra sau khi cô tắm rửa từ từ hiện về.

Vương Dĩ Cầm lấy tay ôm lấy hai má, tuy mới đầu hơi đau, nhưng về sau lại rất thoải mái, nhưng sau nữa thì lại mệt muốn chết, “Ha ha...”

Nghĩ đến dáng người hoàn mỹ rắn chắc đầy sức sống của Phong Tiêu Dã, Vương Dĩ Cầm ngượng ngùng cười, dáng người chồng cô rất được, cô nên vui mừng mới phải.

Vương Dĩ Cầm lúc thì suy nghĩ, lúc thì thẹn thùng, lúc lại dắc ý, cuối cùng cũng khôi phục được một chút sức lực, chống người ngồi dậy, nhưng khi xuống giường thì hai chân nhũn ra suýt ngã xuống.

Vương Dĩ Cầm mặc áo ngủ để trên ghế vào, lấy tốc độ ốc sên đi tìm chú rể của cô, mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng khi tỉnh dậy sau đêm tân hôn, cô rất muốn nhìn thấy chồng mình.

Vương Dĩ Cầm tìm thấy Phong Tiêu Dã trong phòng tắm, dáng vẻ anh bây giờ quả thật không phù hợp với vẻ mặt lạnh lùng chút nào, anh đang cúi húi giặt thứ gì đó, Vương Dĩ Cầm tò mò nhìn...

A! Dưới lớp xà phòng chính là nội y tối qua cô mặc mà! Ngón tay thô ráp của anh nhẹ nhàng giặt chúng, bộ dạng chuyên tâm như đang làm một việc rất vĩ đại vậy.

“Anh đang làm gì vậy? Sao lại giặt mấy cái này chứ?” Hai má Vương Dĩ Cầm đỏ ửng lên, nắm lấy tay anh ngăn lại, “Anh đừng giặt nữa, để em tự giặt là được rồi.”

“Em dậy rồi à?” Ánh mắt Phong Tiêu Dã lấp lánh, khí thế đàn ông không vì giặt nội y mà giảm xuống, ánh mắt yêu thương của anh đảo qua thần sắc hồng hào của Vương Dĩ Cầm sau đêm tân hôn, lửa nóng nơi đáy mắt lại dấy lên, “Anh giặt giúp em có sao đâu, em đánh răng đi, để anh gọi phục vụ phòng.”

“Anh bỏ mấy thứ này xuống trước đã!” Vương Dĩ Cầm thừa dịp Phong Tiêu Dã nói chuyện định chụp lấy nội y trong tay anh, nhưng anh tránh rất nhanh, không hề có ý định đưa chúng cho cô.

“Tay anh đang dơ để anh giặt luôn đi.” Phong Tiêu Dã một tay vẫn cầm nội y một tay bóp kem đánh răng cho cô, “Đánh răng nhanh lên, em không đói bụng à?”

Vương Dĩ Cầm biết cô không tranh lại Phong Tiêu Dã, chỉ biết hậm hực cầm lấy ly và bàn chải đánh răng, ngồi trên bệ toilet nhìn anh tỉ mỉ, chuyên tâm giặt nội y của cô, đột nhiên, Vương Dĩ Cầm cười to thành tiếng, phun hết kem đánh răng ra ngoài.

Cô thấy tình huống này thật buồn cười, sự bướng bỉnh của Phong Tiêu Dã khiến cô ngoài thẹn thùng ra còn có cảm giác hạnh phúc khó nói thành lời.

Phong Tiêu Dã quay đầu nhìn Vương Dĩ Cầm, ánh mắt mềm mại hơn, anh thích tiếng cười của cô, cũng sẽ dùng mọi cách để bảo vệ tiếng cười ấy của cô.

Khi Vương Dĩ Cầm rửa mặt vẫn tiếp tục cười, Phong Tiêu Dã ở cạnh giặt quần áo cho cô, đợi cô rửa mặt xong thì phục vụ phòng đã dọn đồ ăn lên, toàn bộ đều là món ăn mà cô thích.

“Trông thật ngon!” Vương Dĩ Cầm mặt mày hớn hớn nói, cô mặc váy ngủ rộng thùng thình, tóc buông xõa, cảm giác thoải mái này cô chưa bao giờ có khi ở Lưu gia.

“Ăn nhiều một chút.” Phong Tiêu Dã tham luyện nụ cười của Vương Dĩ Cầm, không ngừng gấp đồ ăn cho cô. Đến lúc ăn cơm xong rồi, anh mới mở miệng hỏi: “Trước kia em và Lưu Đắc Chí chưa lên giường với nhau sao?”

Hai má Vương Dĩ Cầm đỏ rực lên, thức ăn nghẹn ở cổ, ho khan một trận, Phong Tiêu Dã vội ngồi xuống cạnh cô vỗ lưng cho cô, anh vốn muốn cách xa cô một chút, cô quá mê người, anh sợ mình không kiềm chế được.

Vương Dĩ Cầm nhớ đến đau đớn và lạc hồng đêm qua, hai má đỏ như bị thiêu, “Em cũng không biết...”

Vương Dĩ Cầm trả lời thành thật, giữa vợ chồng quan trọng nhất là phải chân thành với nhau, cô nguyện ý nói cho anh biết tất cả, chỉ cần anh muốn nghe, “Một lần đi du lịch với nhau bọn em từng uống rượu say, khi em tỉnh lại thấy mình không mặc quần áo, nên em tưởng đã cùng anh ta... Sau đó anh ta liền cầu hôn em.” Lúc ấy cô mơ mơ màng màng, lòng đầy sợ hãi, đâu có lòng dạ mà tra xét cho rõ ràng, việc cầu hôn, đính hôn cũng vì đêm hôm đó mà trở thành chuyện đương nhiên phải làm.

“Đều đã qua rồi.” Phong Tiêu Dã ôm lấy bả vai Vương Dĩ Cầm, anh vốn cho rằng Lưu Đắc Chí và Vương Dĩ Cầm đã thân mật với nhau, còn vì sao anh ta không xuống tay thì anh nghĩ nhất định có lý do, nhưng dù sao đi nữa, đối với việc anh ta chưa chạm vào Vương Dĩ Cầm, anh nguyện ý tha thứ chút ít cho Lưu Đắc Chí.

“Dạ.” Vương Dĩ Cầm gật gật đầu, ánh mắt đầy tin tưởng nhìn Phong Tiêu Dã. Người trước mặt là chồng cô, là người mà cô muốn chung sống cả đời, cô nguyện ý tin tưởng anh, quan tâm anh, cô tin anh và cô sẽ gắn bó cả đời với nhau, có được hạnh phúc ngọt ngào.

Giờ phút này, Vương Dĩ Cầm cảm thấy thật hạnh phúc, may mà cô đã gặp anh Tiêu Dã, may mà cô đã gả cho anh.

Vì quyết định kết hôn quá gấp rút nên Phong Tiêu Dã chưa kịp chuẩn bị hành trình trăng mật, nhưng anh sẽ nhớ kỹ chuyện này, nhất định anh sẽ nhanh chóng bồi thường cho cô dâu của anh ngay khi có cơ hội.

Hai ngày này hai người vẫn ở khách sạn, đôi lúc tay trong tay đi dạo phố ở khu lân cận, hoặc ở trong phòng xem TV, hoặc cùng nhau tựa bên cửa sổ tán gẫu, hoặc có khi chẳng làm gì hết, anh đọc sách còn cô chỉ ngồi ngắm anh thôi.

Vương Dĩ Cầm cảm thấy thật kỳ diệu, cô là người luôn thiếu cảm giác an toàn, nhưng rất nhanh đã có thói quen tin tưởng và dựa dẫm vào Phong Tiêu Dã, có lẽ một phần là do khoảng thời gian thuở bé bên nhau, nhưng nguyên nhân lớn hơn là vì sự dịu dàng sẵn sóc mà anh dành cho cô.

Tuy anh không nói nhiều lắm, nhưng anh lại dùng hành động thực tế để biểu đạt sự quan tâm và che chở dành cho cô, cô thích nhất là được rúc vào ngực anh như con mèo nhỏ, để anh vuốt tóc cô, vờn vờn má cô.

Anh thích cuộc sống này, thích Vương Dĩ Cầm ngày càng vui vẻ, ngọt ngào hơn, thích cô tin tưởng anh, thích ánh mắt lưu luyến của cô khi nhìn anh.

Ba ngày sau, hai người trở lại Đường Quả Ốc, viện trưởng Vương đã chuẩn bị lễ lại mặt cho họ.

Thấy Phong Tiêu Dã tuy vẫn lạnh lùng, trầm lặng nhưng đã dịu dàng hơn trước và ánh mắt đầy ý cười của Vương Dĩ Cầm, viện trưởng Vương cuối cùng cũng yên tâm, những đứa con của bà hạnh phúc chính là hạnh phúc lớn nhất của bà.

Biết tin Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm phải rời khỏi Đường Quả Ốc để đến Đài Bắc, Diễm Diễm khóc đến tê tái lòng, ôm chân Phong Tiêu Dã không chịu buông ra.

Cuối cùng Phong Tiêu Dã quyết định mang theo Diễm Diễm đến Đài Bắc.

“Viện trưởng, người yên tâm, chúng con sẽ chăm sóc tốt cho Diễm Diễm, sẽ đưa cô bé đến bệnh viện lớn để kiểm tra toàn diện một lần.” Vương Dĩ Cầm trấn an viện trưởng Vương đang lo lắng, cô cũng rất thích Diễm Diễm, không nỡ rời xa cô bé.

Diễm Diễm đã trải qua hai lần phẫu thuật, nhưng tim vẫn không tốt lắm, cô và Phong Tiêu Dã sẽ đưa Diễm Diễm đến bác sĩ chuyên khoa tim khám xem sao.

“Thôi được, phiền các con quá.” Viện trưởng Vương nựng nịu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên vì khóc của Diễm Diễm, cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Vương Dĩ Cầm.

“Viện trưởng, so với những việc mà người đã làm cho chúng con thì chuyện này có đáng gì!” Vương Dĩ Cầm ôm viện trưởng Vương, cùng Phong Tiêu Dã mang Diễm Diễm rời Đường Quả Ốc ra sân ga.

Dọc đường đi Diễm Diễm đều dính chặt lấy Phong Tiêu Dã, như gấu Koala ôm cây vậy, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Thú vui lớn nhất dọc đường đi của Vương Dĩ Cầm là dự đỗ Điền Điền ôm mình, tiếc là đến tận Đài Bắc vẫn không thành công.

Được ở bên Phong Tiêu Dã, cô bé chẳng muốn gì khác nữa, chỉ cần được đi cùng anh, nghe anh nói là đã đủ rồi.

Sau khi bọn họ xuống tàu thì bắt taxi đến một khu dân cư cao cấp cách Lưu gia không xa, phía ngoài nhộn nhịp mà bên trong trung tâm lại tĩnh lặng, lúc trước Lưu gia cũng muốn mua nhà kết hôn cho cô và Lưu Đắc Chí ở đây nhưng vì đắt đỏ quá nên đành chịu.

Phong Tiêu Dã ôm Điền Điền đang ngủ say, nắm tay Vương Dĩ Cầm đi vào khu nhà, đi thang máy lên tầng cao nhất rồi anh mở cửa đi vào cùng Vương Dĩ Cầm.

“Sao anh lại có chìa khóa nơi này?” Vương Dĩ Cầm tò mò hỏi lúc Phong Tiêu Dã đang cẩn thận đặt Điền Điền lên giường.

Cô vừa mới đi xem xung quanh nhà, căn hộ và nội thất tuy không còn mới, nhưng vật dụng trong nhà và đồ tiêu dùng thì mới hoàn toàn.

“Đây là nhà của anh.” Phong Tiêu Dã dịu dàng đắp chăn cho Điền Điền, ôm Vương Dĩ Cầm đi ra ngoài.

“Đây là nhà của anh sao?” Vương Dĩ Cầm thoáng giật mình, nhưng lại mỉm cười ngay sau đó, vì cô thấy bản thân thật to gan, chỉ dựa vào cái tên của anh và kỷ ức tuổi thơ trong đầu cô mà cô lại dám giả cho anh, cô thật muốn vỗ tay hoan hô dũng khí ấy của mình.

“Em xem còn cần gì nữa không để anh kêu người mang đến.” Khi biết Vương Dĩ Cầm phải về Đài Bắc xử lý công việc, Phong Tiêu Dã đã thuê người dọn dẹp nhà cửa, mua thêm đồ dùng trong nhà, đợi khi khác dư dả thời gian anh sẽ gọi người đến trang hoàng lại sau. Anh vốn không có yêu cầu cao với cuộc sống, nhưng anh muốn Vương Dĩ Cầm có một môi trường sống thật thoải mái, không còn phải cô đơn, vất vả thêm ngày nào nữa.

“Cần gì em tự đi mua cũng được mà.” Từ cửa sổ sát mặt đất của căn hộ có thể nhìn thấy tòa nhà công ty Lưu thị, đó là nơi cô ở mấy năm nay, để nhanh chóng đảm trách những công việc đáng lẽ thuộc trách nhiệm của Lưu Đắc Chí, cô không thể không cố gắng nhiều hơn người khác, nên thường xuyên phải ngủ lại văn phòng.

Phong Tiêu Dã ôm lấy Vương Dĩ Cầm từ phía sau, cùng cô nhìn tòa nhà Lưu thị, mười năm trước tòa nhà này là tâm điểm một khu, nhưng với tốc độ phát triển kinh tế xã hội bây giờ, tòa nhà Lưu thị đã bình thường đến mức lẫn lộn trong nghìn vạn tòa nhà cao tầng khác, “Lúc trước, tòa nhà đó vốn là nhà của em.”

Vương Dĩ Cầm lấy gáy cọ cọ trong ngực Phong Tiêu Dã, cố tìm vị trí thoải mái, cô còn nhớ rõ ngôi nhà mà anh Tiểu Dã từng nhắc đến ngày xưa, anh Tiểu Dã có một ngôi nhà rất đẹp, trong vườn trồng rất nhiều hoa, còn có sáu cây lựu sai trĩu quả nữa. Lúc ấy cô rất hâm mộ anh, vì anh Tiểu Dã có kỷ ức về nhà anh ấy, còn trí nhớ của cô chỉ có mình Đường Quả Ốc.

“Sau khi cha mẹ anh qua đời vì tai nạn giao thông, nhà anh bị cô chiếm mất. Về sau dì Lan đã mua lại ngôi nhà ấy làm quà tặng cho anh, khi đó nó đã tiêu điều rách nát khủng khiếp rồi, sau đó nữa thì khu đất đó được quy hoạch, người ta xây cao ốc trên sân nhà anh.” Cây lựu thơm ngát và những đóa hoa rực rỡ trong trí nhớ của anh đều đã biến mất, những kỷ ức ấu thơ quý giá của anh đã bị tòa chung cư cao cấp thay thế. Tuy anh không muốn nhưng đâu thể ngăn cản được.

“Bố mẹ nuôi có đối xử tốt với anh không?” Vương Dĩ Cầm đợi Phong Tiêu Dã nói tiếp, nhưng anh lại ôm chặt cô không nói gì thêm nên cô chủ động đặt câu hỏi để hiểu chồng mình hơn.

Cô nhớ rõ người nhận nuôi Phong Tiêu Dã là một phụ nữ gốc Hoa, chồng bà là một người da trắng cao lớn. Người phụ nữ ấy nói chuyện rất dịu dàng, cười rất ngọt ngào, bọn trẻ Đường Quả Ốc đều hy vọng được bà chọn.

“Nếu không có dì Lan thì sẽ không có anh, họ đối xử với anh rất tốt.” Tuy giọng Phong Tiêu Dã vẫn thản nhiên như thường, nhưng Vương Dĩ Cầm lại nghe trong đó phảng phất tiếc nuối và đau thương, tay cô nắm chặt lấy đôi tay anh đang đặt bên hông cô, dùng phương thức của cô để trấn an anh.

Phong Tiêu Dã nhận được khích lệ, bộc bạch: “Sau đó xảy ra một chuyện... Anh bỏ đi, bị đuổi học, gia danh học trường cảnh sát, chưa tốt nghiệp đã được chọn là cảnh sát quốc tế, nằm vùng trong tổ chức tội phạm quốc tế.” Trên thực tế nhiệm vụ này là do anh chủ động tiến cử mình, tuy rất nguy hiểm nhưng lại có giá trị vĩ đại vô cùng.

“Nằm vùng rất nguy hiểm phải không anh?” Vương Dĩ Cầm từ trong lòng Phong Tiêu Dã xoay người lại, ngón tay khẽ vuốt ve vết sẹo nơi bàn tay anh, hai mắt ngấn lệ, tay cô nâng niu khuôn mặt anh, vừa nghe thấy từ “nằm vùng” là cô đã phát run rồi.

“Không sao nữa rồi.” Phong Tiêu Dã nhìn hai mắt nhòa lệ của Vương Dĩ Cầm, cô gái ngốc này là Tiểu Cầm của anh, là niềm hạnh phúc nhất đời của anh. Khi anh chán ghét mọi thứ, quyết định trở về Đài Loan thì may mắn đã cho anh gặp lại cô.

Phong Tiêu Dã càng trả lời dễ dàng thì Vương Dĩ Cầm lại càng đau lòng, cô không thể ngờ khi cô đang học Đại học, khi cô ra sức cố gắng vì Lưu thị thì anh Tiểu Dã lại phải trải qua cuộc sống gươm đao dẫm máu như thế.

8. Chương 8

“Những vết sẹo trên người anh là do lần đó gây ra phải không?” Vương Dĩ Cầm khập khiễng đến bên hôn lên khoe miệng Phong Tiêu Dã. Đêm tân hôn khiến cô quá mệt mỏi nên đã không phát hiện những vết sẹo cũ trên người anh, sau đó hai người lại mặc quần áo ôm nhau ngủ nên mãi đến khi cô vào phòng tắm đúng lúc anh đang tắm thì mới thấy những vết sẹo trên ngực, trên đùi anh, lúc ấy cô đã ghi nhớ chuyện này trong lòng, đợi thời điểm thích hợp sẽ hỏi anh.

“Đã lâu rồi, không còn đau nữa.” Phong Tiêu Dã khẽ cắn chóp mũi Vương Dĩ Cầm, vẻ mặt cô lúc này trông thật đáng yêu.

“Nhưng mà, em thấy đau.” Vương Dĩ Cầm lấy tay xoa ngực, nước mắt giàn giụa.

Dáng vẻ này của cô đã đánh bại Phong Tiêu Dã, anh cúi người hôn Vương Dĩ Cầm, một nụ hôn không vương lửa dục, chỉ có yêu thương.

Ánh dương Đài Bắc chiếu qua ô cửa sổ sát đất, soi rọi hình ảnh hai người ôm nhau, hôn nhau, chia sẻ những bi thương và ngọt ngào cùng nhau.

Sáng hôm sau, Phong Tiêu Dã dậy sớm nấu một bữa sáng thật phong phú, chờ hai cô gái một lớn một nhỏ thức dậy.

Vương Dĩ Cầm nghi ngại nhắm mắt thử một miếng, lập tức bị tay nghề của Phong Tiêu Dã chinh phục. “Anh khẳng định là trước đây anh chưa từng nấu ăn?” Vương Dĩ Cầm hoài nghi hỏi, cô không thể tin anh nấu ăn giỏi như vậy chỉ nhờ vào mấy ngày tân hôn ngồi đọc sách nấu ăn trong khách sạn, cứ cho là tốc độ đọc sách của anh rất nhanh, và khi trở lại Đài Bắc anh nỗ lực đọc thêm nữa thì cô vẫn không tin có người chỉ cần đọc sách mà làm tốt đến vậy.

“Chưa bao giờ.” Phong Tiêu Dã đã cẩn thận cắt bánh trứng thành từng miếng nhỏ để Diễm Diễm dễ ăn, Diễm Diễm ăn rất hăm hở, không ngừng bắt Phong Tiêu Dã gấp hết món này đến món khác ỉnh.

“Thật quá bất công, em là phụ nữ, vậy mà nấu một món hoàn chỉnh cũng không xong, còn anh thì chỉ cần xem sách đã làm được một bàn đồ ăn phong phú như vậy!” Vương Dĩ Cầm vừa ăn vừa nửa đùa nửa thật than vãn, từ khi đính hôn với Lưu Đắc Chí, mục tiêu cuộc sống của cô là trở thành người phụ nữ mạnh mẽ giúp anh ta quản lý gia nghiệp, những thứ như việc nhà, nấu nướng đều trở nên quá xa vời với cô.

“Anh thích chăm sóc em mà.” Tuy nói lời dịu dàng như thế nhưng Phong Tiêu Dã vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, anh đang lau miệng, gấp thức ăn cho Diễm Diễm, thỉnh thoảng mới ăn một miếng.

Vương Dĩ Cầm vừa ăn vừa nhìn người đàn ông của gia đình phía đối diện cô, dù là chăm sóc trẻ nhỏ, hay là làm việc nhà anh đều làm rất tốt, vậy cô còn gì để làm đây? Vương Dĩ Cầm thấy có chút phiền não những cũng thật hạnh phúc.

Sau bữa sáng phong phú, Phong Tiêu Dã bế Diễm Diễm đưa Vương Dĩ Cầm đến Lưu thị, Vương Dĩ Cầm không chối từ đề nghị này của Phong Tiêu Dã, đây là cảnh tượng mà cô luôn mơ ước. Có thể được nắm tay chồng tận bộ, hơn nữa lại có thêm Diễm Diễm tíu tít bên cạnh, Vương Dĩ Cầm không còn mong muốn gì hơn nữa.

Ở ngoài cửa tòa nhà Lưu thị, Phong Tiêu Dã cúi người hôn lên môi Vương Dĩ Cầm, Vương Dĩ Cầm mặc một bộ Tây trang tối màu, mái tóc mềm mại mà anh thích nhất đã bị búi lên, sự chuyên nghiệp nghiêm túc đã che đi hơi thở ngọt ngào của cô, nhưng bất luận là phong cách gì của cô cũng đều khiến Phong Tiêu Dã rạo rực đến ngạt thở, “Có chuyện gì thì em gọi điện cho anh nha, anh ở nhà đọc sách, có thể đến đây bất cứ lúc nào.”

“Em biết rồi.” Vương Dĩ Cầm vốn không quen thân mật với Phong Tiêu Dã ở nơi công cộng, nhưng khi nghe thấy lời dặn dò của anh, cô liền ôm lấy anh, nũng nịu hôn má anh, “Cảm ơn anh.”

Phong Tiêu Dã nhìn Vương Dĩ Cầm, suýt nữa đã thốt ra ba chữ “Anh yêu em.”

“Em vào trước đây, hai người về đi!” Vương Dĩ Cầm vẫy tay chào Phong Tiêu Dã, xoay người đi vào cửa Lưu thị.

Phong Tiêu Dã là người không để tâm đến chuyện thị phi, nhưng vì anh mới có hành động thân mật với bà chủ tương lai của Lưu thị trước cửa công ty nên cũng rước lấy không ít ánh nhìn của người khác. Khi Phong Tiêu Dã bế Diễm Diễm ra về, lúc đến hiệu tạp hóa mua ít đồ ăn và hộp giữ nhiệt thì mới thấy tin tức trên tạp chí.

Cuối cùng anh cũng hiểu vì sao nhân viên Lưu thị lại nhìn chằm chằm bọn anh như vậy, bởi từ khi Lưu gia công bố tin giải trừ hôn ước, báo lá cải có rất nhiều suy đoán về chuyện đó, toàn bộ dư luận đều ủng hộ Lưu gia, dùng rất nhiều từ ngữ khó nghe để nói về Vương Dĩ Cầm, đào bới lại xuất thân cô nhi viện của cô, nói cô đã từ cô bé lọ lem trong truyện cổ tích khi đính hôn tha hóa thành người đàn bà lăng loàn.

“Anh trai, anh trai ơi, đừng tức giận...” Diễm Diễm đang được Phong Tiêu Dã bế cảm nhận được sự thay đổi tâm trạng của anh, cô bé hôn lên má anh. “Anh đừng tức giận mà.”

“Anh không tức giận đâu.” Phong Tiêu Dã hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại, sau đó anh trả tiền thức ăn và tạp chí rồi bế Diễm Diễm về nhà.

Anh phải về làm cơm trưa mang đến cho Vương Dĩ Cầm, chiều còn phải dẫn Diễm Diễm đến bệnh viện kiểm tra nữa.

Phong Tiêu Dã xem kỹ bài báo về chuyện Lưu gia từ hôn, ném tạp chí vào thùng rác rồi đi làm cơm.

Diễm Diễm ở phòng khách xem phim hoạt hình một lát rồi chạy vào phòng bếp giúp anh nhặt rau, cô bé rất vui với việc đó, tuy đồ ăn bị cô làm dập nát hết.

Phong Tiêu Dã dựa theo chỉ dẫn của sách nấu ăn làm vài món đơn giản, thích hợp mang đi đường nhưng đủ cho ba người ăn rồi mang đến Lưu thị, bọn họ là người một nhà, tất nhiên phải cùng ăn với nhau.

“Xin chào, tôi muốn gặp phó tổng Vương Dĩ Cầm của quý công ty.” Phong Tiêu Dã nói với nhân viên tiếp tân Lưu thị.

Tiếng xì xào to nhỏ truyền đến tai Phong Tiêu Dã, mà ánh mắt nhân viên tiếp tân trước mặt nhìn anh cũng đầy khinh thường, nhưng anh không để bụng, một tay bế Diễm Diễm, một tay cầm hộp cơm trưa đợi chỉ dẫn của nhân viên tiếp tân.

“Thật xin lỗi, ngài có hẹn trước không?” Nhân viên tiếp tân áp chế tò mò của bản thân xuống, cố bình tĩnh trả lời, tỉ mỉ quan sát Phong Tiêu Dã, tuy dáng vẻ anh không tồi, nhưng trông lạnh lùng đến dọa người, thân hình cao lớn cường tráng rất hung tợn, sao bì kịp với cậu chủ dịu dàng nhã nhặn của bọn họ chứ?

Ánh mắt Vương Dĩ Cầm chắc chắn có vấn đề rồi! Mấy cô gái từng ghen tỵ, buồn phiền vì Vương Dĩ Cầm bắt đầu phỉ nhổ, chửi rủa Vương Dĩ Cầm không có mắt nên mới phụ bạc Bạch mã hoàng tử họ Lưu của các cô.

“Không có, cô có thể liên hệ giúp tôi được không? Tôi tên là Phong Tiêu Dã.” Buổi sáng trước khi đi, Vương Dĩ Cầm đã cho anh số điện thoại văn phòng của cô, trước đó anh cũng đã có số di động của cô, nhưng anh không muốn quấy rầy khi cô làm việc nên muốn tự đi lên.

“Rất tiếc thưa ngài, nếu ngài không có hẹn trước thì e rằng phó tổng của chúng tôi không có thời gian gặp ngài rồi.” Nhân viên tiếp tân khinh thường đáp, thầm nhớ kỹ tên kẻ gian phu để bắt quai.

Lúc này, một tiếng “Đình” vang lên, thang máy đến tầng một, Vương Dĩ Cầm cùng khách hàng bước ra, mặt cô tràn đầy vẻ tự tin và cương quyết khi làm việc, tiễn khách hàng lên xe, cô nhẹ nhõm thở dài một hơi. Cô vừa phải ứng phó với một khách hàng lớn, bây giờ cô không muốn ở lại Lưu thị thêm một phút nào nữa, muốn kết thúc tất cả sớm một chút để sống yên ổn bên Phong Tiêu Dã.

“Ông xã!” Khi Vương Dĩ Cầm xoay đầu liền thấy người mà cô hằng nhớ thương, anh đang mỉm cười với cô, còn Diễm Diễm thì hăng hái vẫy tay gọi cô.

Vương Dĩ Cầm bước nhanh về phía họ, hôn một cái lên má Phong Tiêu Dã, “Ông xã, em đang nhớ anh.”

“Em cũng muốn được hôn cơ!” Diễm Diễm không muốn bị bỏ sang một bên yêu cầu, “Chị Cầm ơi, em cũng muốn được hôn!”

Vương Dĩ Cầm gần như lạc trong ánh mắt tràn ngập thâm tình của Phong Tiêu Dã, nhờ câu đòi hỏi của Diễm Diễm mới khiến cô ngượng ngừng trấn tĩnh lại, vội hôn lên hai má cô bé, “Lại đây chị bé nào!”

Không thể tin cô lại ở nơi đông người nhìn chòng đến ngần người như vậy, thật mất mặt quá!

“Không chịu đâu!” Diễm Diễm từ chối dứt khoát, tay ôm lấy cổ Phong Tiêu Dã, “Anh trai ôm cơ!”

“Quý nhỏ này!” Vương Dĩ Cầm nhéo nhéo hai má non mềm của Diễm Diễm, cô bé này lúc nào cũng cho Phong Tiêu Dã là tốt nhất, “Chúng ta đi lên đi.”

Vương Dĩ Cầm đỡ lấy hộp cơm, kéo Phong Tiêu Dã đi vào thang máy lên lầu.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, nhân viên qua lại ở sảnh bắt đầu bàn tán xôn xao, nhân viên tiếp tân cầm điện thoại, vội vã chia sẻ thông tin góp nhặt được cho đồng nghiệp.

Phó tổng Vương thật quá đáng, dám dẫn gian phu đến tận cửa, cô ta không nghĩ đến nếu không nhờ Lưu gia, cô ta sẽ thành công như bây giờ sao? Rõ ràng là muốn làm cậu chủ Lưu khó xử mà!

Vương Dĩ Cầm dẫn Phong Tiêu Dã và Diễm Diễm lên văn phòng, dặn dò thư ký thời gian nghỉ trưa không được làm phiền cô.

Phong Tiêu Dã nghĩ, nếu Diễm Diễm không ở đây, nhất định anh sẽ ép vợ anh lên cửa phòng làm việc để hôn cô.

Lúc trước do cô còn bỡ ngỡ với chuyện phòng the, nên sau đêm tân hôn anh vẫn luôn cố kiềm chế mình, trừ nồng nhiệt hôn sâu và vuốt ve kích tình thì anh không tiến thêm nữa, anh muốn cô thích ứng với anh, quen với những yêu thương đung chạm của anh. Nhưng khi thấy cô trong trang phục công sở chỉnh tề, tự tin đối diện với khách hàng, uy nghiêm với nhân viên, nhưng khi quay đầu nhìn anh thì lại lộ ra nụ cười ngượng ngừng gây thơ khiến anh thật sự không thể khắc chế dục vọng trong lòng.

Vương Dĩ Cầm tràn đầy hăng hái mở hộp cơm ra, buổi sáng dù là lúc cô họp, hay khi gặp khách hàng, trong đầu cô đều luẩn quẩn hình bóng của Phong Tiêu Dã và tài nấu ăn của anh. Khi nghe anh nói sẽ mang cơm trưa đến, cô thật sự rất chờ mong chuyện này.

Vương Dĩ Cầm đưa cho Phong Tiêu Dã và Diễm Diễm mỗi người một đôi đũa, sau đó vội vàng gấp một miếng gà hầm.

“Ông xã, em biết sau này chúng ta sẽ làm gì rồi!” Vương Dĩ Cầm thỏa mãn thở ra một hơi, nước mắt cảm động tí tách rơi, “Chúng ta mở nhà hàng được không? Anh nấu ăn giỏi như vậy, lại có em làm quản lý, chúng ta chắc chắn sẽ làm ăn rất phát đạt.”

“Được.” Phong Tiêu Dã lấy cái chén nhỏ mang theo cho Diễm Diễm ra, gấp đồ ăn cho cô bé, đợi cô bé bắt đầu ăn thì anh mới cầm đĩa lên dùng cơm. Anh học nấu ăn chỉ vì Vương Dĩ Cầm chứ đâu ôm mộng làm đầu bếp, nhưng nếu như vậy sẽ khiến cô vui vẻ thì anh nguyện ý làm.

“Ông xã, em rất yêu anh! Sao anh lại tốt đến thế chứ!” Vương Dĩ Cầm ăn đầy một miệng khoai tây xào thịt bò, cười nịnh nọt Phong Tiêu Dã, song khi anh nhìn cô thì cô lại chuyển tâm ăn đồ ăn. Ánh mắt Phong Tiêu Dã rất mực dịu dàng, tuy anh biết ba chữ ấy cô chỉ buột miệng nói theo thói quen, nhưng không sao, anh sẽ đợi đến khi cô thật tâm nói ra ba chữ ấy.

Diễm Diễm ăn no liền lăn ra ngủ trên sô pha.

Phong Tiêu Dã thu dọn chén đĩa để mang về nhà rửa, Vương Dĩ Cầm ngồi trên sô pha nhìn chồng dọn dẹp, cô thấy mình rất có phúc mới lấy được một người chồng tốt như vậy.

“Em mệt không?” Sau khi thu dọn xong, Phong Tiêu Dã ngồi cạnh Vương Dĩ Cầm, khẽ nắm tay cô hỏi.

“Em có chút không quen nên hơi mệt.” Vương Dĩ Cầm thành thật nói, vừa thấy vòm ngực Phong Tiêu Dã là cô đã muốn dựa vào ngay rồi, kỳ lạ thật, trước kia một ngày cô làm việc mười mấy giờ cũng không thấy mệt, vậy mà hôm nay mới giữa trưa cô đã mệt muốn sổng soài ra rồi, “Nhưng giờ em no quá, anh mà cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn em sẽ phát phì mất.”

“Sẽ không đâu.” Phong Tiêu Dã vỗ nhẹ lên bả vai cho Vương Dĩ Cầm, giúp cô mát xa vai, “Anh đã tính toán khối lượng ca-lo rồi.”

“Ông xã, anh thật lợi hại! Đừng nói với em tay nghề mát xa của anh cũng học trong sách nha?” Vương Dĩ Cầm thấy thoải mái muốn rên thành tiếng, tay nghề của chồng cô còn tốt hơn cả nhân viên chuyên nghiệp nữa.

“Anh học trên mạng đấy.” Phong Tiêu Dã chuyển tâm mát xa vai cho Vương Dĩ Cầm, từ nhỏ anh đã học mọi thứ rất nhanh, chỉ cần thứ gì anh muốn học thì sẽ rất giỏi. Anh biết cô phải làm việc rất vất vả, nên lúc hầm thức ăn anh đã tranh thủ lên mạng học cách mát xa huyết đạo, phản ứng của Vương Dĩ Cầm lúc này cho thấy tay nghề anh có lẽ không tồi, nhưng nhất định khi về nhà anh sẽ đăng ký một khóa học chuyên nghiệp để vợ anh càng thoải mái hơn nữa.

Chẳng bao lâu sau, Vương Dĩ Cầm bắt đầu gật gù như gà mổ thóc, Phong Tiêu Dã dựa đầu cô vào ngực anh, tay anh liên tục nắn bóp huyết vị ở cánh tay và vai cô, giúp cô giảm bớt mệt mỏi.

Trong khoảng thời gian này, phòng làm việc rất yên tĩnh, Diễm Diễm đã say giấc, mà Vương Dĩ Cầm cũng an ổn ngủ vùi trong lòng Phong Tiêu Dã, ánh mắt Phong Tiêu Dã bình thản, ngón tay vẫn duy trì nhịp độ nắn bóp như cũ.

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, Phong Tiêu Dã do dự một chút rồi khẽ đặt Vương Dĩ Cầm nằm xuống sô pha, đứng dậy mở cửa.

Lưu Đắc Chí đứng ngoài cửa, trong anh ta rất tiều tụy, cằm trên đưa ra, quầng mắt thâm đen, vết bầm trên gò má còn chưa tan hết, anh ta không ngờ lại gặp Phong Tiêu Dã, vội vã lùi về sau mấy bước.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Phong Tiêu Dã bước ra khỏi phòng làm việc, cẩn thận khép cửa lại rồi nói với Lưu Đắc Chí.

Nhớ lại mấy năm đêm ngày đó của Phong Tiêu Dã, Lưu Đắc Chí thấy rất sợ hãi, anh ta khiếp đảm lùi về sau, “Lên sân thượng đi.”

Vương Dĩ Cầm tỉnh dậy lúc hai giờ rưỡi chiều. Tuy cô ngủ không lâu, nhưng vì được Phong Tiêu Dã mát xa nên cô thấy mình khỏe khoắn hơn gấp trăm lần, còn tỉnh táo hơn việc uống mười ly cà phê nữa. Phong Tiêu Dã nhắm mắt ôm cô ngồi trên sô pha, Vương Dĩ Cầm lên quay đầu nhìn anh. Khi anh ngủ say thì khí tức lạnh lùng, xa cách đã giảm bớt, trông anh có vẻ thân thiện hơn nhiều, tất nhiên, cô biết anh có một trái tim rất dịu dàng, anh biết chăm sóc người khác, tính tình lại hiền lành, xứng đáng là ông chồng tốt đến hoàn hảo.

Cô thật sự rất may mắn.

Vương Dĩ Cầm đắc ý cười không ngớt, Phong Tiêu Dã mở mắt, đồng tử giao triền với mắt cười của cô.

“Ông xã, em phải làm việc rồi, anh dẫn Diễm Diễm về đi, hôm nay em không tăng ca đâu.” Vương Dĩ Cầm trước giờ luôn làm việc điên cuồng đến chẳng phân biệt nổi ngày đêm nói với Phong Tiêu Dã.

“Được, có chuyện gì thì gọi điện cho anh nha.” Phong Tiêu Dã xoa xoa đầu Vương Dĩ Cầm, cứ lưu luyến nhìn cô mãi chẳng dời mắt được.

9. Chương 9

“Ông xã ngốc, em ở công ty thì có thể gặp chuyện gì được chứ?” Vương Dĩ Cầm ngồi dậy sửa sang lại tóc, “Đúng rồi, Lưu Đắc Chí đến công ty rồi, chủ tịch muốn anh ta theo em học cách xã giao, em sẽ nhanh chóng xử lý tốt mọi chuyện ở đây, sau này chúng ta không còn phải qua lại với Lưu gia nữa, được không anh?” Vương Dĩ Cầm sợ Phong Tiêu Dã bận lòng vì quan hệ giữa cô và Lưu Đắc Chí.

“Được.” Lúc này anh đã nói chuyện với Lưu Đắc Chí, chuyện tên ấy lừa gạt Vương Dĩ Cầm thật đáng giận, nhưng xem ra anh ta cũng là một gã gay có nghĩa khí, không phản bội người yêu để chạm vào Vương Dĩ Cầm.

Phong Tiêu Dã bế Diễm Diễm vẫn say ngủ lên, Diễm Diễm dụi dụi mắt, nở một nụ cười thật hồn nhiên ngọt ngào với Vương Dĩ Cầm, sau đó lại vùi vào vai Phong Tiêu Dã ngủ tiếp.

“Ông xã, chúng ta cũng sinh một đứa con được không?” Vương Dĩ Cầm khẽ nựng nịu má Diễm Diễm, cô thấy cô bé này thật đáng yêu, cô rất chờ mong đứa con của cô và Phong Tiêu Dã.

“Được.” Phong Tiêu Dã cầm hộp cơm lên. “Em đừng ráng sức quá.”

“Em biết rồi thưa ông chồng đông dài!” Vương Dĩ Cầm nắm tay Phong Tiêu Dã kéo anh đến chỗ thang máy, “Em sẽ nói cho anh biết mật mã của thang máy riêng, lần sau anh cứ lên thẳng nha.” Vương Dĩ Cầm cảm thấy được nói chuyện với chồng là cách bổ sung năng lượng ngọt ngào nhất, huống chi chồng cô còn có tay nghề tốt như vậy nữa.

“Ừ.” Những câu đáp của Phong Tiêu Dã lúc nào cũng ngắn gọn.

“Khi có lịch khám sức khỏe của Diễm Diễm thì anh báo cho em với nha, em muốn đi cùng cô bé.”

Diễm Diễm nghe có người kêu tên cô bé thì mơ hồ muốn mở mắt nhưng lại mở mãi không ra, chỉ nhếch môi cười cười, Vương Dĩ Cầm thấy Diễm Diễm đáng yêu như vậy suýt nữa đã ghì lấy Diễm Diễm mà dùng sức hôn cô bé rồi.

“Bọn anh đi đây.” Phong Tiêu Dã biết nếu cứ đứng mãi ở cửa thang máy thì Vương Dĩ Cầm không thể quay về làm việc được, mắt công cô lại phàn nàn anh nhiều chuyện nữa! Nhưng mà, anh rất thích cô quan tâm đến anh và Diễm Diễm.

“Bye!” Vương Dĩ Cầm lưu luyến nói, khi thấy cửa thang máy khép lại, thiếu chút nữa nước mắt cô đã rơi xuống, từ bao giờ cô lại trở nên yếu ớt như thế này chứ, trước kia cho dù cô phải đối mặt với những thành viên ban quản trị lời đời cũng chưa bao giờ sợ hãi, không ngờ giờ đây mới chỉ nghĩ đến việc xa rời chồng mình một buổi chiều đã khiến cô trở nên yếu đuối đến vậy.

Buổi tối khi tan sở, Vương Dĩ Cầm cảm thấy có chút mất mát.

Lúc chiều khi cô đi gặp một khách hàng lớn, ông ta đã nói năng lỗ mãng với cô, xỉ vả cô ham hư vinh, còn dùng lời nói cợt nhả cô, muốn khi dễ cô. Cô tức giận mắng ông ta một trận, đến khi trở lại văn phòng lệnh cho thư ký mang tờ báo lá cải kia lên, cô mới biết được nguyên nhân vì sao mọi người lại khinh thường mình như vậy.

Vương Dĩ Cầm hoàn toàn ngây người.

Cô không phải người nổi tiếng, cũng không muốn đi sâu vào đường thương nghiệp, không giống như bài báo này nói. Cô chỉ muốn về sau có được cuộc sống bình dị bên Phong Tiêu Dã mà thôi, hoàn toàn không muốn gặp lại những người này, song chuyện buổi chiều bị hai khách hàng khi dễ vẫn khiến cô thấy bức mình.

Lúc đi vào thang máy, Vương Dĩ Cầm còn nắm chặt tay máng hai gã xấu xa tự mình là đúng kia, Lưu thị không hợp tác với họ cũng không đóng cửa được, cô sẽ không để loại người xấu xa đó ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, cô không muốn khiến chồng cô phải lo lắng.

Phong Tiêu Dã ôm Điềm Điềm đứng ở sảnh lớn Lưu thị chờ cô tan sở, không thèm để ý đến những ánh mắt khác thường xung quanh, Điềm Điềm vừa thấy cô liền giơ tay vẫy, “Chị Cầm! Chị Cầm ơi!”

Tiếng xì xầm ở sảnh lớn phút chốc ngưng bật, song mọi người cũng không rời đi mà đi tới đi lui quan sát Phong Tiêu Dã, tli cố lắng nghe xem Điềm Điềm nói gì, hôm nay nhân viên Lưu thị đã cá cược với nhau xem Điềm Điềm có phải là con gái của Vương Dĩ Cầm và Phong Tiêu Dã không, mọi người đều cho rằng họ đã tư thông với nhau từ lâu rồi, thật đáng thương cho cậu chủ Lưu, các cô nguyện ý làm bất cứ điều gì để xoa dịu vết thương cho anh.

“Điềm Điềm! Ông xã!” Vương Dĩ Cầm đi về phía họ, những vướng mắc luẩn quẩn trong đầu cô lập tức tan thành mây khói khi thấy họ.

“Chúng ta về nhà đi.” Phong Tiêu Dã nắm tay Vương Dĩ Cầm đi ra khỏi tòa nhà Lưu thị, tay trong tay đến siêu thị mua đồ ăn.

Ba ngày sau Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm dẫn Điềm Điềm đến bệnh viện Nguyên Thịnh để làm kiểm tra tổng quát, kết quả kiểm tra không tốt lắm, chủ nhiệm khoa tim mạch bệnh viện Nguyên Thịnh là Thân Đồ Trí đã đi Mỹ, những bác sĩ khác thì không dám đứng mổ chính. Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm một mặt tìm cách liên hệ với Thân Đồ Trí, mặt khác không ngừng tìm những bác sĩ tim mạch mỗi tiếng quốc tế khác, hai người hy vọng Điềm Điềm có thể mau chóng bình phục, có thể chạy nhảy chơi đùa giống như những đứa trẻ bình thường.

Thời gian ngày ngày trôi, công việc mà Vương Dĩ Cầm nghĩ sẽ bàn giao nhanh chóng lại bị kéo dài ra, gấp không ít vấn đề, Lưu Đắc Chí hoàn toàn không phải một nhân tài kinh doanh, dạy thế nào cũng không thông, đi làm mà cả ngày luôn có điệu bộ cười ngửa xem hoa. Dựa theo giao ước của cô và Lưu Khang Thái thì chừng nào Lưu Đắc Chí chưa tiếp quản được vị trí phó tổng thì cô chưa thể ra đi.

Cô nghe thấy rất nhiều đồn đãi về cô và Phong Tiêu Dã, nhắm vào cô thì không sao, nhưng việc Phong Tiêu Dã bị bàn tán khiến cô rất tức giận, những người đó nói về anh rất khó nghe, gì mà “tiểu bạch kiểm mặt đen”, gì mà “ăn cơm mềm”,...

Trên thực tế, Phong Tiêu Dã tuyệt đối là người chồng tốt nhất trên thế giới. Anh tận lực chăm sóc cho Điềm Điềm, khiến sắc mặt cô bé ngày càng tốt, còn vì cô mỗi ngày xem sách nấu ăn để làm rất nhiều món ngon, hại cô mới mười ngày đã mập lên hai ký. Anh dọn dẹp nhà cửa sạch đến mức không vương một hạt bụi, gọn gàng ngăn nắp, anh học cách mát xa trên mạng, học làm vườn, học đan len để đan khăn quàng cổ cho cô và Điềm Điềm, trong khi cô và Điềm Điềm còn không biết là trời đã chuyển lạnh rồi. (Ặc, cái này có hơi quá không? Dã ca, em thấy anh cũng quá thê nô rồi! @@)

Cô ở nhà của anh, ăn cơm của anh, chưa bao giờ mang chút tiền nào về nhà, sao có thể nói anh ăn cơm mềm chứ? Thật tức chết cô!

Nhưng cho dù cô có bực dọc và tức giận đến nhường nào, hễ cứ nghĩ đến hai người là người một nhà, nhớ đến ánh mắt thâm thúy của Phong Tiêu Dã thì cả người cô lại đong đầy hạnh phúc, ngọt ngào cười thầm.

Trước giờ tan sở, Vương Dĩ Cầm nhận được điện thoại của Phong Tiêu Dã, anh nói em gái anh từ Mỹ sang nên anh không thể đến đón cô được.

Vương Dĩ Cầm hơi hồi hộp, Alice là con gái của dì Lan, cô chưa gặp người nhà Phong Tiêu Dã bao giờ, không biết liệu cô ấy có thích cô không.

Tan sở, Vương Dĩ Cầm mang theo tâm trạng không yên đến tạp hóa mua ít hoa quả mang về nhà.

Điềm Điềm đang bấu môi ngồi trên sofa, vừa nghe tiếng mở cửa liền xỏ dép thỏ lạch bạch chạy tới, “Chị Cầm ơi, em ghét chị ta!”

Cơ hội được ôm Điềm Điềm như thế này không nhiều, Vương Dĩ Cầm bỏ hoa quả xuống bế Điềm Điềm lên, “Điềm Điềm ghét ai thế?” Cô vừa dỗ đứa nhỏ, vừa ngó nghiêng khắp nơi tìm kiếm Alice, cô từng hỏi Phong

Tiêu Dã về Alice, nhưng Phong Tiêu Dã chỉ nói Alice là một đứa bé bị chiều hư, không nói gì thêm nữa.

“Là cái chị mới tới đó.” Diễm Diễm chu miệng lên, không vui chỉ về phía cửa thư phòng.

“Là Alice sao?” Vương Dĩ Cầm ôm Diễm Diễm đi đến cửa thư phòng, suy nghĩ vài giây rồi áp tai vào cửa, dáng vẻ thần bí của Vương Dĩ Cầm lây sang cả Diễm Diễm, khiến cô bé nín thở nhìn Vương Dĩ Cầm, mong Vương Dĩ Cầm có thể giúp cô bé giành lại vòng ôm của anh trai mà cô bé thích nhất.

Lúc đầu thư phòng rất im ắng, mãi đến khi Vương Dĩ Cầm định quay lại phòng khách đợi thì bên trong đột nhiên truyền ra giọng nói lạnh như băng của Phong Tiêu Dã, “Alice, em đã trưởng thành rồi, không thể cứ trẻ con mãi thế.”

Vương Dĩ Cầm bị dọa sợ, vội lui về sau mấy bước, tuy Phong Tiêu Dã rất ít khi biểu đạt tình cảm, nhưng anh chưa bao giờ dùng giọng điệu khùng bố như vậy để nói chuyện với cô.

“Không muốn, không muốn, không muốn!” Tiếng the thé của Alice vang lên, tiếng Trung qua miệng cô có phong vị là lạ, “Em không quan tâm, em nhất định phải có anh!”

Vương Dĩ Cầm nhú mày, những lời này nghe có vẻ bất thường, nhưng cô cũng không biết chúng không đúng ở đâu.

“Alice, anh đã kết hôn rồi, anh rất yêu vợ mình.” Giọng nói của Phong Tiêu Dã tuy lạnh lùng song lại mang chút khó xử, tuy anh thường không để tâm đến cách nghĩ của người ngoài, nhưng Alice thì khác, cô là con gái của dì Lan, là em gái của anh.

Tim Vương Dĩ Cầm bỗng loạn nhịp, tuy cô không biết những lời này của Phong Tiêu Dã là thật lòng hay chỉ để gạt Alice, nhưng cô vẫn không thể ngăn mình đỏ mặt, cô bế Diễm Diễm đến mở TV, rồi ôm cô bé ngồi xem hoạt hình, tâm trí cô không ngừng rối loạn.

Alice thích Phong Tiêu Dã.

Cô không phải kẻ ngốc, những gì cô nghe được để khiến cô đoán ra được điều này, nhưng còn Phong Tiêu Dã thì sao? Vương Dĩ Cầm tin tưởng Phong Tiêu Dã, tin anh sẽ chung thủy với cô, nhưng vẫn không cách nào thôi lo lắng về vị trí của dì Lan trong lòng anh cùng quá khứ đã có giữa anh và Alice.

Phong Tiêu Dã không chịu được nữa liền đẩy Alice đang ôm anh ra, đi khỏi thư phòng, anh thấy Diễm Diễm đang xem phim hoạt hình rất chăm chú, mà Vương Dĩ Cầm ôm cô bé lại đang ngẩn người.

“Anh trai!” Diễm Diễm vừa thấy Phong Tiêu Dã liền nhảy khỏi lòng Vương Dĩ Cầm, chạy nhanh tới ôm chân anh.

“Từ từ nào, Diễm Diễm đã hứa với anh là sẽ chạy chậm mà, đã quên rồi sao?” Phong Tiêu Dã xoay người bế Diễm Diễm lên, vừa đi về phía Vương Dĩ Cầm vừa nhắc nhở Diễm Diễm.

“Không quên ạ.” Diễm Diễm ôm lấy cổ Phong Tiêu Dã, đôi mắt tròn trũng mắt nhìn Alice đang đi ra từ thư phòng.

“Tiểu Cầm, tối mình ra ngoài ăn cơm nha.” Phong Tiêu Dã ôm Diễm Diễm ngồi xuống cạnh Vương Dĩ Cầm, vươn tay ôm lấy cô, nếu anh đoán không sai thì cô đã nghe thấy cuộc nói chuyện của anh và Alice rồi, “Đây là em gái anh Alice, con gái của dì Lan.” Phong Tiêu Dã giới thiệu với Vương Dĩ Cầm.

Vương Dĩ Cầm tròn mắt nhìn cô gái vẻ mặt không vui đang đứng giữa phòng khách, Alice là con lai, thừa hưởng trọn vẹn những ưu điểm của cha mẹ, dáng người cao gầy nhưng đầy đặn, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, đẹp như những người mẫu lai hay thấy trên TV vậy.

“Chào em, chị là Vương Dĩ Cầm.” Bỏ qua khúc mắc trong lòng, Vương Dĩ Cầm ra vẻ tự nhiên tiếp đón Alice.

Alice liếc mắt xem thường, thốt ra một câu tiếng Anh bất lịch sự.

“Alice, đây là vợ của anh Vương Dĩ Cầm, cũng là chị dâu của em.” Phong Tiêu Dã nhấn mạnh hai chữ “Chị dâu.”

Không để tâm đến dáng vẻ trợn mắt không lễ phép của Diễm Diễm, Phong Tiêu Dã giới thiệu với Diễm Diễm: “Diễm Diễm, đây là chị Alice.”

“Đứa con hoang này, đừng gọi tao lung tung!” Alice muốn nổi cáu với Vương Dĩ Cầm, nhưng lại e sợ Phong Tiêu Dã nên đành trút giận lên Điềm Điềm, ai bảo cô bé cứ ôm Phong Tiêu Dã mãi chứ.

Điềm Điềm vui người vào trong ngực Phong Tiêu Dã, thu người lại không dám nhìn Alice.

“Alice, anh cũng là một đứa con hoang xuất thân từ Đường Quả Ốc đấy!” Giọng điệu Phong Tiêu Dã nghiêm khắc lạ thường, “Anh sẽ đặt vé máy bay giúp em, mai em quay lại Mĩ đi.”

“Không cần!” Alice giận dỗi làm nũng.

“Ông xã, mình đi ăn cơm đi, chắc Alice cũng đói bụng rồi.” Vương Dĩ Cầm tự nhủ với lòng, cô là chị dâu của Alice, không nên so đo với cô ta.

“Tôi không đói bụng.” Tuy bụng đã bắt đầu kêu, nhưng Alice lại lớn giọng phản bác Vương Dĩ Cầm.

“VẬY BẠN ANH ĐI ĂN CƠM ĐÂY, EM CỨ NGỒI NGỐC Ở ĐÂY CHỜ BẠN ANH VỀ NHÀ, HY VỌNG EM SỚM QUAY VỀ KHÁCH SẠN!” Phong Tiêu Dã bế Điềm Điềm đứng dậy, “Chúng ta đi thôi.”

“Phong Tiêu Dã!” Alice nắm lọn tóc quăn như rong biển thét chói tai song Phong Tiêu Dã vẫn không thèm quan tâm khiến cô chỉ còn cách tức giận đi theo anh.

Từ khi gả cho Phong Tiêu Dã, Vương Dĩ Cầm rất ít khi ăn ở ngoài, cho dù bây giờ họ đến một nhà hàng Tây rất sang trọng ăn beefsteak nhưng trong đầu cô vẫn nhớ đến món cơm chiên trứng đáng lẽ sẽ được ăn tối nay.

Phong Tiêu Dã là người ít nói, bình thường lúc ăn cơm đều là Vương Dĩ Cầm gọi chuyện, nhưng cô không dám coi nhẹ ánh mắt chăm chăm hung ác của Alice nên đành khôn ngoan giữ im lặng.

Trên bàn cơm, tuy không nói nhiều, nhưng cử chỉ ba người bọn anh dành cho nhau lại ấm áp lạ thường, Phong Tiêu Dã giúp Điềm Điềm cắt beefsteak thành miếng nhỏ, đút canh cho Điềm Điềm, lại giúp Vương Dĩ Cầm lau tương dính trên khóe môi.

“Anh trai, em không muốn ăn.” Điềm Điềm chu môi phản đối, “Anh trai làm ăn mới ngon!”

“Tiêu Dã, thì ra anh biết nấu ăn, sao lúc trước lại không nấu cho em ăn?” Bữa cơm này khiến Alice tức giận ngút trời, vì trông Phong Tiêu Dã, Vương Dĩ Cầm và Điềm Điềm rất giống người một nhà, ngay cả phục vụ nhà hàng cũng hiểu nhầm bọn họ là người một nhà đang tiếp đãi bạn, thật tức chết cô, cô rất vất vả mới tìm thấy Phong Tiêu Dã, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha anh.

Phong Tiêu Dã ra vẻ không nghe thấy lời nói của Alice, nhẹ giọng nhắc nhở Vương Dĩ Cầm ngồi cạnh đang cố lựa cà rốt ra, “Không được kén ăn để Điềm Điềm học theo.”

Vương Dĩ Cầm đang định cãi lại thì đã nghe Điềm Điềm nói, “Cà rốt rất khó ăn, em không muốn ăn cà rốt đâu.”

Hai má Vương Dĩ Cầm đỏ lên, cô không thể không cầm đĩa ăn cuộn cà rốt cho vào miệng, “Cà rốt ăn rất ngon đó.” Cô phải làm gương thật tốt.

“Ăn cà rốt thôi mà cũng...” Alice phát giận, cô chưa bao giờ thấy Phong Tiêu Dã đối xử với ai dịu dàng như vậy.

Vương Dĩ Cầm bị Alice mĩa mai thì xấu hổ đỏ mặt, không giống với người phụ nữ mạnh mẽ, tự tin trên thương trường chút nào, Phong Tiêu Dã lặng lẽ nắm tay cô, Vương Dĩ Cầm quay sang mỉm cười với anh, cô biết Phong Tiêu Dã đang an ủi cô.

Nhìn thấy Vương Dĩ Cầm và Phong Tiêu Dã liếc mắt đưa tình, Alice tức muốn phát điên, từ nhỏ cô đã cùng Phong Tiêu Dã lớn lên, luôn một lòng muốn gả cho Phong Tiêu Dã, cô sẽ không đời nào buông tay, có cha mẹ cưng chiều cô hỗ trợ, trước giờ cô muốn gì cũng đều có được.

“Thật xin lỗi, em vào nhà vệ sinh một chút.” Vương Dĩ Cầm cảm thấy đỉnh đầu sắp bị Alice nhìn cháy rồi, cô không biết phải đối mặt thế nào với cô em gái say đắm Phong Tiêu Dã này nữa.

10. Chương 10

Đáy mắt Phong Tiêu Dã như mù mịt đi khi thấy Vương Dĩ Cầm, Diễm Diễm vui vẻ khua chén đũa, “Chị Cầm, chị thật xinh đẹp!” Cô bé hưng phấn nắm lấy tay Vương Dĩ Cầm kéo cô đến bàn ăn, “Lớn lên liệu em có xinh đẹp như chị không?”

Sự cổ vũ của cô bé và ánh nhìn gắt gao của Phong Tiêu Dã khiến Vương Dĩ Cầm ngượng ngùng, ý niệm muốn chiến thắng trong đầu cô hình như thể hiện ra ngoài rất rõ ràng thì phải.

Lâu lắm mới có một ngày nghỉ nên họ không ra ngoài, Vương Dĩ Cầm và Phong Tiêu Dã đến ban công tầng thượng, cô hí hoáy đùa với hoa cỏ và rau dưa mà anh trồng, cô ngày càng cảm thấy số cô tốt không thể tả, vì cô đã gả ột người chồng quá tốt, chỉ cần đọc sách và học trên mạng mà anh lại có thể nấu ăn và mát xa tốt đến vậy, còn rất giỏi chăm sóc hoa cỏ, rau xanh trong nhà ăn cũng đều do chồng cô tự trồng hết.

“Ông xã, đợi em rồi Lưu thị, mình sẽ mở một nhà hàng, trồng một vườn rau sạch, dựa vào tài nghệ nấu ăn của anh để kiếm sống được không?” Vương Dĩ Cầm cọ cọ vào người Phong Tiêu Dã, nhìn anh bắt sâu cho rau.

“Được.” Phong Tiêu Dã chuyên tâm bắt sâu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Vương Dĩ Cầm và Diễm Diễm đang chạy tới chạy lui giữa mấy chậu hoa, vui vẻ cười không ngừng.

“Để Alice ra ngoài một mình có sao không anh?” Sau khi ăn cơm trưa Alice ầm ĩ muốn Phong Tiêu Dã mang cô ta đi tham quan, Phong Tiêu Dã từ chối, cô ta khóc loạn một hồi vẫn không đạt được mục đích liền đi một mình. Tuy đáng về Alice khóc lóc om sòm khiến Vương Dĩ Cầm và Diễm Diễm đều thấy sợ nhưng dù sao cô ta cũng là em gái của Phong Tiêu Dã, ở Đài Bắc chẳng quen biết một ai, họ có trách nhiệm săn sóc cô ta.

“Con bé đi đâu cũng được, chỉ cần không gây chuyện là tốt rồi.” Cứ nhắc đến Alice là Phong Tiêu Dã lại thấy đau đầu, nếu là người khác thì anh đã bỏ mặc không quan tâm rồi, nhưng Alice là con gái của dì Lan, anh không thể không để ý đến cô được, mà nói thì cô lại không nghe lời.

Vương Dĩ Cầm lặng lẽ thở dài, sự xuất hiện của Alice khiến cô nảy sinh cảm giác bất an mà trước giờ chưa từng có, cô phải đối xử thật tốt với chồng cô mới được, nếu không đến lúc ông chồng vĩ đại của cô bị người ta cướp mất thì cô sẽ khóc chết mất.

Vương Dĩ Cầm quyết định phải sớm rời khỏi Lưu thị, ở cạnh canh giữ chặt chẽ Phong Tiêu Dã.

Hôm sau, trải qua một ngày nghỉ ngơi, sau khi dùng xong bữa sáng tình yêu, Vương Dĩ Cầm đầy sức sống đi làm, vào đến sảnh lớn của Lưu thị cô liền phát hiện không khí có chút dị thường, ánh mắt mọi người nhìn cô không giống trước, cũng không phải khinh bỉ mà là những cái nhìn phức tạp, cô cảm nhận được có sự thông cảm trong đó.

Sau khi Vương Dĩ Cầm vào thang máy, cô nhìn gương phản mặt, thần kinh của cô giờ đây có phải nhạy cảm quá rồi không mà lại cảm thấy tất cả mọi người đang bàn tán về cô, không được, cô phải nhanh chóng rời xa nơi này mới được, cô sợ cứ tiếp tục ở đây thời gian dài thì cô sẽ bị phát điên mất...

“Đồ xấu xa! Tao biết mày muốn hại con ta, hại Lưu gia sụp đổ mà!”

Vương Dĩ Cầm bị tát đến choáng váng, tai ong ong lên, má cô đau rát, sừng lên nhanh chóng, búi tóc lúc sáng Phong Tiêu Dã vấn cho cô đã xõa tung ra.

“Phượng Chi, bà làm gì vậy?” Lưu Khang Thái túm lấy bàn tay đang giơ lên của Trương Phượng Chi, “Bà đừng đánh nữa!”

“Tôi muốn đánh chết đứa con gái xấu xa này! Nó làm thế là muốn hủy hoại Đắc Chí, muốn hủy hoại danh dự của Lưu gia!” Trương Phượng Chi điên cuồng không chịu nghe theo Lưu Khang Thái, giãy dụa đòi đánh Vương Dĩ Cầm.

“Chủ tịch, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Dĩ Cầm nghe thấy vị máu tanh trong miệng, tóc rối bù, cô đứng thẳng tắp cổ không khóc, trước hết cô phải biết chuyện gì xảy ra đã.

“Ai!” Lưu Khang Thái thở dài, “Thư ký có giữ một tờ tạp chí đấy, cháu đi xem đi!” Lưu Khang Thái ôm lấy Trương Phượng Chi đang không ngừng giãy dụa đi vào văn phòng của mình, tuy nhân viên tầng trung tâm không nhiều chuyện như nhân viên ở dưới lầu nhưng ông vẫn cảm thấy không thể đối mặt với họ được.

Vương Dĩ Cầm vào văn phòng, thư ký lập tức đưa cho cô một cuốn tạp chí lá cải, sau đó lại nhanh chóng đưa một túi chườm đá cho cô, “Phó tổng, chị chườm một chút đi, sẽ đỡ đau hơn đó.”

“Cảm ơn.” Vương Dĩ Cầm để túi chườm đá lên mặt, hơi lạnh đột ngột khiến cô phải hít sâu một hơi. Sau khi thấy má thoải mái hơn, cô liền lật tạp chí ra xem mới biết vì sao Trương Phượng Chi lại tức giận như vậy.

Tạp chí lá cải đã chụp được ảnh Lưu Đắc Chí và Trương Hiến Dương hôn nhau ở ngã tư vắng người, sau đó moi móc chuyện tình cảm của vị công tử Lưu gia này, cô cũng vì thế từ vai diễn một người đàn bà độc ác vứt bỏ chồng chưa cưới trở thành nhân vật đáng thương bị lừa gạt nhiều năm.

“Thật vớ vẩn!” Cô thét lớn, má lại cảm thấy đau đớn tràn tới. Cô thật buồn bực, chuyện Lưu Đắc Chí bị phát hiện chắc chắn Lưu thị sẽ nhanh chóng xử lý, vậy mà lại khiến mặt cô sưng lớn như vậy, giữa trưa chồng cô thấy được nhất định sẽ nổi giận, tuy cô không thích Trương Phượng Chi nhưng cũng không muốn Phong Tiêu Dã vì cô mà xích mích với bà ta.

Đám chó săn sao đột nhiên lại có hứng thú với cậu chủ của một công ty quy mô không lớn như Lưu Đắc Chí chứ? Rất nhiều công tử phách lối đang chờ họ theo đuôi mà. Lần trước báo chí can thiệp là vì Lưu gia cố ý thả tin tức ra để việc hậu quả việc từ hôn không gây tổn thất cho Lưu gia, lần này là vì sao?

Lưu Khang Thái mở cuộc họp khẩn cấp để xử lý hậu quả, nhưng không thông báo cho Vương Dĩ Cầm, trong lòng ông cũng cho rằng chuyện này là do Vương Dĩ Cầm gây ra, tuy biết dư luận bất công với Vương Dĩ Cầm nhưng ông lại không thể để bản thân khó xử khi bị mọi người gièm pha được.

Lưu Đắc chí vốn nên tham dự cuộc họp để nhận khiển trách lại không đến, anh ta thành tâm thành ý nhận lỗi với Vương Dĩ Cầm, “Thật sự rất xin lỗi, em vì anh mà phải chịu ầm ục rồi.”

“Không sao.” Mấy hôm nay Lưu Đắc Chí vẫn đến công ty học hỏi theo kế hoạch, nhưng Vương Dĩ Cầm biết lòng anh ta không ở đây, bắt buộc một người không hề có hứng thú với kinh doanh dần thân vào đường thương nghiệp là chuyện thật tàn nhẫn, song con người ai cũng đều có số phận và trách nhiệm của riêng mình, cô không giúp được anh ta, mà cho dù là ai khác thì cũng đều không giúp được anh ta.

Vì có Phong Tiêu Dã nên tâm trạng Vương Dĩ Cầm khi đối mặt với Lưu Đắc Chí bình tĩnh lạ thường. Những năm nay, bọn họ cũng không yêu nhau sâu đậm, chỉ có cảm giác ầm ập, Vương Dĩ Cầm thậm chí không dám nghĩ đến, nếu Lưu Đắc Chí không phải người đồng tính, và cô thật sự gả cho anh ta thì sẽ phải trải qua cuộc sống buồn chán đến thế nào nữa.

“Mẹ anh vốn có chút hiểu nhầm với em, không ngờ lần này lại làm ra chuyện như vậy.” Lưu Đắc Chí cào tóc đến rối bù, trông anh ta như con thú bị nhốt trong lồng sắt, cấu kính cảm phần.

“Anh không nghi ngờ em sao?” Vương Dĩ Cầm vừa lên mạng tìm cách giảm sưng vừa tò mò hỏi anh ta.

“Anh tin em.” Lưu Đắc Chí nhìn về phía Vương Dĩ Cầm, “Em chắc chắn sẽ không bao giờ làm những chuyện hại mình hại người, chuyện trước kia thật có lỗi với em.”

“Anh đã nói nhiều lần lắm rồi!” Vương Dĩ Cầm nhếch môi cười, lại chạm phải vết thương trên mặt nên đau đến nghiến răng, “So với việc anh cứ đứng đây xin lỗi tôi thì anh nên đi tìm cách cứu vãn sự việc có lẽ tốt hơn đấy.”

“Anh biết làm gì bây giờ? Bọn họ nói anh làm gì thì anh làm cái đó thôi! Cả đời anh luôn như thế, luôn là một con rối nghe lời.” Lưu Đắc Chí tuyệt vọng nói, “Bọn họ đã sắp xếp đối tượng mới cho anh rồi, mẹ muốn anh nhanh chóng cưới cô ta, chỉ cần sinh con xong thì họ sẽ không quản anh nữa.” Vấn đề là anh không có hứng thú với phụ nữ, không có khả năng sinh con với họ.

“Ai.” Ngoài thở dài ra, Vương Dĩ Cầm không biết phải nói gì, an ủi hay khuyên nhủ cũng uổng công, cô hiểu tính mẹ anh ta, tuy cô không đồng ý với việc làm của họ nhưng là người ngoài, cô đâu có quyền lên tiếng.

Thư ký mua giúp cô mấy tuýt thuốc giảm sưng, cô cũng lên mạng tìm được một phương thuốc cổ truyền nhưng đến giữa trưa, má của cô tuy tốt hơn trước nhưng vẫn sưng đỏ rất rõ.

“Tiêu rồi, để ông xã chị nhìn thấy thì tiêu.” Vương Dĩ Cầm cầm gương soi đi soi lại, lại lấy phấn dặm đè lên, không biết bây giờ gọi điện nói chồng cô đừng mang cơm trưa đến có còn kịp không.

“Phó tổng, chị có yêu chồng chị không?” Sau khi tốt nghiệp vị thư ký này liền đi theo Vương Dĩ Cầm đến giờ, cô rất khâm phục Vương Dĩ Cầm, không ai biết rõ hơn cô Vương Dĩ Cầm phải trả giá nhiều đến mức nào cho chức vị và trách nhiệm này, sau khi cô biết được âm mưu của Lưu Đắc Chí thì cô thấy phần nộ thay cho Vương Dĩ Cầm.

Người ngoài đồn đại Vương Dĩ Cầm vì không muốn dây dưa gì với Lưu gia nữa nên mới tìm người thay thế, nhưng theo quan sát mấy hôm nay của thư ký thì cô cảm thấy sự tình có vẻ không giống như lời đồn.

“Chị rất thương anh ấy, anh ấy cũng rất yêu chị.” Tuy Phong Tiêu Dã chưa nói ra bao giờ nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được tình yêu của anh, những quan tâm, săn sóc cẩn thận, dịu dàng của anh còn chân thật hơn lời nói rất nhiều.

Khi thư ký có được câu trả lời của cô hài lòng đi ra ngoài thì Vương Dĩ Cầm lại tiếp tục cầm gương, thuốc mỡ và túi chườm đá mà phát rầu, nếu cô nói với chồng là mặt cô do không cẩn thận bị té nên như vậy liệu anh có tin không nhỉ?

Phong Tiêu Dã vẫn đứng giờ mang cơm trưa đến cho cô.

Anh nghe thấy vài lời bàn tán nói anh là hạng người ăn cơm mềm, cũng có người nói anh cả ngày ru rú trong xó nhà làm nội trợ thật ảm ức, nhưng anh chẳng để tâm đến cái nhìn của người khác về mình, lòng anh vô cùng thỏa mãn và bình thản khi làm những chuyện này.

Những năm nằm vùng đã cho anh thấy cuộc sống bạc bẽo, tàn nhẫn và thống khổ, tra tấn đến mức nào, cho nên sau khi đã trải qua cuộc sống áp lực, căng thẳng như thế, anh thầm mong muốn có một cuộc sống không màng danh lợi, được ở bên người mà anh yêu, đem hết khả năng của anh để chiếu cố cô ấy.

Ánh mắt nhân viên Lưu thị nhìn Phong Tiêu Dã từ khinh bỉ đã chuyển sang thương hại, tất cả mọi người đều nghĩ anh là kẻ thể thao mà Vương Dĩ Cầm dùng để thoát khỏi Lưu Đắc Chí.

Phong Tiêu Dã nắm tay Diễm Diễm đi vào thang máy, Diễm Diễm giống như con chim cánh cụt nhỏ nắm tay đi cạnh bên anh, chỉ cần cúi xuống nhìn thấy nụ cười của Diễm Diễm thì tâm trạng của anh lại tốt lên.

Sau khi gõ cửa rồi bước vào phòng làm việc của Vương Dĩ Cầm, Phong Tiêu Dã liền nhận thấy cô là lạ.

Vương Dĩ Cầm không đứng dậy đón anh như trước, cũng không đòi ôm Diễm Diễm, Vương Dĩ Cầm dường như đang rất bận rộn viết lách gì đó, búi tóc chuyên nghiệp của cô đã tháo xuống, “Hai người ngồi xuống trước đi.”

Phong Tiêu Dã đặt hộp cơm xuống rồi đi đến bàn làm việc, “Em ăn cơm đi rồi làm tiếp.” Anh muốn nhìn xem Vương Dĩ Cầm đang viết gì.

“Để chút nữa em ăn cũng được.” Vương Dĩ Cầm vội che đi tờ giấy, cô không biết Phong Tiêu Dã đã nhìn thấy bức vẽ nguệch ngoạc của cô rồi.

“Tiểu Cầm, đã xảy ra chuyện gì?” Phong Tiêu Dã dựa vào bàn làm việc, hỏi thẳng Vương Dĩ Cầm.

“Chị Cầm, em đói lắm rồi, mình ăn cơm được chưa?” Diễm Diễm mon men đến gần hộp cơm.

“Tiểu Cầm, ngẩng đầu lên nhìn anh đi.” Phong Tiêu Dã đã xác định được vấn đề nằm trên mặt Vương Dĩ Cầm, lúc anh tới gần cô rất căng thẳng, còn cố ý vuốt vuốt tóc để chúng che đi má cô nữa.

Vương Dĩ Cầm suy nghĩ một chốc, thấy thật không có lý do gì để kéo dài nữa đành phải ngẩng mặt lên, lộ ra gò má nổi rõ năm dấu tay sưng đỏ.

“Mặt em bị sao vậy?” Phong Tiêu Dã nâng cằm Vương Dĩ Cầm lên để nhìn cho rõ, “Ai đã đánh em?”

Bốn chữ cuối là rít qua kẽ răng mà nói, Vương Dĩ Cầm nghe được sự tức giận của Phong Tiêu Dã trong lời nói.

“Em đói bụng rồi, mình ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói được không?” Vương Dĩ Cầm biết hiện tại chồng cô đang cực kỳ tức giận, nếu giờ cô nói ra tên của Trương Phượng Chi thì bà ta chắc chắn sẽ rất thảm.

“Em đói lắm rồi, đói lắm, đói lắm lắm luôn rồi!” Vương Dĩ Cầm không còn cách nào đành chơi xấu chạy khỏi chỗ Phong Tiêu Dã, đến bên chỗ hộp cơm, ngồi xuống sô pha ôm Diễm Diễm vào trong ngực, hưng phấn mở hộp cơm ra, “Ông xã, mau đến xới cơm đi, em đói lắm rồi.”

Mu bàn tay Phong Tiêu Dã đã nổi gân xanh, tay nắm thành nắm đấm, trừng mắt nhìn Vương Dĩ Cầm một lúc nhưng chẳng thể làm gì cô, chỉ còn cách dè dặt tức giận xuống, nghe lời đi đến xới cơm cho vợ mà thôi.

“Chị Cầm, mặt chị...” Khi Phong Tiêu xới cơm thì Diễm Diễm tò mò nhìn má Vương Dĩ Cầm, Vương Dĩ Cầm vội bịt miệng Diễm Diễm không cho cô bé hỏi hết câu, cô thật khó khăn mới kéo dài thời gian được một chút, không thể để cô bé làm hỏng việc được.

Phong Tiêu Dã ngẩng đầu liếc Vương Dĩ Cầm một cái cảnh cáo cô, nói rõ cho cô biết, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.

“Hừ nào.” Vương Dĩ Cầm nhẹ giọng nhắc nhở bên tai Diễm Diễm, thoát được lúc nào hay lúc đó, cô không ngờ đến tận khi ăn cơm mà Phong Tiêu Dã vẫn xúc động như vậy.

Lúc ăn cơm Phong Tiêu Dã luôn nhìn chằm chằm khuôn mặt sưng đỏ của Vương Dĩ Cầm, anh không phải kẻ ngốc, đại khái có thể đoán được do ai làm, ngón tay cầm đũa của anh chợt nắm mạnh lại, chiếc đũa bị bẻ gãy ngay lập tức.

“Anh trai à!” Diễm Diễm hoảng sợ, hoang mang nhìn Phong Tiêu Dã.

“Em ăn cơm ngoan đi, anh trai vào nhà vệ sinh một chút.” Phong Tiêu Dã mặt không đổi sắc ném chiếc đũa vào thùng rác, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Liếc mắt về phía thùng rác, lòng Vương Dĩ Cầm chùng xuống, nguy rồi nguy rồi, chồng cô nổi giận thật rồi, Trương Phượng Chi ngàn vạn lần đừng lấp ló trước họng súng của anh nha.

“Chị Cầm, chị có đau không?” Diễm Diễm buông đũa xuống, nắm lấy vai Vương Dĩ Cầm lo lắng hỏi.

“Không đau.” Vương Dĩ Cầm ôm lấy Diễm Diễm hôn cô bé một cái. Cục cưng này vừa ngọt ngào lại vừa là tri kỷ của cô, “Trước mặt anh trai không được đề cập đến mặt của chị, anh trai sẽ lo lắng.”

“Dạ.” Dù chỗ hiểu chỗ không nhưng Diễm Diễm vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Chị thật sự không đau à?” Diễm Diễm vẫn rất lo lắng.

“Thật sự không đau...”

11. Chương 11

“Vương Dĩ Cầm, thứ con gái dê tiện này, tao quyết không bỏ qua ày đâu...” Trương Phượng Chi như mù diên xông vào văn phòng Vương Dĩ Cầm, thư ký cực lực ngăn bà ta lại nhưng không được.

“Chị Cầm...” Diễm Diễm sợ hãi trốn sau Vương Dĩ Cầm.

“Bác gái à!” Vương Dĩ Cầm đứng lên, vội liếc về phía cửa nhà vệ sinh đang đóng chặt, đáng lẽ chồng cô không đi tìm Trương Phượng Chi để tính sổ thì bà ta phải cảm tạ trời đất rồi, đằng này bà ta lại tìm đến tận cửa.

“Đồ dê tiện, mày muốn hại thảm Lưu gia, hại chết đứa con cưng của tao à?” Đứa con luôn nghe lời bà ta thể nhưng lại không muốn tham dự buổi họp báo xóa bỏ những gièm pha đồng thời công bố tin vui, nhất định là do đứa con gái này xúi giục.

Đứa con gái này không những không thêm nghĩ đến đại cục, nhanh chóng từ hôn lập gia đình, đã vậy còn lộ ra tin con bà là người đồng tính cho đám chó săn, nó muốn làm muối mặt Lưu gia mà.

“Bác gái, bác hiểu nhầm rồi!”

“Mày là đồ dê tiện!” Trương Phượng Chi giằng ra khỏi thư ký, túm tóc Vương Dĩ Cầm định tát cô.

Vương Dĩ Cầm bị túm tóc, đau đớn song giây không thoát.

“A!” Trương Phượng Chi bị đau thét chói tai, cánh tay đang giơ lên của bà ta bị Phong Tiêu Dã túm lấy.

Mắt Phong Tiêu Dã đỏ lên, gắt gao nắm lấy cổ tay Trương Phượng Chi, mặt bà ta này dám xông đến cửa gây chuyện với Vương Dĩ Cầm. Nếu không có anh ở đây, Vương Dĩ Cầm đã phải ăn một bạt tai rồi, không biết cô sẽ đau đến thế nào.

“Buông ra! Thằng vũ phu này, buông tao ra!” Cổ tay Trương Phượng Chi đã đau muốn nát vụn ra rồi, Phong Tiêu Dã không nói lời nào trừng mắt nhìn bà ta, so với mắng thì đánh bà ta sẽ khủng bố hơn nhiều.

“Ông xã, anh buông bà ấy ra đi, buông ra rồi nói!” Vương Dĩ Cầm lo lắng nhìn cổ tay bị nắm lấy của Trương Phượng Chi, lo bà ta sẽ bị nắm đến gãy tay mất, “Buông ra rồi nói đi ông xã!”

“Vương Dĩ Cầm là do tôi quản, bà còn dám đến tìm cô ấy lần nữa thử xem.” Nếu Trương Phượng Chi không phải là phụ nữ thì Phong Tiêu Dã nhất định sẽ cho bà ta một đám, ngữ khí anh không thay đổi nhưng giọng điệu lại rất rất lạnh.

“Bảo vệ! Đánh người kia! Gọi bảo vệ!” Trương Phượng Chi như mặt điên điên cuồng hét lên, thư ký lúc này bị bà ta xô ra, gót giày vì thế mà bị gãy cuối cùng cũng đứng dậy, Lưu Khang Thái và Lưu Đắc Chí cũng vọt vào.

“Tôi van anh, hãy buông mẹ tôi ra trước đi!” Lưu Đắc Chí gấp đến mức đi qua đi lại, lo lắng vã mồ hôi.

“Ông xã, buông bà ấy ra! Anh dọa Diễm Diễm sợ rồi!” Vương Dĩ Cầm gỡ tay anh ra, dùng tốc độ nhanh nhất nhét Diễm Diễm vào ngực anh, sợ anh lại ra tay.

“Anh trai ơi!” Diễm Diễm ôm lấy cổ Phong Tiêu Dã, nhìn Trương Phượng Chi bằng cặp mắt khiếp đảm.

“Bảo vệ! Gọi bảo vệ nhanh lên, mau bắt thằng vũ phu này vào tù đi!” Trương Phượng Chi bị chồng con túm lấy vẫn không ngừng tấn công Vương Dĩ Cầm.

“Ai gây chuyện thì người đó tự đi mà giải quyết lấy.” Những lời này của Phong Tiêu Dã nhằm vào Lưu Đắc Chí, anh ra hiệu cho Vương Dĩ Cầm thu dọn hộp cơm, “Từ hôm này trở đi, chuyện của Lưu gia các người không liên quan đến vợ tôi nữa! Tôi không muốn thấy bất cứ người nào của Lưu gia đến tìm vợ tôi gây chuyện nữa!”

Phong Tiêu Dã nắm lấy cổ tay Vương Dĩ Cầm, kéo cô rời khỏi văn phòng.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy? Chuyện này đâu liên quan gì đến Tiểu Cầm, con đã rất có lỗi với cô ấy rồi!” Lưu Đắc Chí ôm đầu ngồi phịch xuống sofa, chán nản không biết làm gì.

“Đắc Chí à! Con là niềm hy vọng của mẹ! Sao con có thể đối xử với mẹ như thế?” Trương Phượng Chi túm lấy Lưu Đắc Chí vừa đánh vừa mắng.

“Câm miệng hết cho tôi!” Lưu Khang Thái sắp phát điên rồi, từ khi biết xu hướng giới tính thật của con cách đây mười năm, gia đình ông không ngừng xảy ra cãi vã, ngoại trừ khoảng thời gian Lưu Đắc Chí kết giao với Vương Dĩ Cầm trong nhà tạm bình yên ra thì thời khắc nào hai mẹ con này cũng muốn bức điên ông cả.

Trương Phượng Chi bắt lực túm lấy Lưu Đắc Chí khóc lớn.

Vương Dĩ Cầm bị Phong Tiêu Dã lôi về, dọc đường đi cô không ngừng nhìn lên ánh, trong lòng thấy rất áy náy, cô đã khiến chồng cô phải lo lắng rồi! Phong Tiêu Dã tuy nắm lấy tay cô, nhưng thật ra chỉ muốn kéo cô đi mà thôi, lực tay rất khác với lúc hưng dữ túm lấy tay Trương Phượng Chi.

Sau khi về nhà, Phong Tiêu Dã hâm lại đồ ăn, còn chần qua nước sôi một lần rồi bế Diễm Diễm đến bàn ăn, anh gấp thức ăn ngon nhất cho cô bé sau đó bế chén cơm lên bắt đầu ăn, toàn bộ quá trình xem sự có mặt của Vương Dĩ Cầm như không khí vậy.

Vương Dĩ Cầm đứng giữa phòng khách, áy náy vốn có vì bị Phong Tiêu Dã lạnh nhạt mà biến thành ám ức, cô cũng đâu muốn bị đánh, cũng đâu muốn dây dưa, cô chỉ không muốn khiến anh lo lắng thôi, vậy mà

anh lại không thèm để ý đến cô, điều này khiến cô còn đau gấp trăm lần so với việc bị Trương Phượng Chi đánh nữa.

Bầu không khí bất hòa giữa hai người lớn khiến Diễm Diễm sợ hãi, cô bé vừa ngoan ngoãn ăn cơm vừa trộm nhìn người này một chút, người kia một chút.

Phong Tiêu Dã ép buộc bản thân không được nhìn về phía Vương Dĩ Cầm, gò má sưng tấy của cô như siết nghẹt lấy tim anh, cứ nghĩ đến nó là anh lại thấy đau muốn chết, uất ức muốn chết, nhưng lại không thể tính sổ với kẻ đầu sỏ là cô được. Cô gái này không những giả ngu với anh, còn dám tính kế lừa gạt anh để qua cửa, lần này không phạt cô thì về sau anh càng không thể trị cô được.

“Anh trai ơi, chị Cầm khóc...” Diễm Diễm méo mào nói như sắp khóc.

Phong Tiêu Dã quay đầu nhìn Vương Dĩ Cầm, cô đứng giữa phòng khách, mắt đầm lệ, chớp mũi hồng hồng, đáng vẻ rất đáng thương nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của anh thì nước mắt liền trào ra, chảy xuống má.

Ai! Phong Tiêu Dã thầm thở dài thườn thượt trong lòng, anh đầu hàng, từ nhỏ anh đã hết cách với cô gái này! “Diễm Diễm ngoan ngoãn ăn cơm nha, có thể bật phim hoạt hình xem.” Sau khi dặn dò cô bé, Phong Tiêu Dã liền bế Vương Dĩ Cầm vào phòng ngủ.

Vương Dĩ Cầm ngồi bên giường, nhìn Phong Tiêu Dã đi lấy túi chườm đá rồi lấy khăn bọc ở ngoài, cẩn thận đắp lên má cô, nước mắt cô lại rơi xuống nhiều hơn.

“Rất đau sao? Chúng ta đến bệnh viện đi!” Phong Tiêu Dã cực kỳ khẩn trương, bỏ túi chườm đá ra, cẩn thận quan sát vết thương.

“Ông, ông xã à, thật xin lỗi...” Vương Dĩ Cầm nức nở nhận lỗi với Phong Tiêu Dã, “Thật xin lỗi, ông xã...”

“Em đã làm gì sai?” Nước mắt Vương Dĩ Cầm rơi xuống mu bàn tay Phong Tiêu Dã khiến lòng anh đau đốn, anh xót xa lấy khăn lau nước mắt cho cô, sau đó đặt túi chườm đá lên vùng mặt gần đôi mắt sưng đỏ của cô.

“Thật xin lỗi, em không nên khiến anh lo lắng, em không nên giấu anh, thật xin lỗi, ông xã à...” Sự dịu dàng của Phong Tiêu Dã khiến Vương Dĩ Cầm đau lòng, cô là một người vợ không tốt, tất cả việc nhà đã để chồng làm không nói, lại còn khiến chồng phải lo lắng nữa.

“Anh không trách em giấu anh, anh đang tự trách mình không bảo vệ được em, khiến em phải chịu ầm ức.” Phong Tiêu Dã ôm Vương Dĩ Cầm vào lòng, ngày đó trên sân thượng khi nói chuyện với Lưu Đắc Chí, anh đã cảnh cáo anh ta tránh xa Vương Dĩ Cầm một chút, nhắc nhở anh ta tốt hơn hết nên thẳng thắn thừa nhận xu hướng giới tính của mình, đừng dây dưa với Vương Dĩ Cầm nữa, không ngờ người Lưu gia lại quá đáng như vậy, đem mọi tội lỗi đổ lên đầu cô, anh đã coi sóc cô kỹ càng đến vậy mà vẫn để cô bị thương.

“Ông xã...” Vương Dĩ Cầm khóc lớn, cô rất cảm động, rất hạnh phúc, sao có lại có phúc như vậy chứ – được gả ột người chồng tốt nhường này!

“Đừng khóc nữa.” Phong Tiêu Dã đau lòng vỗ về lưng Vương Dĩ Cầm.

“Ông xã, thật xin lỗi! Phong Tiêu Dã, thật xin lỗi, ông xã, em yêu anh...” Vương Dĩ Cầm khóc lóc như trẻ con, hai tay níu lấy lưng áo của Phong Tiêu Dã.

“Từ hôm nay trở đi, em hãy phân rõ ranh giới với Lưu gia đi, đừng đến Lưu thị làm việc nữa.” Đợi tâm trạng Vương Dĩ Cầm ổn định, nín khóc Phong Tiêu Dã nhẹ vuốt tóc cô nói, tuy anh nói nhỏ nhưng ngữ khí rất kiên định.

“Được.” Vương Dĩ Cầm không bao giờ muốn chồng cô phải lo lắng và chịu ầm ức chung với cô nữa.

Sau bữa tối, Vương Dĩ Cầm không đến thư phòng vì Lưu thị mà tăng ca nữa, cô bé Diễm Diễm ngồi ăn trái cây mà Phong Tiêu Dã gọt sẵn, cùng cô bé xem hoạt hình, lúc đổi kênh liền nhìn thấy phóng viên đưa tin về Lưu thị.

Lưu Đắc Chí ngồi cạnh Lưu Khang Thái và giám đốc marketing, khuôn mặt tái nhợt hốc hác, vẻ mặt ngơ ngác không biết đang nhìn gì.

Giám đốc marketing lão luyện giải thích về chuyện không may kia, sắc mặt Lưu Khang Thái cũng bày ra vẻ hung dữ cảnh cáo kẻ đã bịa chuyện, rồi truyền microphone đến tay Lưu Đắc Chí, nếu anh ta phủ nhận như kế hoạch, tuyên bố chuyện kết hôn lần nữa thì lời đồn đại tự nhiên sẽ theo đó mà chấm dứt.

“Thật xin lỗi, tôi không thể tiếp tục lừa mọi người nữa, tôi chính là người đồng tính, tôi đã kết giao với bạn trai tôi mười hai năm rồi, chúng tôi thật lòng yêu nhau, tôi vẫn luôn không có dũng khí thừa nhận chuyện này.” Lời nói của Lưu Đắc Chí khiến Lưu Khang Thái và giám đốc marketing sợ hãi, bọn họ muốn ngăn anh ta lại nhưng thái độ Lưu Đắc Chí kiên quyết lạ thường, “Tối qua, người đàn ông yêu tôi mười hai năm vì không chịu được sự nhu nhược của tôi nữa mà tự sát, bây giờ vẫn còn nằm viện, tôi nghĩ tôi nên cho anh ấy một đáp án rõ ràng, tôi sẽ không bao giờ cưới phụ nữ nào cả, tôi chỉ yêu anh ấy mà thôi!”

“Thật xin lỗi cha mẹ, con đã khiến hai người thất vọng rồi, xin cha mẹ hãy chúc phúc cho con.” Lưu Đắc Chí cầm microphone nhìn về phía Lưu Khang Thái, phóng viên không ngừng chụp ảnh, anh ta vô cùng kiên quyết và mạnh mẽ tỏ rõ quan điểm, “Dù không được cha mẹ chúc phúc, con vẫn sẽ kiên định với ý kiến của mình, sẽ không kế thừa gia nghiệp, cũng sẽ không cưới người mà cha mẹ đã sắp xếp cho con, con không muốn làm cô gái nào tổn thương nữa.”

Lưu Đắc Chí bỏ microphone xuống xoay người rời đi, phóng viên đuổi theo sau, bỏ lại Lưu Khang Thái đau khổ ngồi đó, Trương Phụng Chi đã sớm khóc ngất rồi.

Phong Tiêu Dã dùng remote chuyển sang kênh hoạt hình, Vương Dĩ Cầm khẽ nâng khóe môi, cô quen biết Lưu Đắc Chí đã nhiều năm, đây là lúc cô thấy anh ta phong độ, đẹp trai nhất.

“Chị ơi, chú đó sao vậy?” Tuy Diễm Diễm không hiểu TV nói gì, nhưng cô bé đã từng thấy chú này khóc ở văn phòng, không nhịn được lo lắng hỏi.

“Chú đó không sao đâu, chú đó rất tốt.” Vương Dĩ Cầm lén nhìn Phong Tiêu Dã, anh đang nhìn chằm chằm TV, dáng vẻ tựa như rất chuyên chú xem phim hoạt hình, cô kéo tay anh choàng lên vai cô, rúc vào ngực anh cùng nhau xem TV.

Xem phim hoạt hình xong, khi Phong Tiêu Dã vừa lừa Diễm Diễm ngủ xong thì Alice về.

Đầu tiên cô ta ấn muốn hư cả chuông cửa, sau đó lại cãi lộn, giả ngây giả dại ôm chặt Phong Tiêu Dã không buông tay, Phong Tiêu Dã gỡ tay Alice ra khỏi người anh rồi lôi cô vào phòng tắm, xối nước lạnh cho cô ta tỉnh rượu rồi đóng cửa lại quay về phòng mình.

Vương Dĩ Cầm đang chuẩn bị đồ đi tắm cho Phong Tiêu Dã, trước đây việc này đều do Phong Tiêu Dã làm, từ hôm nay cô sẽ trở thành người vợ tốt, không cần giả vờ làm người phụ nữ mạng mẽ nữa, làm bà chủ gia đình mới là mong ước của cô, “Có phải anh đã hung dữ với Alice quá không?”

Lúc này bên ngoài rất âm ỉ, nhưng chồng cô muốn cô về phòng trước, cô đành nén lo lắng mà quay về phòng.

“Cô ấy bị chiều thành hư, nếu không dữ dần một chút sẽ không quản được cô ấy nữa.” Phong Tiêu Dã cầm lược chải đầu cho Vương Dĩ Cầm, đôi tay thô ráp cẩn thận vuốt tóc cô, dịu dàng giúp cô chải từng lọn tóc một.

Vương Dĩ Cầm muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại rồi thôi, chuyện anh em họ cô không muốn xen vào, để Phong Tiêu Dã xử lý cô cũng yên tâm.

“Anh định về Mỹ một chuyến.” Phong Tiêu Dã bỏ lược xuống, ngồi bên giường nắm lấy tay Vương Dĩ Cầm, “Anh đưa Alice về, nhân tiện đi gặp bác sĩ tim mạch nổi tiếng kia luôn, anh hy vọng anh ta sẽ đến Đài Bắc mổ cho Diễm Diễm.”

“Anh muốn đi bao lâu?” Nghĩ đến việc phải rời xa Phong Tiêu Dã, dù chỉ là một ngày, Vương Dĩ Cầm cũng cảm thấy không thể chịu nổi, cô cố gắng kiềm chế lo âu và khó chịu hỏi anh.

“Nếu nhanh thì ba ngày, nhiều nhất là một tuần thôi.” Phong Tiêu Dã kéo Vương Dĩ Cầm sát lại anh, hai tay ôm lấy chân cô, vùi đầu vào eo cô, “Anh sẽ nhanh chóng trở về, em ráng chăm sóc tốt cho Diễm Diễm, cho bản thân, chờ anh về rồi chúng ta không bao giờ phải cách xa nữa.”

“Được.” Vương Dĩ Cầm nghịch nghịch tóc Phong Tiêu Dã, tóc anh và lòng anh thật giống nhau, đều mềm mại như vậy.

Ngày hôm sau, Phong Tiêu Dã đặt vé chuyến bay tối, chuẩn bị đưa Alice về Mỹ.

Buổi sáng, Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm lên vườn hoa trên sân thượng, Diễm Diễm can đảm một mình đi xuống lấy đồ uống cho hai người, vì tầng cao nhất tòa nhà chỉ có căn hộ của họ, mà từ đó lên sân thượng chỉ hơn mười bậc thang nên không có thang máy lên đây, mọi lần lên xuống cầu thang đều là Phong Tiêu Dã đi cùng với Diễm Diễm.

Không ngờ vài phút sau dưới lầu đã truyền đến tiếng Diễm Diễm thét chói tai, tiếp theo là tiếng kêu của Alice, Phong Tiêu Dã liền vứt cốc chạy xuống, Vương Dĩ Cầm cũng hoảng sợ chạy theo anh.

Thân thể Diễm Diễm nằm ở cửa nhà, Alice lui vào góc tường, dưới chân là một cái mặt nạ trông rất dữ tợn, “Em không chạm vào nó, em không chạm vào nó...”

“Em đã làm gì cô bé rồi?” Lúc Vương Dĩ Cầm bế Diễm Diễm lên thì Phong Tiêu Dã đã nắm lấy cổ áo Alice giật dữ chất vấn.

“Em thật không chạm vào nó, em chỉ muốn dọa nó thôi...” Alice cũng bị phản ứng của Diễm Diễm làm hoảng sợ.

“Cô bé có bệnh tim, sao có thể chịu được sự dọa dẫm của em chứ!” Phong Tiêu Dã hung hăng đẩy Alice ra, đón lấy thân thể mềm mại của Diễm Diễm, “Mau gọi cấp cứu!”

“Dạ.” Vương Dĩ Cầm lau lau nước mắt, chạy vào nhà gọi cấp cứu.

Diễm Diễm được xe cứu thương đưa đến bệnh viện Nguyên Thịnh, sau khi kiểm tra, bác sĩ nhìn Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm lắc lắc đầu, “Đứa bé này còn nhỏ, cần nhanh chóng làm phẫu thuật, nếu không về sau tình trạng này sẽ xảy ra ngày càng thường xuyên.”

Phong Tiêu Dã nhìn Diễm Diễm tái nhợt trên giường bệnh, tay nắm chặt lại.

“Diễm Diễm, Diễm Diễm...” Vương Dĩ Cầm cố nén nước mắt, đau lòng gọi tên Diễm Diễm.

12. Chương 12

Đêm đó, Phong Tiêu Dã lo lắng vạn phần áp giải Alice lên máy bay còn Vương Dĩ Cầm ở lại bệnh viện chăm sóc Diễm Diễm, đợi Phong Tiêu Dã mang tin tốt lành về. uuquan.wordpress

Qua ba ngày, Phong Tiêu Dã gọi về hai cuộc điện thoại, lần đầu để báo anh đã đến Boston bình an, lần hai nói anh đã liên lạc được với Thân Đồ Trí, còn mấy lần sau đó Vương Dĩ Cầm nóng ruột gọi điện cho anh nhưng anh đều tắt máy. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm chưa bao giờ bối rối như thế, từ nhỏ đến lớn, cô đã rèn được tính cách độc lập kiên cường, chưa bao giờ dựa dẫm vào ai, mọi chuyện đều tự mình xử lý, song khi Phong Tiêu Dã vừa đi thì cô phát hiện cuộc sống của cô đã rối loạn hoàn toàn. uuquan.wordpress

Diễm Diễm đã tỉnh, bác sĩ nói cô bé phải nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa, tốt nhất là được phẫu thuật ngay, mỗi ngày cô bé đều hỏi cô mấy lần, “Khi nào thì anh trai về?” Vương Dĩ Cầm đã vô phương đối diện với ánh mắt thất vọng của cô bé. uuquan.wordpress

Ngày thứ ba sau khi cô rời khỏi Lưu thị, Lưu Khang Thái chuyển khoản một số tiền vào sổ tiết kiệm của cô, “Đây là thứ cháu đáng nhận được, nhà chúng ta đã nợ cháu quá nhiều.” Lưu Khang Thái thở dài hối lỗi. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm không từ chối, dù là Đường Quả Ốc hay Diễm Diễm, đều cần tiền. uuquan.wordpress

Một tuần sau, Lưu Đắc Chí làm thủ tục xuất viện cho Trương Hiến Dương xong thì có đến phòng bệnh thăm Diễm Diễm và Vương Dĩ Cầm. uuquan.wordpress

“Anh và Hiến Dương định ra nước ngoài đăng ký kết hôn, Lưu gia đã từ anh, tuy có tiệc cưới nhưng về sau anh có thể là chính mình, cảm giác này thật tốt.” Lưu Đắc Chí không e dè hạnh phúc nắm lấy tay Trương Hiến Dương, vết tích bão táp đã tan biến trên mặt, chỉ còn lại vẻ thông suốt thoải mái. uuquan.wordpress

“Chúc mừng anh.” Vương Dĩ Cầm thật vui thay cho Lưu Đắc Chí, “Em tin bác trai bác gái rồi cũng sẽ tha thứ cho anh, máu mủ ruột rà đâu dễ chối bỏ.” uuquan.wordpress

“Cảm ơn em.” Trương Hiến Dương cảm ơn từ đáy lòng, mấy năm nay anh cũng rất khổ sở khi phải lừa gạt Vương Dĩ Cầm, anh cũng biết tình cảm của anh và Lưu Đắc Chí sẽ không được chúc phúc, nhưng cắt đứt mối tình này thì anh lại làm không được, dù sao thì, cảm giác được tay trong tay cùng vợ mình đi dưới ánh mặt trời thật thỏa mãn biết bao. uuquan.wordpress

“Từ ‘cảm ơn’ em đã phải nghe rất nhiều lần rồi.” Vương Dĩ Cầm cố ý lườm một cái, ba người họ đã quen biết nhiều năm như vậy, nếu vứt bỏ hết mọi chuyện trong quá khứ thì họ có thể làm bạn tốt của nhau. uuquan.wordpress

“Tiểu Cầm, khi nào chồng em về?” Lưu Đắc Chí quan tâm hỏi. uuquan.wordpress

“Sẽ nhanh thôi.” Vương Dĩ Cầm rủ mày, che giấu nội tâm bất an của cô. uuquan.wordpress

Những ngày Phong Tiêu Dã không ở đây, một ngày đều dài như mấy năm, Vương Dĩ Cầm vừa hoảng sợ trấn an Diễm Diễm, vừa phải tìm mọi cách liên lạc với Phong Tiêu Dã, nhưng không có kết quả, mãi đến khi một luật sư mang về mặt nghiêm túc đi vào phòng bệnh. uuquan.wordpress

“Cô Vương, đây là đơn ly hôn của ông Phong, cô chỉ cần ký tên là đã hoàn thành thủ tục rồi.” Luật sư xử lý việc ly hôn không nhìn sắc mặt trắng bệch của Vương Dĩ Cầm mà lưu loát nói tiếp: “Cô chỉ cần ký vào đơn ly hôn là sẽ lập tức sở hữu một triệu tiền mặt và căn hộ ở trung tâm Đài Bắc.” uuquan.wordpress

Ngón tay Vương Dĩ Cầm run rẩy tiếp nhận đơn ly hôn, đọc đến trang cuối cùng, thấy được chữ ký của Phong Tiêu Dã, quả thật là chữ ký của anh! Cô đã từng thấy qua chữ viết của anh, “Phong Tiêu Dã đâu?” Giọng nói của Vương Dĩ Cầm cũng run rẩy như thân thể cô, tiếng nói quấy nhiễu giấc ngủ của Diễm Diễm, cô bé dụi dụi mắt ngồi dậy, “Chị Cầm, anh trai về rồi sao?” uuquan.wordpress

“Diễm Diễm ngoan, ngủ tiếp đi, chị và chú đây đang nói chuyện.” Bàn tay lạnh lẽo của Vương Dĩ Cầm đỡ Diễm Diễm nằm xuống, đắp chăn cho cô bé, hai chân mềm nhũn đi ra ngoài phòng bệnh, “Phong Tiêu Dã đâu?” uuquan.wordpress

Luật sư cũng biết cô sẽ hỏi vấn đề này, “Ông Phong đang ở Mỹ chuẩn bị hôn lễ nên việc ly hôn do tôi toàn quyền xử lý, cô chỉ cần ký tên thôi.” uuquan.wordpress

“Không! Tôi sẽ không ký!” Vương Dĩ Cầm ném lá đơn ly hôn đi như ném rác, “Tôi sẽ không ký, nếu muốn ly hôn thì anh ấy phải tự mình nói với tôi, còn không tôi sẽ không ký tên, tuyệt đối không.” Vương Dĩ Cầm kiên định nói. uuquan.wordpress

Luật sư không nói gì thêm, chỉ để lại đơn ly hôn rồi rời đi. uuquan.wordpress

Wương Dĩ Cầm ôm vai ngồi trên sofa, ngơ ngác nhìn khoảng không ngoài cửa sổ. uuquan.wordpress

Di động kêu hết lần này đến lần khác, mãi đến khi y tá tiêm cho Diễm Diễm nhắc nhở thì Vương Dĩ Cầm mới hoàn hồn nghe điện, khi biết đầu giấy kia là viện trưởng thì cô liền nước mắt giàn giụa. uuquan.wordpress

Viện trưởng Vương ngồi tàu lửa chuyển sớm nhất lên Đài Bắc, mới biết chuyện Diễm Diễm nhập viện và Phong Tiêu Dã đi Mỹ. uuquan.wordpress

“Viện trưởng, sao có thể như vậy? Sao anh ấy lại muốn ly hôn? Mọi chuyện rõ ràng đang tốt đẹp...” Đầu óc Vương Dĩ Cầm vô cùng rối loạn, hạnh phúc đến và đi quá nhanh khiến cô hoàn toàn không kịp chuẩn bị tâm lý, không biết nên giải quyết thế nào, “Viện trưởng, có phải con thể hiện rất kém cỏi không, nên Tiêu Dã hối hận? Con không phải người vợ tốt, việc nhà cũng không làm, ngay cả phòng bếp cũng không vào, nên anh ấy hối hận? Viện trưởng...” Vương Dĩ Cầm suy đoán lung tung, đầu óc hỗn loạn, nói năng không rõ. uuquan.wordpress

“Sẽ không đâu, Tiểu Dã sẽ không hối hận.” Viện trưởng Vương cũng hoảng sợ, đời này bà đã gặp nhiều người, nhiều chuyện, nên mới đồng ý cho Phong Tiêu Dã cưới Vương Dĩ Cầm, vì bà thấy Phong Tiêu Dã thật lòng, hai người lại có nền tảng tình cảm từ nhỏ, Tiểu Dã không thể thay đổi ý định nhanh như vậy, nhất định có hiểu nhầm gì đó. uuquan.wordpress

“Viện trưởng...” Vương Dĩ Cầm vùi mình vào trong lòng viện trưởng Vương khóc lớn, “Viện trưởng, nếu không có anh ấy, con không sống nổi nữa, con thật không muốn sống nữa, con ngay cả thở cũng không được...” Yêu và ỷ lại vào một người thật đáng sợ, nó ăn mòn sự độc lập và tự tin của cô, khiến cô chỉ biết dựa dẫm hoàn toàn vào Phong Tiêu Dã. uuquan.wordpress

Ngày hôm sau, Thân Đồ Trí về Đài Bắc, việc đầu tiên là đến Nguyên Thịnh làm kiểm tra lại lần nữa cho Điem Điem, sau khi nghiên cứu kết quả kiểm tra của Điem Điem liền đề ra phương án giải phẫu. uuquan.wordpress

“Yên tâm đi, với tình trạng hiện tại của Điem Điem chắc chắn ca phẫu thuật sẽ thành công, sau này cô bé sẽ lớn lên khỏe mạnh như những đứa trẻ khác thôi.” Thân Đồ Trí an ủi viện trưởng Vương và Vương Dĩ Cầm. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm mấy lần định mở miệng vẫn không dám hỏi. uuquan.wordpress

“Phong Tiêu Dã bây giờ thế nào?” Viện trưởng Vương biết Vương Dĩ Cầm muốn hỏi gì, vì Thân Đồ Trí là do Phong Tiêu Dã mời về, Phong Tiêu Dã còn thanh toán tất cả viện phí và chi phí phẫu thuật cho Điem Điem nữa. uuquan.wordpress

“Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ gặp anh Phong một lần, khi ấy anh ta cho tôi xem bệnh án của Điem Điem.” Thân Đồ Trí chỉ trở về mấy ngày để phẫu thuật cho Điem Điem rồi lại quay về Mỹ tiếp tục bảo vệ luận văn. uuquan.wordpress

“Cảm ơn anh, bác sĩ Thân Đồ, Điem Điem phải nhờ anh rồi!” Viện trưởng Vương trình trọng nắm tay Thân Đồ Trí cảm ơn. uuquan.wordpress

Ba ngày sau, ca phẫu thuật của Điem Điem tiến hành thuận lợi, sau khi Thân Đồ Trí giải phẫu xong thì dặn dò viện trưởng Vương và Vương Dĩ Cầm, thân thể Điem Điem chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì sẽ khỏe mạnh như người bình thường, không bao giờ tái phát nữa. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm nghe anh nói xong thì ngồi bệt xuống, nhiều ngày qua cô chống đỡ được là vì còn phải lo chuyện phẫu thuật cho Điem Điem, bây giờ chuyện Điem Điem đã được giải quyết, cô nên làm gì bây giờ? uuquan.wordpress

Điem Điem vừa hết thuốc mê tỉnh dậy đã hỏi ngay anh trai đâu rồi. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, viện trưởng Vương đau lòng xoa trán Điem Điem an ủi cô bé, lo lắng nhìn về phía nhà vệ sinh. uuquan.wordpress

Ngày hôm sau, lúc viện trưởng Vương đang rót nước cho Điem Điem uống thì Vương Dĩ Cầm vốn đang mệt mỏi chẳng có chút tinh thần nào ngồi ở sofa bỗng đứng phắt dậy, “Con muốn sang Mỹ tìm anh ấy!” uuquan.wordpress

Viện trưởng Vương tuy lo lắng nhưng không ngăn cản ý định của Vương Dĩ Cầm, bảo cô hãy yên tâm đi, gặp Tiêu Dã thì nhớ hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì, nếu có hiểu nhầm thì hãy cởi bỏ, phải đáp ứng viện trưởng, cho dù xảy ra chuyện gì thì cũng phải trở về bên viện trưởng. Biểu hiện mấy hôm nay của Vương Dĩ Cầm khiến bà rất lo lắng, sợ Vương Dĩ Cầm nghĩ quẩn. uuquan.wordpress

Đây không phải là lần đầu Vương Dĩ Cầm ra nước ngoài, nhưng lại là lần mà cô căng thẳng nhất. Trên máy bay cô không ăn gì, luôn ngây người ngồi một chỗ, trong đầu hiện lên những đoạn kí ức về Phong Tiêu Dã, từ những chuyện ngày xưa của hai người đến những chuyện diễn ra sau khi hai người gặp lại cô đều nhớ rõ, anh đối xử với cô tốt như vậy, cô còn chưa kịp đáp lại tình yêu của anh, sao hai người có thể ly hôn chứ? uuquan.wordpress

Không. Cô tin rằng hai người sẽ lại ở bên nhau, trước đây đều là anh trả giá vì hôn nhân của hai người, bây giờ đến lượt cô. Sau khi suy nghĩ và hồi tưởng suốt chuyến bay dài, Vương Dĩ Cầm càng thêm kiên định quyết tâm sẽ cố gắng vì tình yêu của mình, vừa ra khỏi sân bay cô liền bắt taxi chạy thẳng đến chỗ Alice. Mãi đến khi bước khỏi taxi, đứng trước công ty Howson, Vương Dĩ Cầm mới hiểu rõ gia đình Alice giàu có đến mức nào. Không biết do tòa nhà quá cao lớn bề thế, hay do mệt mỏi vì đi xa và chênh lệch múi giờ mà khi ngẩng đầu nhìn tòa nhà, Vương Dĩ Cầm bỗng thấy hoa mắt chóng mặt. uuquan.wordpress

Gặp Phong Tiêu Dã thật không dễ dàng như trong tưởng tượng của cô, tiếp tân công ty rất tuân thủ nguyên tắc nếu khách không có hẹn trước sẽ không cho gặp mặt. Vương Dĩ Cầm đành phải ngồi đợi ở ghế sofa dưới sảnh Howson. Tiếp tân lễ phép đưa cho cô một ly nước ấm, Vương Dĩ Cầm cầm lấy uống một ngụm lớn, lúc ấy mới phát hiện cơ thể cô đã thiếu nước đến vậy, mệt mỏi đến vậy, nhưng cô không thể buông lỏng tâm trí được, cô phải gặp được Phong Tiêu Dã. uuquan.wordpress

Khi một người đàn ông trung niên da trắng bước ra khỏi thang máy, Vương Dĩ Cầm liền cố áp chế mệt mỏi chặn đường ông ta. Cô đã từng thấy người đàn ông này, chính ông ta đã cùng vợ đến Đường Quả Ốc mang anh Tiểu Dã của cô đi, khiến hai người phải chia lìa mười mấy năm. uuquan.wordpress

“Ông Howson.” Vương Dĩ Cầm vừa mở miệng nói chuyện thì máu tươi đã trào ra từ những kẽ môi khô nứt. uuquan.wordpress

“Là cô à?” Bởi vì cưới vợ là người Trung Quốc nên tiếng Trung của Anthony Howson không tệ lắm. Ông ta liếc nhìn Vương Dĩ Cầm, trong mắt ngập tràn cao ngạo. uuquan.wordpress

“Tôi muốn gặp Phong Tiêu Dã, xin hãy cho tôi gặp Phong Tiêu Dã.” Vương Dĩ Cầm kéo cánh tay Howson thỉnh cầu. uuquan.wordpress

“Cô còn muốn gặp nó làm gì? Nó sẽ cưới Alice.” Anthony Howson chau mày, nhìn Vương Dĩ Cầm như nhìn ruồi bọ vậy. uuquan.wordpress

“Tôi muốn gặp Phong Tiêu Dã, nếu không tôi quyết không ký vào lá đơn ly hôn đó.” Vương Dĩ Cầm kiên định đón lấy ánh nhìn của Anthony Howson. uuquan.wordpress

Anthony Howson cau mày suy nghĩ vài giây rồi đồng ý cho Vương Dĩ Cầm lên xe của ông ta. uuquan.wordpress

Không khí lạnh lẽo bao trùm chiếc xe, Vương Dĩ Cầm ngồi cạnh Anthony cố thẳng lưng ngăn không cho chính mình run lên, vẻ hốt hoảng lẫn đầy đẫy mắt, thứ duy nhất khiến cô còn sức lực để chống đỡ chính là tình yêu cô dành cho Phong Tiêu Dã. uuquan.wordpress

Xe chạy khỏi khu phố xá buôn bán phồn hoa, tiến vào một trang viên ở ngoại ô thành phố. Tầm biến đề “Trang viên Howson” sừng sững uy phong lẫn trong mây tước cửa trang viên khiến tim Vương Dĩ Cầm lại càng đập nhanh, xe chạy đến nửa giờ sau thì mới nhìn thấy nóc nhà của gia đình Howson. Cuối cùng xe dừng trước cửa căn biệt thự bốn tầng. Khi Vương Dĩ Cầm ngược nhìn sảnh trước biệt thự rộng lớn như quảng trường có suối phun biến hóa theo nhạc, rồi lại nhìn đám người đang dọn dẹp ở đó thì cô lại càng căng thẳng hơn, cô nắm chặt nắm tay xuống xe, đứng thẳng lưng, dùng tư thế kiêu ngạo nhất để bước vào nhà Howson. uuquan.wordpress

Anthony Howson đưa cặp xách cho quản gia, dặn dò ông ta một câu rồi chẳng thèm để ý gì xoay người rời đi. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm bắt lực đứng trơ trọi ở sảnh lớn trống trải xa hoa của căn biệt thự. uuquan.wordpress

“Em đến đây làm gì?” Phong Tiêu Dã xuất hiện ở lầu hai, Alice đang đứng bên cạnh ôm anh, dùng ánh mắt của kẻ chiến thắng nhìn Vương Dĩ Cầm. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm muốn gọi “Ông xã!”, muốn gọi “Anh Tiểu Dã!”, muốn làm nũng, muốn thét chói tai, muốn oán trách, nhưng cuối cùng cô chẳng làm gì hết, chỉ ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Dã cao cao tại thượng đứng trên đó. uuquan.wordpress

Anh mặc Âu phục đen đi kèm với áo sơ mi trắng, nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt lạnh lùng xa cách đầy phức tạp. Alice cao gầy tinh tế bên cạnh anh mặc một bộ váy ngắn màu trắng, thoát nhìn họ rất xứng đôi với nhau, so với cô nhỏ bé đứng dưới này hoàn toàn không cùng chung một thế giới. uuquan.wordpress

“Những gì cần nói anh đã nói rõ ràng với luật sư, em chỉ cần ký tên là được rồi.” Phong Tiêu Dã vừa nói vừa nắm chặt thành ban công chạm trở kiểu cổ, Alice thấy vậy liền kéo cánh tay anh. uuquan.wordpress

“Không muốn, em không muốn ký tên, cũng không muốn ly hôn.” Tiếng nói Vương Dĩ Cầm run rẩy nhưng kiên định vang lên giữa sảnh lớn trống trải. uuquan.wordpress

Phong Tiêu Dã gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng bệch gầy yếu của Vương Dĩ Cầm, “Thật xin lỗi, hôn nhân của chúng ta thật sự không thể tiếp tục nữa.” Bàn tay nắm thành bàn công của anh càng thêm dùng sức. uuquan.wordpress

“Vì sao? Em biết lúc trước biểu hiện của em không tốt, em không phải là người vợ tốt, nhưng em sẽ cố gắng sửa đổi, em sẽ học cách làm việc nhà, em sẽ chăm sóc anh thật tốt.” Vương Dĩ Cầm bối rối nói. Cô không muốn khóc, cô biết nước mắt chỉ có thể đổi lấy sự thương hại chứ không giành được tình yêu, song nước mắt lại không chịu nghe lời vẫn cứ rơi xuống, “Em nhất định sẽ làm một người vợ tốt, anh có thể cho em một cơ hội nữa được không?” uuquan.wordpress

“Thật xin lỗi.” Mu bàn tay Phong Tiêu Dã đã nổi lên gân xanh, vẻ mặt anh lại càng thêm cứng ngắc. uuquan.wordpress

“Vì sao? Là anh không còn thương em nữa? Hay trước giờ anh chưa bao giờ yêu em, anh chỉ coi em một thứ đồ chơi ngắn ngủi thôi?” Phản ứng lạnh lùng của Phong Tiêu Dã khiến Vương Dĩ Cầm vô cùng đau đớn, cô cảm thấy mình như một vật nuôi bị vứt bỏ, đang khẩn cầu sự thương hại của chủ nhân vậy. uuquan.wordpress

“Thật xin lỗi.” Phong Tiêu Dã không nhìn cô. Khuôn mặt điềm đạm đáng yêu của Vương Dĩ Cầm dần dần lạnh xuống. Sở dĩ cô có dũng khí đến đây tranh đấu là vì cô tin rằng anh yêu cô, song nếu anh đã không còn thương cô nữa thì sự tranh đấu của cô có khác gì dây dưa đâu, giờ đây, ngay cả hy vọng muốn nghe chính miệng anh yêu cầu ly hôn cô cũng không màng đến nữa.

13. Chương 13

“Được, em ký.” Vương Dĩ Cầm nhắm mắt lại, cố dần lòng không khóc. Cô không muốn để Phong Tiêu Dã thấy dáng vẻ tuyệt vọng và nhếch nhác của cô, cho dù phải ly hôn, cô vẫn sẽ luôn biết ơn những dịu dàng và yêu thương mà anh đã cho cô suốt trước. Nếu nhất định phải chia tay, cô hy vọng anh sẽ khắc ghi hình ảnh cô mỉm cười vui vẻ. uuquan.wordpress

Quản gia lặng lẽ bước vào từ cửa hông đưa cho Vương Dĩ Cầm một cây bút và hai bản đơn ly hôn mà Phong Tiêu Dã đã ký tên từ trước. Vương Dĩ Cầm cẩn thận nhận lấy cây bút, run rẩy ký tên, mỗi nét bút chuyển động như một nhát dao cứa vào tim cô. uuquan.wordpress

Sau khi qua loa ký tên xong, cô đem bút trả lại cho quản gia, ông ta lập tức cầm hai bản đơn ly hôn đi ngay. uuquan.wordpress

Lúc này, sảnh lớn nhà Howson vô cùng im ắng. Vương Dĩ Cầm từ từ ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Dã vẫn đang đứng lặng nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt thâm trầm. Cô dùng tất cả sức lực còn lại của mình để nở một nụ cười thật tươi: “Tạm biệt, em hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ... gặp lại nữa.” Nói xong, Vương Dĩ Cầm xoay người thất thểu chạy đi. uuquan.wordpress

Phong Tiêu Dã vội chạy theo cô vài bước xuống cầu thang song lại dừng lại giữa chừng, chắc cô không biết dáng vẻ tươi cười kia của cô còn khó coi và đáng thương gấp nhiều lần so với khóc. uuquan.wordpress

Phong Tiêu Dã đâm mạnh vào tường, chưa bao giờ anh ghét bỏ bản thân nhiều như lúc này. Anh đã mong muốn biết bao được đem hạnh phúc đến cho Vương Dĩ Cầm, vậy mà ngay cả việc bảo vệ cô anh cũng không làm được, ngược lại còn mang đến đau khổ cho cô. uuquan.wordpress

“Cô ta đã đi rồi, các người cũng đã ly hôn. Anh cưới em sẽ không phải hối hận đâu.” Nét mặt Alice méo mó vì ghen tỵ khi nhìn thấy phản ứng của Phong Tiêu Dã. Cô ta hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại sau đó ôm lấy Phong Tiêu Dã từ đằng sau, dán mặt vào lưng anh. uuquan.wordpress

“Tránh xa tôi một chút đi.” Phong Tiêu Dã túm lấy cánh tay Alice lôi cô ta ra khỏi người anh mà chẳng thèm để ý đến sự tổn thương trong mắt cô nàng. Kể từ khi bọn họ quyết dùng cách này để ép anh phải ly hôn thì mọi yêu thương mà anh dành cho họ đều tan biến. uuquan.wordpress

“Anh phải tin rằng em mới là người yêu anh nhất.” uuquan.wordpress

“Nhưng tôi không yêu cô.” Phong Tiêu Dã lạnh lùng ngắt lời Alice, “Nếu Vương Dĩ Cầm không về đến Đài Bắc an toàn, ngày mai tôi gọi điện về Đài Bắc mà không gặp cô ấy thì chắc chắn tôi sẽ làm cho các người hối hận.” Phong Tiêu Dã lạnh giọng nói với dì Lan đang im lặng ngồi trên xe lăn. uuquan.wordpress

Dì Lan né tránh cái nhìn nóng rực của Phong Tiêu Dã, bà không muốn sự tình đến nông nổi này, song lại không thể không làm như vậy. Vì hạnh phúc của đứa con gái duy nhất, bà nguyện ý bán linh hồn cho quỷ dữ. uuquan.wordpress

“Anh chỉ cần cưới em thì nhà em sẽ không gây rắc rối cho cô ta nữa.” Alice nói một cách vô tình. uuquan.wordpress

“Alice, cô thật sự cảm thấy tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho cô sao?” Ánh mắt Phong Tiêu Dã chuyển từ dì Lan sang Alice, túm lấy cổ tay đang muốn chạm lên người anh của cô ta. uuquan.wordpress

“Em chắc chắn sẽ hạnh phúc, từ trước tới nay em vẫn luôn muốn được gả cho anh.” Cổ tay Alice bị nắm đau, cô ta ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Dã, dùng ánh mắt quyết tuyệt như thiêu thân lao đầu vào lửa nói, “Đây là thứ anh nợ em, vì anh mà em bị kẻ khác bắt cóc, anh nhất định phải trả cho em!” uuquan.wordpress

“Mấy người cảm thấy cuộc hôn nhân có được bằng cưỡng ép sẽ có hạnh phúc à?” Phong Tiêu Dã lại nhìn về phía dì Lan đang ngồi trên xe lăn ở phía sau Alice. uuquan.wordpress

Dì Lan không biết phải trả lời Phong Tiêu Dã thế nào, bà không nghĩ Phong Tiêu Dã sẽ kháng cự việc kết hôn với Alice như vậy, bà nghĩ cho dù anh không yêu Alice, song cũng có cảm tình với cô ta, sẽ vì những gì mà cô ta từng phải chịu đựng mà cưới cô ta, bảo vệ cô ta, mang hạnh phúc đến cho cô ta. Song lần này khi Phong Tiêu Dã bị Alice tìm về thì mọi chuyện đã vượt khỏi dự đoán của bà. uuquan.wordpress

Phong Tiêu Dã buông cổ tay Alice ra, bước qua dì Lan về phòng, hai gã da đen cường tráng liền đi theo canh giữ ở cửa phòng anh. uuquan.wordpress

Anh biết anh có lỗi với Alice, có lỗi với dì Lan. Nhưng vì sao bọn họ lại muốn để anh biến sự áy náy thành oán hận chứ? Vì sao muốn dùng cách thức tàn nhẫn đến vậy để cướp đi hạnh phúc của người khác? Vì sao lại khẳng khái cho rằng ép buộc sẽ đạt được hạnh phúc? uuquan.wordpress

Mười một năm trước, khi anh đang học kinh tế ở Đại học Pennsylvania, Alice đã từ Boston đến thăm anh. Nhưng vì anh không nghe điện thoại nên đã không đi đón Alice khiến Alice vừa đến Philadelphia thì đã bị bắt cóc. Năm tháng sau, khi nhà Howson trả mấy trăm vạn đô la tiền chuộc thì mới tìm thấy Alice ở Nam Phi, một kẻ giàu có ở Yemen đã mua Alice từ chỗ bán đấu giá về để tra tấn bốn ngày. uuquan.wordpress

Khi được cứu ra, Alice đã bị tra tấn thành người tàn phế, hề nhìn thấy đàn ông là sợ hãi, trải qua mấy năm điều trị tâm lý mới thoát khỏi bóng ma ấy. Kể từ đó, Phong Tiêu Dã cũng không quay về nhà Howson nữa. Một tháng sau khi Alice bị bắt cóc, Phong Tiêu Dã rời khỏi trường đại học Pennsylvania, sau đó anh thi đậu học viện cảnh sát Boston, trở thành cảnh sát quốc tế nằm vùng, anh đã phải nỗ lực một cách phi thường, vì gương mặt châu Á này vốn không mang lại ưu thế cho anh. uuquan.wordpress

Anh để lại một lá thư, rời khỏi nhà Howson, mục tiêu của anh là muốn tìm ra kẻ đứng sau chuyện bắt cóc Alice. uuquan.wordpress

Từ đó về sau, anh bước trên con đường không lối về. Anh đến Tam Giác Vàng, Trung Đông, đến những khu vực có tội phạm nguy hiểm nhất, trải qua huấn luyện khắc nghiệt nhất, kháng cự sự hấp dẫn của tiền tài, ma túy, sắc đẹp. Mãi đến khi băng nhóm bắt cóc Alice bị anh đánh bại, anh mới rút lui khỏi tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế. uuquan.wordpress

Dù vậy, sự hổ thẹn của anh với dì Lan và Alice vẫn không cách nào tan biến được, những tổn thương mà bọn bắt cóc đã gây ra cho Alice vĩnh viễn không thể bù đắp. uuquan.wordpress

Anh không dám trở về, không dám gặp lại họ. uuquan.wordpress

Mãi đến khi Alice tìm ra anh rồi anh cùng cô ta về Mỹ, vốn dĩ anh chỉ định thăm dì Lan một chút và tìm được bác sĩ cho Diễm Diễm sẽ trở về ngay, ngờ đâu dì Lan lại lấy tình nghĩa ra để cưỡng ép anh, yêu cầu anh phải cưới Alice, nếu không sẽ cho Vương Dĩ Cầm ném trái tất cả những thứ tra tấn mà Alice đã từng phải gánh chịu. uuquan.wordpress

Anthony cho anh xem một đoạn băng ghi hình Vương Dĩ Cầm, và bản ghi chép tỉ mỉ về hoạt động của cô sau ngày anh đi, bao gồm lộ trình một ngày của cô, dáng vẻ cô chăm sóc Điềm Điềm, an ủi Điềm Điềm, ngay cả giọng nói ngọt ngào yếu ớt của Điềm Điềm hỏi khi nào anh về, cũng vang lên vô cùng rõ ràng trong đoạn băng. uuquan.wordpress

Anh biết Anthony muốn dùng thứ này để uy hiếp anh, anh không ngờ ông ta đã gài người cạnh Vương Dĩ Cầm nhanh như vậy, khoảng cách giữa hai người qua xa xôi khiến anh không dám liều lĩnh, anh sợ cô sẽ bị thương. uuquan.wordpress

Mọi hồ thẹn và biết ơn của anh với nhà Howson đều tan biến vì chuyện này, anh lập tức bị giam lỏng, nhà Howson ười hai người theo sát anh, anh bị nhốt ở nhà Howson, hơn nữa không thể không đồng ý với Anthony sẽ ly hôn với Vương Dĩ Cầm. uuquan.wordpress

Anh không còn cách nào khác đành nhờ Tô Y Dương tạm thời bảo vệ Vương Dĩ Cầm, nhưng anh lại không ngờ cô gái ngọc ngà này lại chạy đến Mĩ, vô cùng đáng thương cầu xin anh đừng ly hôn. uuquan.wordpress

Khoảnh khắc đó, anh thật xúc động muốn thiêu rụi nhà Howson. uuquan.wordpress

Anh sẽ không đời nào phụ bạc tình yêu và hy vọng của Vương Dĩ Cầm. Việc anh đồng ý ly hôn chỉ là kế sách tạm thời cho đến khi anh tìm được cơ hội phản kích. Còn khi chưa nghĩ ra biện pháp nào, cho dù anh có chạy thoát thì Vương Dĩ Cầm cũng không thể trốn khỏi bàn tay của Anthony. uuquan.wordpress

Anh là vật tế mà vợ chồng Howson hiến cho Alice. uuquan.wordpress

Phong Tiêu Dã đứng dưới vòi hoa sen, để cho dòng nước lạnh chảy dọc cơ thể, nhớ đến Vương Dĩ Cầm. Cô đã gây đi rất nhiều, trông tiêu tụy không thể tả. Thấy cô như vậy khiến anh vô cùng đau lòng, hận mình không thể lập tức chạy đến hôn lên nước mắt của cô. Song tất cả những gì mà anh có thể làm là bất lực đứng trên lầu hai tuy treo đầy tranh cổ nổi tiếng nhưng lại chẳng có chút hơi ấm của tình người nào, nắm lấy thành ban công lạnh lẽo mà nhìn cô khóc lóc trong tuyệt vọng. uuquan.wordpress

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi...” Nước mắt nóng bỏng thấm ướt khuôn mặt Phong Tiêu Dã, “Anh yêu em, anh chỉ yêu mình em...” uuquan.wordpress

Từ lúc bị Anthony uy hiếp, Phong Tiêu Dã bắt đầu mắc chứng mất ngủ, mỗi đêm đều mở mắt nhìn chằm chằm trần nhà. uuquan.wordpress

Đây là căn phòng anh từng ở mười bốn năm về trước, khi ấy cảm thấy nó thật ấm cúng, mà giờ đây lại cảm thấy đây là phòng giam của mình. Anh không muốn nhớ tới vẻ mặt khổ sở và buồn thảm của dì Lan, không muốn nhớ tới sự tươi cười đắc ý vì sắp có được anh của Alice. Anh chỉ muốn nhớ đến Vương Dĩ Cầm, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô khi còn nhỏ, cho đến khi gặp lại cô, cưới cô, sống cùng cô... đến tận ngày mất đi cô... uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong thứ ánh sáng lơ mơ, cô cảm giác có một đôi mắt sáng quắc đang nhìn cô chằm chằm, “Ai vậy?” uuquan.wordpress

Cô nhớ rõ, sau khi ra khỏi biệt thự nhà Howson, khi quần gia muốn đưa cô ra sân bay thì cô đã từ chối, cô không muốn liên quan gì đến nhà Howson nữa. Cô đi qua vườn hoa nhà Howson, cứ thẫn thờ bước dọc theo hàng cây phía trước. Cho đến khi hai chân tê dại, sắc trời chuyển tối thì cô té xỉu không còn biết gì nữa. Cô còn nhớ rõ, ánh trăng trước khi cô mất đi cảm giác tuy vô vàn trong trẻo song cũng đầy hồ hững lạnh lùng. uuquan.wordpress

“Mày là người nào trong nhà Howson vậy?” Một giọng nói chuẩn Anh phát ra trong không gian nhỏ hẹp, gã đàn ông ngồi ở góc sáng sủa của căn phòng bỗng đứng dậy đi về phía Vương Dĩ Cầm. uuquan.wordpress

Căn phòng chật hẹp chỉ có một ngọn đèn leo lét, Vương Dĩ Cầm nheo mắt lại, nhìn về phía gã ngoại quốc gầy yếu, đôi mắt xanh biếc của gã khiến cô bất giác thấy sợ hãi, “Tôi không quen biết gia đình Howson.” uuquan.wordpress

“Ông là ai? Tại sao tôi lại ở đây?” Vương Dĩ Cầm định đứng dậy nhưng nhận ra mọi chỗ trên thân thể cô đều đau nhức, mềm nhũn, đầu óc choáng váng, cả người nóng như lửa đốt. uuquan.wordpress

“Mày không cần biết tao là ai, nếu ở rừng cây tao không thấy mày và mang mày về đây thì chắc mày đã bị sói đói trong rừng ăn thịt rồi.” Gã đàn ông nhếch môi, nở một nụ cười khiến Vương Dĩ Cầm lạnh tóc gáy. uuquan.wordpress

“Nơi này có sói sao? Rốt cuộc ông là ai?” Tiếng gõ cửa trầm thấp đột ngột vang lên ngắt lời gã đàn ông đang định đáp lời cô, gã đồng tai lên nghe ngóng một chút, xác nhận đó là tiếng gõ cửa có quy luật như trong giao ước mới quay đầu cảnh cáo Vương Dĩ Cầm, “Mày ngoan ngoãn ở đây, tốt nhất đừng phát ra tiếng động gì, nếu không tao sẽ giết mày ngay lập tức.” Dứt lời, gã xoay người bước ra khỏi căn phòng tối om. uuquan.wordpress

Nghe thấy tiếng đóng cửa nặng nề vang lên, Vương Dĩ Cầm cố áp chế sợ hãi đi theo gã đàn ông. Cô thấy gã đi vào hành lang rộng chưa đến hai mét, bước lên cầu thang dốc ngược ở cuối hành lang, rồi khuất dạng sau cánh cửa gỗ ở đỉnh cầu thang. Vương Dĩ Cầm khẽ đẩy thử thì phát hiện cửa phòng đã bị khóa chặt rồi. uuquan.wordpress

Cô vội quay lại với không gian nhỏ hẹp trong tầng hầm, với ngọn đèn leo lét tỏa sáng mù mờ. uuquan.wordpress

Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng Vương Dĩ Cầm, cô không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Trước khi té xỉu cô vẫn đang đắm chìm trong nỗi thống khổ mất đi Phong Tiêu Dã, song vừa tỉnh lại đã thấy mình bị nhốt dưới tầng hầm mà bốn phía toàn là đá, cô rất sợ hãi. uuquan.wordpress

Gã đàn ông nói giọng chuẩn Anh kia thoát nhìn thật u ám, gã nói “Nếu không tao sẽ giết mày ngay lập tức”, như vậy cho dù cô không phát ra tiếng động nào như lời gã nói thì sớm hay muộn gã cũng sẽ giết cô. uuquan.wordpress

Nghe ý tứ trong lời gã thì hình như gã có thù hận gì đó với gia đình Howson, vì sao gã lại bắt cô tới đây? Nếu cô nói cho gã cô cũng hận nhà Howson thì gã có thả cô ra không? uuquan.wordpress

Lúc trước, cô đau lòng đến nghẹt thở, không muốn sống nữa, thậm chí mong mình có thể lập tức chết đi để giải thoát khỏi nỗi đau tận xương tủy này, mà lúc này đây, cô lại bị một gã đàn ông xa lạ khống chế, lúc nào cũng có thể mất mạng. Phải chăng ông trời muốn thành toàn cho nguyện vọng của cô? uuquan.wordpress

Nếu vậy, cô sẽ không còn phải khắc khoải nhớ nhung Phong Tiêu Dã nữa. uuquan.wordpress

Cô muốn gặp lại Phong Tiêu Dã một lần, trước khi đi cô đã nói với anh “Không bao giờ... gặp lại nữa” hoàn toàn không phải lời nói thật, khi ấy do cô quá đau lòng nên mới nói như vậy. uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm cắn môi để chính mình bình tĩnh lại, cô lại lần mò đi lên cầu thang, áp tai vào khe hở trên cánh cửa gỗ nghe ngóng. uuquan.wordpress

“Mày không thể trốn ở đây nữa, tin đồn bên ngoài đã lan ra rồi.” uuquan.wordpress

Vương Dĩ Cầm thoáng sửng sốt, cô có ấn tượng rất sâu sắc với giọng nói vừa lạnh lùng vừa cao ngạo này, sao lão ta lại ở đây? Lão ta và gã đàn ông thâm trầm kia có quan hệ gì với nhau? uuquan.wordpress

“Mày chỉ cần đưa tao đến Nam Phi, tao thề sẽ không gây rắc rối ày nữa, quan hệ của chúng ta sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật.” uuquan.wordpress

“Thế nhớ đâu?” Anthony Howson đưa mắt hung hăng nhìn về phía Sam vì lần trốn mà trở nên gầy yếu chột vạt. uuquan.wordpress

“Chờ tao đến Cape Town bình an, nhận được mười triệu đô la của mày, tao sẽ đưa thể nhớ ày.” Sam ngồi trên chiếc giường đơn nhún vai nói, bây giờ gã không thể tin tưởng ai được nữa, gã chỉ còn có thể tin chính gã. uuquan.wordpress

“Mày đừng có quá đáng!” Anthony Howson tức giận hét lên: “Mày hại con gái tao ra nông nổi như vậy, tao đã muốn bắn chết mày từ lâu rồi!” uuquan.wordpress

“Mày nhớ không nhầm chứ? Chính mày đã hại con gái mày mới đúng! Nếu không phải mày muốn nuốt trọn món tiền kia, tao sẽ bắt con gái mày để trút giận sao?” Từ trước đến giờ Sam luôn là kẻ không sợ trời không

sợ đất, cho dù giờ đây đang lâm vào khốn quẫn mặt gã vẫn không đổi sắc, gã nắm trong tay rất nhiều nhược điểm của những kẻ giàu có, chỉ cần gã tùy tiện yêu sách thì cũng đủ để làm lại cuộc đời. uuquan.wordpress

“Mày...” Anthony Howson không lúc nào không hối hận vì lúc trước đã bị ma quỷ đưa đường mà hợp tác với Sam, cung cấp tiền viện trợ cho gã, giúp gã rửa tiền, dắt mối làm ăn,... Những chuyện này khiến lão kiếm được món lợi khổng lồ, song cũng khiến lão vì thế mà luôn sống trong sợ hãi. Thậm chí vì một lần chia tiền không ưng ý sau khi rửa tiền mà Sam đã nhẫn tâm bắt cóc Alice, đối xử với cô như với đám con gái nhà nghèo khác, bán cho kẻ giàu có làm đồ chơi. uuquan.wordpress

Cho nên giờ đây dù có phải trả giá đắt đến mức nào, lão cũng phải giúp Alice giành được Phong Tiêu Dã, đây là lão nợ cô, vì ngay cả dũng khí thắng thần nhận lỗi với cô lão cũng không có. uuquan.wordpress

Sam là quả bom ghim chặt trong lòng lão, hơn nữa gã lại đang giữ thẻ nhớ có liên quan đến tội lỗi của lão. Lão lo sợ gã bị bắt sẽ khai ra lão nên đành chấp nhận cứu gã ra khỏi đảo Địa Ngục, cho gã mười triệu đô la để làm lại cuộc đời.

14. Chương 14

Lão quyết định sẽ giết Sam, nhưng lão phải lấy được chứng cứ về việc cấu kết của hai người trước đã, một khi chứng cứ đó bị phát hiện thì nhà Howson cũng tiêu đời theo. Hơn nữa, nếu Alice và Lan Hình biết được những việc lão đã làm thì ngay cả người thân lão cũng không còn.

“Tao biết mày có cách mà, mau sắp xếp đi, tao nghĩ chắc mày cũng không muốn tao bị bọn Interpol tóm được trong địa bàn của mày chứ?”

“Bây giờ bên ngoài đang tra xét rất gắt gao, Interpol đã phát lệnh truy nã mày trên toàn cầu rồi.” Việc tra xét này chỉ là thứ yếu, còn lý do chính là lão hoàn toàn không có ý định để Sam rời đi, lão quyết không phạm phải sai lầm ngày trước nữa.

“Tao không muốn nghe mày lí sự nữa, tao ày ba ngày nữa thôi!” Nếu suốt ngày phải chui lủi ở xó xỉnh tăm tối trong trang viên Howson này thì có khác gì ngồi tù đâu, gã phải xây dựng lại đế quốc của gã, gã phải trở thành ông trùm buôn bán phụ nữ, “Tính cả mười triệu đô la nữa.”

“Tao sẽ cố thu xếp.” Anthony Howson cố nén tức giận vờ như vô tình hỏi: “Mày giấu thẻ nhớ ở đâu đó? Có dễ bị phát hiện không? Tao có thể đưa mày đến Nam Phi, cũng có thể ày mười triệu đô la, nhưng nếu thẻ nhớ bị phát hiện thì tao sẽ tiêu đời ngay, lúc đó thì tao cũng hết cách giúp mày.”

“Tao giấu nó ở chỗ rất an toàn.” Sam biết rõ mục đích của Anthony, giờ gã chẳng thể tin tưởng bất cứ ai chứ đừng nói là lão Anthony đang bị gã uy hiếp này, “Chỉ cần tao an toàn thì sẽ lập tức giao thẻ nhớ ày, còn nếu tao xảy ra chuyện gì thì những dữ liệu trong thẻ nhớ sẽ tự động được chuyển đến cơ quan chuyên trách của chính phủ Mỹ ngay lập tức.”

“Vậy là tốt rồi...” Anthony ập úng đáp, nhưng trong lòng lại nảy sinh suy tính mới, gã Sam luôn lấy chuyện hai người từng hợp tác ra để uy hiếp lão, nhưng trên thực tế quan hệ của bọn họ rất bí mật, nếu không thì sau khi Sam trốn thoát, Interpol sẽ không tra xét ráo riết những công ty có liên quan đến gã mà để lọt lưới lão như vậy. Chủ mưu kế hoạch vượt ngục của Sam là lão, trên đường chạy trốn Sam hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào khác, dựa theo hiểu biết của lão với Sam mà nói thì gã là loại người tự tin và đa nghi quá mức, nên sẽ không bao giờ giao những thứ trọng yếu như vậy cho bất cứ ai.

“Sam, tao vừa nghĩ ra một cách...”

“Cách gì?” Sam vừa mới lấy đồ ăn mà Anthony mang đến cho gã ra, đang còn chìm trong ảo tưởng về cuộc sống tốt đẹp sau này, lúc vừa ngẩng đầu lên nhìn Anthony thì nòng súng lạnh lẽo đã đặt ngay ót gã.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!” Anthony hoàn toàn không cho Sam cơ hội mở miệng, nã hai phát súng vào đầu, một phát vào ngực Sam.

Nhưng Anthony cũng không buông lỏng tinh thần được, vì lão chợt nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Vương Dĩ Cầm cố nén đau đớn vì không cẩn thận té xuống cầu thang, cắn răng trốn đến góc tối của tầng hầm, cầu mong Anthony sẽ không phát hiện ra cô. Thật ra những gì bọn họ nói cô không hiểu cho lắm, nhưng vì nghe thấy tiếng súng giết người của Anthony nên cô mới sợ tới mức ngã từ trên cầu thang xuống.

Tiếng “Két” vang lên, cửa gỗ bị mở ra, Anthony từ từ xuất hiện trước mặt cô, “Sao cô lại ở đây?”

Vương Dĩ Cầm cắn môi vịn vẹo tay, hoảng sợ nhìn nòng súng của Anthony đang hướng về phía cô.

Phong Tiêu Dã không cách nào chớp mắt được, hầu như lúc nào cũng chăm chăm nhìn đồng hồ. Anh phải chắc chắn Vương Dĩ Cầm đã về đến Đài Loan rồi. Một khi cô đã được Tô Y Dương bảo hộ an toàn thì anh mới dám nghĩ cách thoát khỏi sự giam lỏng của Anthony, những chuyện khác anh còn chưa nghĩ đến, tóm lại anh tuyệt đối sẽ không làm con rối để Anthony giật dây nữa.

Vừa đến thời gian, Phong Tiêu Dã lập tức xuống lầu. Hai gã da đen canh giữ ở cửa phòng cũng theo anh xuống.

“Tôi muốn gọi điện về Đài Loan.”

“Vâng thưa cậu chủ.” Quản gia lập tức đưa điện thoại cho Phong Tiêu Dã.

Phong Tiêu Dã trừng mắt nhìn quản gia rồi cầm điện thoại lên, nghe điện là y tá bệnh viện Nguyên Thịnh nơi Diễm Diễm đang nằm.

Quản gia một tắc không rời Phong Tiêu Dã, kín đáo nghe lén nội dung cuộc hội thoại.

Phong Tiêu Dã nghe điện thoại rất nhanh, sau đó trả điện thoại lại cho quản gia, “Tôi muốn dùng cơm, đưa tôi về phòng đi.” Anh nói xong, liếc nhìn quản gia rồi lên lầu.

Mãi đến khi vào phòng khóa cửa lại, Phong Tiêu Dã mới dám biểu lộ sự lo lắng của mình, tay anh run rẩy, người cứng đờ, tuy chỉ nói vài ba câu nhưng anh cũng cảm nhận thấy sự khác thường trong đó, tuy số máy anh gọi là số điện thoại mà Diễm Diễm đang nằm, tuy trong đó cũng có tiếng y tá gọi Vương Dĩ Cầm nghe máy và người nhận điện cũng đúng là Vương Dĩ Cầm nhưng anh dám khẳng định, Vương Dĩ Cầm chắc chắn đã xảy ra chuyện, nhất định là cô đã rơi vào tay Anthony rồi.

Vương Dĩ Cầm nói trong điện thoại là cô đã về đến Đài Bắc, đang ở cùng Diễm Diễm, anh đừng làm phiền cô nữa, bữa tối cô và Diễm Diễm đã ăn món hai người thích nhất là cà rốt và tiêu, không ai rõ ràng hơn so với anh, đây là hai món mà họ ghét ăn nhất.

Chắc chắn Vương Dĩ Cầm đang bị uy hiếp nên mới nói vậy.

Phong Tiêu Dã lòng nóng như lửa đốt, không ngừng đi tới đi lui trong phòng.

Anh phải bình tĩnh, vừa rồi gọi điện anh đã yêu cầu được gặp Diễm Diễm, Vương Dĩ Cầm nói Diễm Diễm đang ngủ, bảo anh ngày mai hãy gọi lại, nếu Anthony lo lắng về điều này thì nhất định ngày mai sẽ bố trí cho anh nói chuyện với Diễm Diễm, trong thời gian đó hẳn là lão sẽ không dám đụng đến Vương Dĩ Cầm.

Sau bữa tối, Phong Tiêu Dã chủ động đề nghị nói chuyện với Alice. Sau khi vào phòng cô ta anh liền khóa cửa lại ngay, rồi chẳng đợi cô ta kịp vui mừng đã đánh cô ta ngất xỉu. Tiếp đến anh đặt Alice lên giường rồi lấy điện thoại trong túi xách cô ta ra, lắp sim đặc chế vào rồi nhấn số đội trưởng cũ của anh khi anh còn làm trong Interpol.

Ban đêm, John mang theo đội cảnh sát đặc nhiệm lên xâm nhập vào trang viên Howson.

John nhận được điện thoại của Phong Tiêu Dã liền hành động ngay lập tức, tuy dùng đội cảnh sát đặc nhiệm vào việc tư là trái pháp luật nhưng anh không cách nào khước từ lời thỉnh cầu của cấp dưới đã đi theo anh nhiều năm, chuyên làm những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, lập được nhiều chiến công hiển hách, hơn nữa ông trời cũng đứng về phía Tiêu. Vì Sam vượt ngục, đội đặc nhiệm phải tập hợp ở gần Boston vì theo nguồn tin đáng tin cậy, có thể sau khi vượt ngục Sam đang lẩn trốn ở Boston.

Với đội đặc nhiệm luôn phải chịu huấn luyện nghiêm khắc, thực chiến vô số mà nói thì chuyện lên vào trang viên Howson chẳng đáng kể gì. John dễ dàng đánh ngất bảo vệ ngoài biệt thự Howson, sau đó cùng một đội viên leo vào phòng Phong Tiêu Dã qua cửa sổ, những người khác canh gác xung quanh biệt thự.

Phong Tiêu Dã không ngừng nín thở chờ đợi đến khi John và một đồng nghiệp mà anh chưa bao giờ gặp mặt xuất hiện bên cửa sổ, không nhiều lời, John vỗ vai anh rồi đưa laptop cho anh.

Phong Tiêu Dã mở máy tính, thực hiện những thao tác thuần thục, sau mấy chục giây anh kinh ngạc phát hiện vị trí của Vương Dĩ Cầm đang ở rất gần anh.

Có lẽ là bệnh nghề nghiệp do anh đã nằm vùng quá lâu, Phong Tiêu Dã đưa cho Vương Dĩ Cầm con chip định vị tân tiến nhất trong giới công nghệ, thông qua tương tác giữa con chip và hệ thống và cách thức thao tác có thể định vị được vị trí của con chip.

“Vợ tôi đang ở gần đây, chúng ta phải hành động ngay lập tức.” Phong Tiêu Dã đóng laptop lại, xoay người nói với John.

“Xuất phát thôi, đội viên đội đặc nhiệm dưới đất sẽ tiếp ứng cho chúng ta.” Để lại một đội viên trong phòng đợi lệnh và hai người canh gác ở cửa sổ, John và Phong Tiêu Dã mang theo bảy đội viên âm thầm tiến vào khu rừng thuộc trang viên Howson.

“Tiêu, nói cho cậu biết, những đồng nghiệp này đều rất muốn gặp cậu, cậu là truyền thuyết đầy kiêu hãnh của đội đặc nhiệm chúng ta.” John vừa chạy vừa nói.

Phong Tiêu Dã nhếch môi không nói, mấy năm nay anh luôn hành động độc lập, chỉ có John là người duy nhất biết được thân phận của anh, tuy anh từng gặp rất nhiều đồng nghiệp nhưng đều phải giả vờ coi như kẻ địch.

Nửa giờ sau, đội đặc nhiệm phát hiện ngôi nhà gỗ ở sâu trong rừng.

” Hành động phải nhanh chóng bí mật, chắc chắn trong đó có kẻ giữ con tin, bằng mọi giá phải bảo vệ con tin an toàn.” Sau khi John ra lệnh, các đội viên đội đặc nhiệm liền tản ra, vây quanh nhà gỗ theo mọi hướng. John dùng dụng cụ mang theo bên người không một tiếng động mở cửa nhà gỗ, sau đó rọi thẳng đèn pin vào, không gian trong ngôi nhà gỗ không lớn, liếc mắt cũng thấy được toàn bộ nội thất bên trong, trừ một chiếc bàn, ghế và giường thì không còn bất cứ đồ vật nào.

Phong Tiêu Dã vọt vào nhà gỗ, theo ánh đèn cẩn thận quan sát mọi góc ngách trong nhà gỗ. Khi phát hiện phía dưới chiếc bàn có một móc khóa, anh hít sâu một hơi. John ra hiệu cho các thành viên tắt đèn pin rồi cùng anh nhẹ nhàng nâng chiếc bàn ra chỗ khác, để lộ ra khoảng không phía dưới.

Theo ánh trăng mờ nhạt ngoài cửa sổ, Phong Tiêu Dã thấy được cầu thang dốc đứng nhỏ hẹp bên dưới, thì ra nơi này có một tầng hầm, anh có cảm giác anh đang ở rất gần Vương Dĩ Cầm, song anh không thể xác định được bên cạnh cô còn có kẻ nào khác không nên anh không dám manh động khiến cô lâm vào nguy hiểm.

Phong Tiêu Dã thận trọng bước xuống phía dưới, John tóm lấy tay anh nhắc anh chú ý an toàn. Phong Tiêu Dã nín thở tiếp tục bước xuống, tầng hầm tối om, phẳng phất mùi máu tanh khiến anh hoảng sợ, lúc này anh không cách nào bình tĩnh xem xét tình huống nữa, vội bật đèn pin lên.

Vương Dĩ Cầm đang ngồi dựa vào vách tường như con búp bê vải rách nát không còn chút sinh lực nào.

“Tiểu Cầm!” Phong Tiêu Dã như hóa điên xông lên, bắt lấy bả vai cô, “Tiểu Cầm! Em không thể chết được! Em mở mắt nhìn anh đi, anh yêu em, anh chỉ yêu mình em, Tiểu Cầm à!” Sau khi thấy người cô vẫn còn ấm thì Phong Tiêu Dã mới yên tâm một chút, tiếp tục lay tỉnh cô.

John nghe thấy tiếng kêu của Phong Tiêu Dã liền chạy xuống dưới, bật đèn pin lên, quan sát tất thấy mọi thứ dưới tầng hầm.

“Sam?”

Thi thể trần trụi đã cứng lại của Sam nằm ở một góc sáng sủa của tầng hầm, cách Vương Dĩ Cầm chưa đến một mét.

Vương Dĩ Cầm khó nhọc mở mắt ra, cô rất yếu, không nhìn rõ gì nữa, nhưng vẫn cảm giác được hơi thở quen thuộc của Phong Tiêu Dã, “Anthony... Giết lão ta...” Cô khẽ nói đứt quãng rồi ngất đi trong lòng Phong Tiêu Dã...

Ngày hôm sau, Anthony Howson bị Interpol Mỹ triệu tập đến trụ sở của họ ở Boston để hợp tác điều tra.

“Tôi không biết vì sao tên tội phạm nguy hiểm Sam lại ẩn núp trong trang viên của tôi, trang viên rộng như thế sao tôi có thể để ý hết mọi góc ngách được.” Anthony bình tĩnh trả lời, lão không ngờ Interpol sẽ phát hiện thì thể Sam nhanh như vậy, nhưng thể thì sao, Sam đã chết, người chết thì làm sao đối chứng được, trừ khi Interpol có bằng chứng xác thực, bằng không thì đừng hòng bắt lão, “Xem ra tôi phải thuê thêm vài bảo vệ thôi, cảnh sát làm việc tắc trách, không thể bảo đảm an toàn cho người dân như thế này thì tôi đành tự lực cánh sinh vậy.”

“Vậy còn cô gái Trung Quốc bị nhốt chung với thì thể Sam thì sao? Chẳng lẽ ông cũng không quen?” Nghe Anthony nói dối, John liền châm chích.

“Tôi biết cô gái đó, nhưng tôi lại không biết sao cô ta lại bị nhốt ở đây, tôi đã đưa cô ta ra sân bay rồi, có lẽ là Sam đã bắt cóc cô ta, rồi chắc cô ta đã giết Sam, cậu cũng biết đấy, phụ nữ nhiều khi điên cuồng lắm...” Anthony tự tin rằng ở nước Mỹ này, thân phận và địa vị sẽ khiến lời nói của lão ta có trọng lượng hơn một người da vàng tứ cố vô thân nhiều nên thẳng thừng đem mọi tội lỗi đổ vấy cho Vương Dĩ Cầm.

“Anthony, ông chắc chắn mọi việc ông làm không ai biết sao?” Phong Tiêu Dã đẩy cửa phòng lấy khẩu cung bước vào, phần nộ nhìn lão.

“Sao mày lại ở đây?” Trước khi lão ra ngoài đã cẩn thận hỏi những kẻ đang canh giữ ngoài phòng, xác định anh luôn ở trong phòng mấy hôm nay không đi đâu nên lão chưa từng nghi ngờ gì.

“Tôi đến giao cái này cho John.” Phong Tiêu Dã đem một mảnh vụn giống móng tay đưa ra trước mặt cho Anthony xem, rồi giao con chip cho John, “Tôi nghĩ đây là bằng chứng chứng minh Anthony và Sam đã cấu kết với nhau.”

“Đó là cái gì? Mày muốn vu oan cho tao à? Mày muốn chiếm đoạt tài sản của tao?” Anthony cực kỳ sợ hãi, sau khi giết chết Sam lão đã cẩn thận lục tìm toàn bộ người gã, ngay cả khoang miệng, lỗ tai, hậu môn cũng không tha, sao Phong Tiêu Dã lại tìm được con chip đó?

“Ông bỏ cái trò vừa ăn cướp vừa la làng đi!” Cứ nghĩ đến việc Anthony suýt nữa giết chết Vương Dĩ Cầm là Phong Tiêu Dã lại hận không thể cho lão một đấm, có điều, Vương Dĩ Cầm đang ở bệnh viện chờ anh, mà Anthony cũng sắp chịu chế tài của pháp luật rồi, anh tin Interpol và cảnh sát Mỹ sẽ rất hứng thú với loại tội phạm nguy hiểm như Anthony, anh không cần làm bẩn tay mình, “Tôi về trước đây, vợ tôi đang chờ tôi ở bệnh viện.”

Phong Tiêu Dã không thốt ra lời buồn nôn nào, chỉ chân thành nói cảm ơn John, anh biết John đã giúp anh một chuyện quan trọng đến mức nào.

“Đáng lẽ tôi phải cảm ơn cậu mới đúng, cậu đã giúp tôi lập công lớn.” Vì truy tìm Sam, Interpol đã treo giải thưởng mười triệu đô la, đồng thời cử ra những người xuất sắc nhất.

“Tôi đi đây.” Phong Tiêu Dã không muốn nhìn thấy Anthony nữa, chào tạm biệt John.

15. Chương 15

“Mau kiểm tra thông tin bên trong, chúng ta phải đưa ra bằng chứng xác thực để lão Howson không còn狡辯 được nữa, phải biết rằng, lão ta có quan hệ thân thiết với rất nhiều nghị viên quốc hội.” John giao con chip cho nhân viên bên cạnh.

Khi Phong Tiêu Dã trở lại bệnh viện, Vương Dĩ Cầm còn đang ngủ say.

Bác sĩ nói cơ thể cô vô cùng suy nhược, nhưng may là chỉ bị hoảng sợ chứ không bị thương nghiêm trọng, điều cần nhất bây giờ là để cô nghỉ ngơi thật tốt.

Sau khi anh đi khỏi Đài Loan, có lẽ cô chưa từng nghỉ ngơi thật tốt. Phải đi một chặng đường dài đến Mỹ, sau đó lại bị nhốt trong hầm tối không thấy ánh mặt trời, góc sáng sữa trong hầm lại có thì thể trần trụi của Sam, cô nhất định rất sợ hãi.

Phong Tiêu Dã khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, cô đã ốm đi nhiều, hai má bầu bĩnh đã hóp đi, song cô thật kiên cường, thật dũng cảm, cô đã mệt như vậy, suy yếu như vậy mà lúc sáng sớm vẫn cố gắng tỉnh lại, đem con chip giấu trong người giao cho anh, sau đó không cố được nữa mới thiếp đi.

Phong Tiêu Dã ngồi ở bên giường, dường như không chớp mắt chăm chú nhìn Vương Dĩ Cầm. Chiều nay John đã gọi điện nói cho anh biết con chip đó không chỉ có bằng chứng Anthony cầu kết với Sam mà còn có những chứng cứ phạm tội liên quan đến buôn lậu vũ khí, ma túy của những chuyên án quốc tế khác.

John phái người đưa cho anh một chiếc vali, thần bí nói chắc chắn anh sẽ có hứng thú với những thứ bên trong. Phong Tiêu Dã mở chiếc vali ra, thấy toàn bộ bên trong đều là thư từ mấy năm anh đã viết cho Vương Dĩ Cầm từ khi sang Mỹ. Lúc đó quản gia nói để ông ấy gửi giúp anh sẽ nhanh hơn, không ngờ một bức cũng không được gửi ra ngoài, toàn bộ đều bị giữ lại.

Phong Tiêu Dã cầm một bức thư lên, đây là bức thư anh trịnh trọng nói lời tạm biệt với Vương Dĩ Cầm, khi ấy anh nghĩ cô đã có cuộc sống mới, không cần đến anh nữa.

Phong Tiêu Dã quay đầu tiếp tục chăm chú nhìn Vương Dĩ Cầm, thật may mắn là họ đã gặp lại nhau, và yêu nhau.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của Phong Tiêu Dã, Vương Dĩ Cầm từ từ mở mắt ra, ngơ ngác nhìn Phong Tiêu Dã một lúc rồi khẽ cười, giây tiếp theo, nước mắt cô tràn ra.

“Tiểu Cầm, xin lỗi em...” Vì anh mà Vương Dĩ Cầm phải chịu nhiều uất ức như vậy khiến anh rất đau lòng, anh thấy mình thật đáng trách, điều duy nhất mà anh có thể làm là sau này sẽ cố gắng bồi thường cho cô, mang đến cho cô hạnh phúc và vui vẻ.

“Anh còn muốn ly hôn nữa không?” Vương Dĩ Cầm dùng ánh mắt đáng thương nhìn Phong Tiêu Dã.

“Không ly hôn, có chết cũng không ly hôn!” Phong Tiêu Dã lập tức trả lời, anh đỡ Vương Dĩ Cầm ngồi dậy, giúp cô uống nước, “Anh yêu em, anh chỉ yêu mình em thôi! Anh bị người khác ép buộc phải ly hôn với em, lúc ấy anh thật sự hận bản thân mình...” Phong Tiêu Dã kể hết những chuyện anh đã trải qua từ khi đến Mỹ cho cô, lần này Anthony sẽ không còn cơ hội trở mình nữa, hai người sẽ không bao giờ bị lão ta uy hiếp nữa.

“Anh nghe em nói đã, chuyện Alice em không trách anh.” Vương Dĩ Cầm kể lại những chuyện cô đã nghe lén được dưới tầng hầm cho Phong Tiêu Dã, lúc ấy cô nghe không rõ lắm, giờ mới biết Anthony đã khiến Phong Tiêu Dã phải gánh chịu gánh nặng tâm lý lớn đến mức nào, nó cơ hồ thay đổi cả cuộc đời anh.

Mọi chuyện đều do ông trời sắp đặt, để cô ngắt xiu bị Sam bắt đi, để cô nghe thấy cuộc đối thoại của Sam và Anthony, lại để cô phát hiện con chip nằm trong móng tay Sam trước khi đèn tắt, nhờ đó cô mới xóa bỏ được bóng ma tâm lý trong lòng Phong Tiêu Dã.

“Quá khứ, tất cả đều là quá khứ rồi.” Phong Tiêu Dã ôm chặt lấy Vương Dĩ Cầm, “Mọi chuyện trước khi đều là quá khứ, sau này chúng ta chỉ cần yêu nhau, chỉ cần hạnh phúc bên nhau là đủ rồi!” Mọi ân oán của anh với gia đình Howson đều chấm dứt, mà oán hận và áy náy anh dành cho dì Lan và Alice cũng đã tan thành mây khói.

Tinh thần Vương Dĩ Cầm trở nên tốt hơn khi thấy chiếc vali đựng đầy thư mà Phong Tiêu Dã viết cho cô, cô quyết định mỗi tuần sẽ đọc một bức, tuần tự từ bức đầu tiên cho đến cuối cùng.

Phong Tiêu Dã thoảng ngưỡng ngừng, những bức thư này anh viết cho cô khi còn nhỏ nên tình cảm trong đó rất mãnh liệt và thẳng thắn, nhưng anh không ngăn được Vương Dĩ Cầm.

Ngày hai người rời khỏi Mỹ tiết trời rất đẹp, có nắng ấm, gió mát tiễn đưa hai người.

Phong Tiêu Dã ôm lấy bờ vai Vương Dĩ Cầm, Vương Dĩ Cầm nép vào trong ngực anh, hai người vừa nhìn cảnh người qua lại trong sân sân bay, vừa hạnh phúc âu yếm nhau.

Sau đó, anh thấy Lan Hinh, mới vài ngày trôi qua mà Lan Hinh dường như đã biến thành một người khác.

Sau khi cảnh sát Mỹ thu được chứng cứ Anthony và Sam cầu kết với nhau liền niêm phong toàn bộ tài sản của gia đình Howson và bắt đầu điều tra trang viên Howson, tuy tạm thời bà vẫn ở trang viên Howson

nhưng sẽ phải chuyển đi bất cứ lúc nào, mà Alice sau khi biết được sự thật khi cô bị bắt cóc thì đã phát điên, đang được điều trị ở bệnh viện tâm thần.

Gia đình Howson nhà tan cửa nát, từ khi kết hôn với Anthony, Lan Hình luôn sống an nhàn sung sướng, giờ đây Anthony sụp đổ, tài sản mất hết, bà không biết phải sống tiếp như thế nào.

“Tiêu, dì có thể nói chuyện với con không?” Lan Hình đi đến trước mặt Phong Tiêu Dã, ánh mắt phức tạp, tâm tình bà cũng phức tạp, bà đã trách lầm Phong Tiêu Dã nhiều năm như vậy, suýt chút nữa còn hủy đi gia đình và hạnh phúc của anh, nhưng đồng thời, chuyện Anthony bị tố giác lại liên quan đến Phong Tiêu Dã, khiến bà vừa áy náy lại vừa oán hận Phong Tiêu Dã.

Cho dù Anthony trong mắt người khác có xấu xa cỡ nào, thì đó vẫn là người chồng đáng để bà nương tựa.

“Dì Lan, tôi biết dì muốn nói gì, nhưng thật sự không được.” Lan Hình chưa bao giờ buông tha ý định bắt anh cưới Alice.

“Nhưng Alice bây giờ đang rất cần con.” Lan Hình vì con gái mà không ngừng cố gắng.

“Dì Lan à, thương hại không phải là yêu.” Phong Tiêu Dã lấy ra tấm chi phiếu đã chuẩn bị trước, vốn định sau khi về Đài Loan mới gửi cho dì Lan, bây giờ gặp mặt tiện thể đưa luôn cho bà, “Đây là số tiền lúc trước dì mua nhà cũ của tôi, hy vọng có thể giúp đỡ phần nào cuộc sống sau này của dì và Alice.”

Lan Hình thoáng nhìn con số trên tấm chi phiếu, hai má đỏ lên, bà không phải đến đòi tiền, thật sự không phải, nhưng bà lại không thể từ chối số tiền này được, nó sẽ giải quyết được tiền thuốc men của Alice, cũng như cuộc sống sau này của bà, “Cảm ơn con...” Lan Hình ngập ngừng nói rồi xoay người từ từ đi khỏi sảnh sân bay, đi vài bước đột nhiên quay đầu lại nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi.”

Phong Tiêu Dã hoàn toàn không thấy hành động này của Lan Hình, anh đang cúi đầu nghe Vương Dĩ Cầm nói chuyện, Vương Dĩ Cầm thì thào vào tai anh, “Bà ấy thật đáng thương...”

Phong Tiêu Dã ngẩng đầu nhìn dáng đi thất thểu của Lan Hình, hốc mắt utor ất, anh mãi mãi ghi nhớ những ám áp mà Lan Hình đã cho anh, nhưng bọn anh không còn duyên phận để ở cạnh nhau nữa.

Từ Boston đến Đài Bắc, khoảng cách nửa vòng Trái Đất, mười mấy giờ bay, vậy mà thứ hai người mang về chỉ có mỗi chiếc vali đựng đầy thư, Vương Dĩ Cầm chỉ mới đọc hai bức, cô còn rất nhiều thời gian để cảm nhận tình yêu mà anh Tiêu Dã dành cho cô.

Vừa về tới Đài Bắc, Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm liền đón taxi đến bệnh viện Nguyên Thịnh thăm Diễm Diễm vẫn đang nằm điều dưỡng tại đó.

Lúc này viện trưởng Vương có việc phải quay về Đường Quả Ốc, việc chăm sóc Diễm Diễm giao lại cho hai chị em xuất thân Đường Quả Ốc đang sống ở Đài Bắc. Hai má Diễm Diễm đã phúng phính hơn, đỏ bừng như táo chín. Hai chị em nhà này đều đã dự hôn lễ của Vương Dĩ Cầm, thấy vợ chồng họ trở về liền hàn huyên đôi ba câu rồi rời khỏi bệnh viện.

“Chị Cầm!” Diễm Diễm vừa thấy Vương Dĩ Cầm lập tức nước mắt ngấn dài, vươn tay đòi bế, mẹ viện trưởng nói chị Cầm đi Mĩ mang anh về, quả nhiên anh đã theo chị Cầm về, nhưng cô sẽ không thềm để ý anh nữa đâu.

“Diễm Diễm ngoan, chị rất nhớ em!” Vương Dĩ Cầm gặt gao ôm Diễm Diễm, thấy cô bé nặng hơn một tí. Cứ nghĩ đến việc thiếu chút nữa không còn gặp lại cô bé này cùng viện trưởng Vương là Vương Dĩ Cầm liền khóc như mưa, dù lúc trên taxi cô đã tự hứa sẽ không khóc.

“Diễm Diễm!” Phong Tiêu Dã thoáng bối rối, đây là lần đầu tiên Diễm Diễm không đòi anh bế, anh cảm thấy hơi mất mát. Diễm Diễm vừa nghe tiếng Phong Tiêu Dã gọi liền nép vào lòng Vương Dĩ Cầm, xoay lưng về phía anh, biểu lộ thái độ rất rõ ràng.

“Diễm Diễm à, anh xin lỗi em, sau này anh nhất định sẽ chăm sóc cho em thật tốt.” Phong Tiêu Dã tiến lại gần, ngập ngừng giải thích với cô bé rồi vươn tay xoa gáy Diễm Diễm, cô bé lập tức lúc lắc đầu không cho anh chạm vào, càng nép sâu hơn vào người Vương Dĩ Cầm.

Dáng vẻ chịu đả kích của Phong Tiêu Dã khiến Vương Dĩ Cầm vừa đau lòng lại vừa buồn cười, cô dùng ánh mắt cổ vũ anh tiếp tục cố gắng.

“Điềm Điềm à, em tha thứ cho anh được không?” Phong Tiêu Dã hạ giọng tiếp tục thuyết phục cô bé, sự kháng cự của Điềm Điềm khiến anh rất buồn.

Điềm Điềm ở trong lòng Vương Dĩ Cầm, ra sức lắc đầu, xoay đầu sang chỗ khác không thèm nhìn Phong Tiêu Dã. Tuy cô rất muốn được anh ôm, nhưng cô đang rất tức giận, giận anh không giữ lời hứa, giận anh đi lâu như vậy không trở về, khiến chị Cầm ngày nào cũng khóc thầm.

“Điềm Điềm, tha thứ cho anh đi, anh thề, về sau không bao giờ rời xa em và chị Cầm nữa được không? Anh cam đoan đấy!”

Thực tế chứng minh, Điềm Điềm là một cô bé cực kì có cốt khí và chấp nhận, cả một buổi chiều cô không ngó ngang gì đến Phong Tiêu Dã, ngay cả nói chuyện cũng chỉ nhìn Vương Dĩ Cầm.

Đến tối, viện trưởng Vương đã từ Đài Nam quay lại, bà về gặp một công ty đồng ý tài trợ cho Đường Quả Ốc xong liền vội vàng quay lại Đài Bắc chăm sóc Điềm Điềm, khi nhìn thấy Phong Tiêu Dã ngồi gọt táo còn Vương Dĩ Cầm đang kể chuyện cổ tích cho Điềm Điềm nghe thì hốt mắt bà đỏ lên.

Wương Dĩ Cầm ôm chặt viện trưởng Vương, cảm ơn bà đã yêu thương và ủng hộ cô.

Phong Tiêu Dã chân thành nói xin lỗi, “Viện trưởng, con nguyện dùng mạng sống để thề con sẽ không phụ bạc Tiểu Cầm thêm lần nào nữa.”

Viện trưởng, Tiêu Dã không cố ý làm thế, anh ấy bị ép buộc...” Vương Dĩ Cầm vội thanh minh giúp anh.

“Chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi.” Viện trưởng Vương ngắt lời Vương Dĩ Cầm, từ đầu bà đã thấy có gì đó không ổn, quá trình thế nào không quan trọng, giờ đây nhìn hai người có thể ở cạnh nhau, ngọt ngào yêu nhau là đủ rồi.

“Viện trưởng, cảm ơn mẹ.” Phong Tiêu Dã nắm lấy tay viện trưởng Vương, gửi gắm toàn bộ cảm kích và xin lỗi vào đấy.

Sáng sớm hôm sau, Phong Tiêu Dã cùng viện trưởng Vương quay về Đường Quả Ốc, nơi đó có rất nhiều công việc đang đợi viện trưởng Vương giải quyết, còn Phong Tiêu Dã quay lại là để làm thủ tục nhận nuôi Điềm Điềm. Trên đường quay về Đài Bắc anh và Vương Dĩ Cầm đã nhất trí nhận nuôi Điềm Điềm, cùng nhau chăm lo cho cô bé trưởng thành.

Viện trưởng Vương suy nghĩ chốc lát rồi đồng ý, so với cô nhi viện thì bầu không khí ấm áp, hòa thuận của một gia đình nhỏ sẽ có lợi cho sự phát triển của Điềm Điềm hơn.

Khi Phong Tiêu Dã không ở phòng bệnh, Điềm Điềm liền nóng ruột chăm chăm nhìn ra cửa ngóng anh.

“Điềm Điềm, em tha thứ cho anh ấy được không? Em không để ý đến anh ấy khiến anh ấy rất buồn đấy.” Vương Dĩ Cầm thấy hết những hành động này của Điềm Điềm, cô bé này giận dữ trông thật đáng yêu.

Điềm Điềm bĩu môi không nói gì, khuôn mặt tròn tròn đỏ như táo chín trông lại càng thêm dễ thương.

“Em tha thứ cho anh ấy lần này được không? Về sau anh ấy sẽ không bao giờ bỏ đi nữa đâu, dù đi du lịch hay làm gì khác thì cũng sẽ mang em đi cùng, được không?” Vương Dĩ Cầm lấy lòng Điềm Điềm, “Em có biết hôm nay anh ấy đi đâu không?”

Điềm Điềm tròn xoe mắt nhìn Vương Dĩ Cầm, tuy cố chấp không lên tiếng, nhưng sự tò mò trong mắt đã phản bội tâm tư của cô bé.

“Anh ấy cùng mẹ viện trưởng quay về Đường Quả Ốc làm thủ tục, về sau em sẽ sống cùng anh chị nhé?”

“Vậy sau này em không thể nhìn thấy mẹ viện trưởng nữa sao?” Điềm Điềm chưa kịp vui mừng thì đã lo lắng hỏi.

“Đương nhiên có thể, khi nào em muốn về thăm mẹ viện trưởng thì hãy nói cho anh, anh ấy sẽ mang em về thăm mẹ viện trưởng.”

Vương Dĩ Cầm hôn lên má Diễm Diễm, “Em, chị và anh sẽ sống cùng nhau, chúng ta sẽ xây dựng một gia đình vui vẻ hạnh phúc được không?”

“Dạ được.” Diễm Diễm gật đầu lia lịa.

“Vậy em tha thứ cho anh ấy nhé?” Vương Dĩ Cầm thừa dịp cô bé vui vẻ mà thỉnh cầu.

Diễm Diễm nhú này, “Về sau anh ấy thật sự sẽ không bỏ rơi chúng ta nữa sao?” Diễm Diễm cẩn thận hỏi lại.

“Chị cam đoan với em là không.” Vương Dĩ Cầm đau lòng ôm lấy Diễm Diễm, cô bé chắc đã phải chịu rất nhiều tổn thương nên mới sợ hãi bị vứt bỏ như vậy. Bọn họ tuyệt đối sẽ không để Diễm Diễm phải chịu thêm bất cứ thương tổn nào nữa.

Phong Tiêu Dã hoàn tất thủ tục nhận nuôi quay về Đài Bắc liền ghé qua quán kem mà Diễm Diễm thích mua cho cô bé, hy vọng lấy lòng Diễm Diễm. Khi anh vừa bước vào phòng bệnh thì Diễm Diễm liền cười rạng rỡ đón anh, còn lớn tiếng gọi anh nữa, khiến hai hốc mắt anh không khỏi nóng lên.

Đây chính là cô bé đáng yêu, bảo bối của anh. Phong Tiêu Dã ôm Diễm Diễm, cảm nhận được đứa bé này ngoan ngoãn để cho anh ôm, anh vô cùng thỏa mãn, cảm động, chợt nhận thấy ánh mắt Vương Dĩ Cầm liền đưa mắt nhìn sang, phút chốc ánh mắt anh càng mềm mại, vươn tay về phía cô. Khi cô đi tới anh liền đem hai cô gái của mình ôm vào lòng.

Mười ngày sau Diễm Diễm xuất viện. Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm tạm thời chưa nghĩ ra muốn làm gì nên hiện tại chỉ hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, mỗi sáng tay trong tay đưa Diễm Diễm đến nhà trẻ gần đó, lúc đầu Diễm Diễm không muốn xa họ, nhưng sau khi quen được nhiều bạn mới ở nhà trẻ thì về nhà lúc nào cũng chỉ kể về mấy người bạn mới quen đó, khiến Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm đều không nhận được ghen tị.

16. Chương 16

Lễ Giáng sinh đến rất nhanh. Vì nhà trẻ cho học sinh nghỉ lễ, vừa hay lái xe của Đường Quả Ốc có việc phải đến Đài Bắc nên Diễm Diễm cũng nhân dịp này trở về Đường Quả Ốc đón Giáng sinh.

Cô bé chuẩn bị rất nhiều quà cho các anh chị em và viện trưởng Vương ở Đường Quả Ốc, cách ngày nghỉ mấy hôm thì đã nao nức mong đến ngày về.

Trong nhà chỉ còn lại hai người, vì ngày thường luôn có Diễm Diễm kể bên nên nhất thời Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm đều có chút không quen.

“Chúng ta hình như rất giống đôi vợ chồng già, chẳng biết nên hưởng thụ thế giới hai người như thế nào.” Chỉ có hai người ăn sáng khiến họ không quen, thậm chí Phong Tiêu Dã còn lúng túng làm đổ cả sữa.

“Chút nữa chúng ta nhất định phải đi hưởng thụ thế giới hai người thôi.” Phong Tiêu Dã uống một ngụm sữa rồi nói.

Sau bữa sáng, Phong Tiêu Dã lái xe đưa Vương Dĩ Cầm đến Bắc Đầu, mấy hôm trước anh thấy lúc đọc tạp chí du lịch, khi lật đến trang viết về suối nước nóng, Vương Dĩ Cầm đã dừng lại rất lâu, tuy tạm thời chưa thể đưa cô và Diễm Diễm đi xa để tắm nước nóng, nhưng suối nước nóng ở Bắc Đầu cũng rất nổi tiếng.

Phong Tiêu Dã đã nghĩ quá đơn giản, cứ thích là đi mà không lên kế hoạch trước, đến khi đến nơi mới biết khách sạn nào cũng hết phòng rồi, đón Giáng sinh ở suối nước nóng là lựa chọn của rất nhiều người ở Đài Bắc. Anh không cam lòng quay về nên cùng Vương Dĩ Cầm tìm kiếm thật lâu, cuối cùng cũng tìm được một khách sạn nhỏ có suối nước nóng.

Song chỉ chớp mắt khách sạn này cũng hết phòng, may là ông chủ hơn sáu mươi tuổi rất nhiệt tình, nhường phòng ngủ của con ông cho họ, nói chuyện hồi lâu mới biết khách sạn này sắp nhượng lại.

“Nếu không vì con bác muốn đón bác đến Canada chăm cháu thì bác cũng chẳng nỡ xa nơi đây đâu, từ nhỏ bác đã sống ở đây rồi.” Ông chủ khách sạn tâm sự với Phong Tiêu Dã và Vương Dĩ Cầm, tuy Phong Tiêu

Dã thoát nhìn không phải là người dễ gần, nhưng lại rất hợp ý ông, nên ông bảo vợ chuẩn bị đồ ăn ngon, rượu trắng nóng để tán gẫu cùng họ, “Phía sau sườn núi cũng là địa bàn của bác, còn vườn hoa đằng trước, cả đoạn suối nước nóng đó cũng đều là tài sản của nhà bác.”

Phong Tiêu Dã lẳng lặng nghe ông chủ nói chuyện, còn Vương Dĩ Cầm thì lại miên man suy tính chuyện khác.

Đêm đó, hai người cùng tắm suối nước nóng rồi yêu nhau trong căn phòng tràn ngập hương gỗ thơm. Sau đó, khi lặng yên ôm nhau, họ bắt đầu nói cho nhau nghe tiếng lòng của mình.

“Tiêu Dã, mình mua lại nơi này được không? Chúng ta sẽ kinh doanh khách sạn này, ở đây không khí trong lành, phong cảnh lại hữu tình, cũng thích hợp cho Điềm Điềm trưởng thành.” Vương Dĩ Cầm áp má vào ngực Phong Tiêu Dã đề nghị.

“Được thôi.” Hôm nay lúc đi tìm khách sạn, anh đã quan sát hết vị thế của nơi này, dù phòng ốc của khách sạn này hơi cũ, song địa thế của suối nước nóng và quang cảnh sau sườn núi lại rất đẹp, khiến anh thấy thích thú vô cùng.

“Tuyệt quá! Về sau mình sẽ kinh doanh khách sạn này, với tài nấu ăn và làm vườn của anh, lại có em quản lý tài vụ nữa, lợi nhuận của chúng ta chắc chắn sẽ rất khả quan...” Phụ nữ luôn nuôi nhiều ảo tưởng, chưa bắt đầu đã mơ tưởng đến tương lai tươi sáng, ngay cả việc sẽ sinh mấy con, các con sẽ ở phòng nào cũng đã lên kế hoạch xong xuôi.

Phong Tiêu Dã lẳng lặng nghe Vương Dĩ Cầm nói về ước mơ của cô một cách hạnh phúc, khóe môi khẽ nhếch lên, trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc vô ngần.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-khong-ga-hai-lan>